

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY
OF ILLINOIS

g481.75
W345
1897

CLASSICS

The person charging this material is responsible for its return on or before the **Latest Date** stamped below.

Theft, mutilation, and underlining of books are reasons for disciplinary action and may result in dismissal from the University.

UNIVERSITY OF ILLINOIS LIBRARY AT URBANA-CHAMPAIGN

MAY 12 1977

MAY 12 1979

FEB 1 1974

L161—O-1096

SCRIPTURAE GRAECAE
SPECIMINA

IN USUM SCHOLARUM COLLEGIT ET EXPLICAVIT

GUIELMUS WATTENBACH

LIBRI CUI INSCRIPTUM ERAT: SCHRIFTTAFELN ZUR GESCHICHTE DER GRIECHISCHEN SCHRIFT

EDITIO TERTIA

BEROLINI
APUD G. GROTE BIBLIOPOLAM
MDCCCLXXXVII

LIPSIAE: TYPIS BREITKOPFII & HAERTELII

9481.75
W345
1897

Classics

Tabulas quae scripturae Graecae formas diversas scholarum in usum monstrarent, a. 1876 primum edidi viginti, quibus anno sequenti alias itidem viginti addidi. Quae cum tumultarie essent collectae, accidit ut in primo fasciculo inessent aliquae, quae discentes non multum juvarent; in altero inscius tabulas adhiberem, quae ad minorem modulum erant reductae. Desiderabantur praeterea specimina scripturae lectu difficilioris, quae discendo compendiorum usui inservire posset. Ea re factum est, ut novam editionem curaturus et veterum illarum tabularum omittendas putarem decem et octo, addendas tabulas praeter codicis Ravennatis specimen illis quae prius receperam melius expressum, septem, quas insigni beneficio viri et reverendissimi et doctissimi, Ant. M. Ceriani, Bibliothecae Ambrosianae praefecti, debeo; is enim e ditissima codicum penu, cui praeest, haec specimina me petente selegit eaque photographiae artificio exemplanda mihi benigne concessit. Explicationem addidi Latino sermone conceptam, quo exteris quoque hujus voluminis usus commodus fieret. Tabulam autem XXVI. scripturam tachygraphicam praebentem, quam tunc pro magno voluminis ornamento habui, docta M. Gitlbauer commentatione explicatam, nunc cum ceteris omittendam duxi, quia totius codicis Vaticani Graeci 1809, ex quo illa petita fuerat, editionem ille jam incepit et, ut sperare licet, absolvit.

Iam vero cum iterum nova editio paranda esset, quo magis etiam doctorum philologorum utilitati consulerem, adjutus benigno V. C. Hermanni Diels consilio, ejeci tab. primam, Eudoxi scilicet fragmentum, quod cum singulari scribendi ratione palaeographorum attentionem poscat, tamen a plurimorum codicum usu nimium recedit nec satis integre servatum est; quintam, quae Voluminum Herculanensium, situ et calore pessumditorum, nimis debilem redderet imaginem; decimam psalterii Uspenskyani a. 862, quod cum propter anni numerum adscriptum memoria dignum sit, in scribendis litteris a ceterorum librorum ratione non recedit; duodecimam, cum subscriptionum Actis synodi a. 680 additarum tabula una sufficeret. Cavendum enim erat, ne nimius tabularum numerus aucta pretii quantitate utilitatem libelli minueret. Addidimus autem phototypica arte expressas tabulas novem, Herondae scil. et Aristotelis de Rep. Ath. specimina, obtenta benivola V. C. Edm. Maunde Thompson, qui Museo Britannico praeest permissione, quinque ex splendida VV. CC. Hier. Vitelli et Caesaris Paoli Collectione Florentina desumptas, a Directoribus Instituti studiorum superiorum, quod ibi floret, nobis benigne concessas, Anthologiae Palatinae specimen a V. C. Karolo Zangemeister dudum publici juris factum, et alterum ex collectione, quam ipse olim cum Ad. de Velsen edideram. Ab antiquissimis autem scripturae fragmentis recipiendis abstinuimus, quia hoc loco minus utilitatis praebere videbantur, praesertim cum pluribus exhibendis locus deesset.

I. Herondae Mimiamb. IV, 53—89, desumptum ex egregio libro a V. D. F. G. Kenyon elaborato: Classical texts from Papyri in the British Museum, quod a. 1891 prodiit, pl. 1. Volumen est chartaceum, quod primo vel secundo p. C. N. saeculo editor tribuit (Journal of Philology XXII, 248), nitide quidem scriptum, sed mendis non carens. Vocalium et diphthongorum, quae eundem sonum reddunt, frequens confusio. Manu recentiori quaedam correcta sunt, sed minus feliciter. Lineola sola personae diversae indicantur, sed satis negligenter. Nos textum damus, usi editione quam Otto Crusius a. 1894 curavit, additis spiritibus et accentibus, quae in papyro veteri raro tantum indicantur.

δούλη' στί, δούλης δ' ὅτα νωθροίη θλίβει (ε videtur expunctum esse).

(Κυννῶ) Ἀλλ' ἡμέρη τε καὶ μεζον ὠθεῖται (cod. ωθεται).

55 (Κοκκάλῃ) Ἀυτὴ σύ, μείνον (μινον c.)· ἡ θύρη γὰρ ὤικται, καὶ νείθ' ὁ παστός· οὐχ ὁρῆς, φίλη Κυννοῖ, οἷ' ἔργα; κοινήν (emend. καινήν) ταῦτ' ἔρεῖς (εῖς c.) Ἀθηναίην

γλύψαι τὰ καλὰ — χαιρέτω δὲ δέσποινα.

τὸν παῖδα δὴ τὸν (deest c.) γυμνὸν ἦν κνίγω (emend. κνίσω) τοῦτον,

60 οὐχ ἔλκος ἔξει (εἷ c.), Κύννα; πρὸς γὰρ οἱ κνίται (κνίται c.)

αἱ σάρκες οἷα θερμὰ θερμὰ (add. m. 2) πηδῶσαι

ἐν τῇ σανίσκῃ· τῶργυρεῦν δὲ πύραγρον (manu 2. πύραγρον, quo vitium metricum argui videtur; praeterea alterum ρ post γρ additum est)

οὐκ ἦν ἰδη(ι) Μύελλος (ελ supra lin. add.) ἢ Παταικίσκος ὁ Λαμπρίωνος, ἐκβαλεῦσι τὰς κούρας,

65 δοκεῦντες ὄντως ἀργυρεῦν πεποιῆσθαι;

ὁ βοῦς δὲ χὶ ἄγων αὐτὸν ἦ θ' ὁμαρτεῦσα

χὶ¹ γρυπὸς οὗτος (οὐκ expunctum) κὶ (ἀν)άσιμος (2. manu σιλλος) ἄνθρωπος

οὐχὶ ζόην βλέπουσιν ἡμέρην πάντες;

εἰ μὴ ἐδόκουν τι μεζον ἢ γυνὴ πρήσσειν (πρήσσειν c.),

70 ἀνελάλας' ἄν, μὴ μ' ὁ βοῦς τι πημήνη,

οὕτως ἐπιλοξοῖ, Κυννί, τῇ ἐτέρῃ κούρῃ.

(Κυννῶ) Ἀληθιναί, φίλη, γὰρ αἱ Ἐφρεσίου χεῖρες (χιρες c.)

ἐς πάντ' Ἀπελλέω γράμματα, οὐδ' ἔρεῖς· κείνος (εῖς c.) κινος c.)

ἄνθρωπος ἐν μὲν εἶδεν (ιδεν c.), ἐν δ' ἀπρηνήθη.

75 ἄλλ' ὅτι ἐπὶ νοῦν γένοιτο καὶ θεῶν ψαύειν (ψαυιν c.) ἡπειρεθ² (ηπιγεθ c.)· ὅς δ' ἐκείνον (εκινον c.) ἦ ἔργα τὰ (supra lin. add.) ἐκείνου

μὴ παμφαλῆσας ἐκ δίχης δρώρηκεν,

ποδὸς κρέμειτ' ἐκεῖνος ἐν γναφείως οἴκῳ.

(Νεωκόρος) Κάκ' ὅμιν, ὦ γυναῖκες, ἐντελέως τὰ ἱρὰ

80 καὶ ἐς λῶιον ἐμβλέποντα· μεζόνως (σ al. manu supra lin. additum) οὕτως

ἡρέσατο τὸν Παῖον¹, ἥπερ οὖν ὑμεῖς (ε expunctum est).

ἢ ἢ Παῖον, εὐμένης εἰς (ις c.)

καλοῖς ἐπ' ἱροῖς (corr. est quod scriptum erat εμπροῖς) ταῖσδε κεί (κί c.) τινες τῶνδε

ἔασ' ὀπνιηταί τε καὶ γενῆς ἄσσαν.

85 ἢ ἢ Παῖον· ὧδε ταῦτ' εἶη (ιη c.).

(Κοκκάλῃ) Ἴη γὰρ, ὦ μέγιστε, χυγίη πολλῇ

ἔλθοιμεν αὐτὶς μεζον' ἱρ' ἀγνεῦσαι

σὺν ἀνδράσιν καὶ παισὶ. (Κυννῶ) Κοκκάλῃ (vitiose scr. κοκκαλῃ), καλῶς

τεμεῦσα μέμνεο τὸ σκελὺδριον δοῦναι.

II. Hyperidis pro Euxenippo oratio, Musei Brit. Pap. CXV, quod volumen saeculo a. C. N. ultimo scriptum esse putat V. C. Edm. Maunde Thompson, qui in Catalogo antiquorum Manuscriptorum (Lond. 1881) p. 7 accuratam dedit descriptionem, addita tabula. Sed alia est opinio F. Blass, qui saeculo II p. C. N. medio

¹ Lineola initio versus posita pro indicio ζητήσεως habetur.

² Iterum lineola vitium indicatur.

volumen scriptum esse putat, cui quidem opinioni favere videtur, quod duo illa orationum volumina tanto temporis spatio inter se distare, vix credas. Specimen nostrum petitum est ex editione Jos. Arden et Churchillii Babington, Cambr. 1853, p. 8. — Pagellae ad dexteram partem paulum sunt inclinatae. Verba inter se non dividuntur, accentuum vel spirituum nullum vestigium. In dividendis verbis quae in fine versuum posita sunt, certa regula non servatur. Littera I frequenter adscribitur, etiam ubi ea minime opus erat; alibi omissa est. Sententiae finis indicatur lineola sub primis versuum litteris ducta parvoque spatio relicto; passim etiam puncta summae litterarum parti apposita sunt. Littera N in fine versuum, ubi spatium angustius erat, omissa, lineola supra vocalem praecedentem ducta est; ubi supererat spatium, signo angulari posito expletum est. Litterarum singularum partes aliquoties chartae damno perierunt. Verba haec sunt:

- (δεῖ) εἶναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ· (,) ἢ συνίη | που (correctum in ποι) ἐπὶ καταλύσει | τοῦ δήμου ἢ ἐταιρικὸν συναγᾶν (i deest) ἢ ἐάν | τις πόλιν τινὰ προῖδῃ ἢ ναῦς ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν στρατιάν ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ | λέγῃ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίῳ χρήματα λαμβάνων· (") τὰ μὲν ἄνω | τοῦ νόμου κατὰ πάντων τῶν πολιτῶν | γράψαντες· ἐκ πάντων | γὰρ καὶ τὰ δικήματα | ταῦτα γένοιτ' ἄν· τὸ | δὲ τελευταῖον τοῦ νόμου κατ' αὐτῶν postea additum) τῶν ῥητόρων, παρ' οἷς ἔστιν | καὶ τὸ γράφειν τὰ ψηφίσματα· ἐμαίνεσθε γὰρ ἂν εἰ ἄλλο (n additum) τι (a abundat) νὰ τρόπον τὸν νόμον τοῦτον ἔθεσθε ἢ οὕτως· ἢ (correctum in εἰ) τὰς | μὲν τιμὰς
- Col. 2. καὶ τὰς | ὠφελίας ἐκ τοῦ λέγειν οἱ ῥήτορες καρποῦνται, τοὺς δὲ κινδύνους ὑπὲρ αὐτῶν | τοῖς ιδιώταις ἀνεθήκατε. Ἀλλ' ὅμως Πολύευκτος οὕτως ἐστὶν | ἀνδρείος, ὥστε εἰσαγγελίας (corr. αν) διώκων | οὐκ ἔφη δεῖν τοὺς | φεύγοντας τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ | χρῆσθαι· καὶ οἱ μὲν | ἄλλοι πάντες κατήγοροι δταν οἴωνται | δεῖν ἐν τῷ προτέρῳ | λόγῳ ὠφελεῖν τῶν | φευγόντων τὰς ἀπολογίας, τοῦτο παρακελεύονται τοῖς δικασταῖς μὴ ἐθέλειν | ἀκούειν τῶν ἀπολογουμένων, ἐάν τις ἐξω τοῦ νόμου | λέγῃ, ἀλλ' ἀπαντᾶν πρὸς τὰ λεγόμενα καὶ κελεύει τὸν | νόμον ἀναγινώσκειν.
- Col. 3. σὺ δὲ τοῦναντίον τὴν εἰς τοὺς νόμους καταφυγὴν ἐκ | τῆς ἀπολογίας οἶε | δεῖν ἀφελῆσθαι Εὐξενίππου. Καὶ πρὸς τοῦτοις οὐδὲ βοηθεῖν οὐδένα φῆς δεῖν αὐτῷ (i omissum est) | οὐδὲ συναγορεύειν, | ἀλλὰ παρακελεύῃ (l. εἰ) τοῖς | δικασταῖς μὴ θέλειν | ἀκούειν τῶν ἀναβαλόντων. Καίτοι τί | τούτων ἐν τῇ (omisso ι) πόλει | βέλτερον (l. βέλτιον) ἢ δημοτικώτερον ἐστὶ, πολίων καὶ ἄλλων καλῶν ὄντων, ἢ δόπαν τις ιδιώτης εἰς ἀγῶνα καὶ κίνδυνον | καταστὰς μὴ δύνηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ | ἀπολογεῖσθαι, τούτῳ | τὸν βουλούμενον | τῶν πολιτῶν ἐξεῖναι ἀναβάνα βοήθειαι καὶ τοὺς δικαστὰς ὑπὲρ τοῦ πράγματός τὰ δίκαια διδάξει;

III Hyperidis Epitaphius, e Musei Brit. Pap. XCVIII, descripto in Catalogo supra memorato p. 9. Specimen nostrum desumptum est ex editione a. 1858, ubi totius quod superest voluminis imago Westwoodii opera expressa est. Scriptum est exeunte saeculo p. C. N. altero, non periti calligraphi manu, sed negligentius, ut in opisthographo, nam cum scribendi erroribus abundet, tum lineolae quae sententiae finem indicant, fere semper non suo loco posita sunt, tardius saepe, unde concludas, exemplaris quod descriptum est versus majoris longitudinis fuisse. Scriptura ad partem dexteram vergit, paginae exiguo spatio separatae et linea atramento ducta discretae. Ceterum alteri volumini simile est. Notanda est littera Σ in fine versus urgente spatio superposita ita, ut litteram quam sequi debet praecedere videatur, ut toties postea in compendio syllabae os. Verba haec sunt:

(Ἀξίων) τοίνυν συλλογίσασθαι καὶ τί ἂν | συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον (adde τοῦτον) τούτων ἀγωνίασας (l. ἀγωνισας) | μένων· ἄρ' οὐκ ἂν ἐνὸς μὲν δεσπότου τὴν

οἰκουμένην ὑπὲρ τοῦτον ἅπασαν εἶναι, νόμῳ (i omissum est, sed Blassio teste non in autographo) δὲ τῷ | τούτῳ (l. τούτου) τρόπῳ ἐξ ἀνάγκης χρῆσθαι τὴν Ἑλλάδα, συνελόνται (l. συνελόντα) | δ' εἰπεῖν τὴν Μακεδόνων ὑπερηφανίαν καὶ μὴ τὴν τοῦ δικαίου δυναμειν (l. δύναμιν) ἰσχύειν | παρ' ἐκάστοις ὥστε μετε (l. μήτε) | γυναικῶν (l. γυναικῶν) μήτε παρθένων | μηδὲ παίδων ὕβρις (l. ὕβρις) ἀνεκλείπτους ἐκάστοις καθεστάναι; φανερόν δ' ἐξ τῶν (l. ὧν) ἀναγκάζομεσθαι (l. -μεθα) καὶ νῦν (ἢ δὴ) θυσίας μὲν ἀνθρώποις γε(γενη)μένας ἐφορᾶν, ἀγάλλματα δὲ καὶ | βωμοὺς καὶ ναοὺς τοῖς (μὲν) θεοῖς | ἀμελῶς, τοῖς δὲ ἀνθρώποις ἐπιμελῶς συντελούμενα καὶ (ι) τοῖς | (adde τούτων) οἰκίας (l. οἰκίας) ὥστε ἥρωας (s) τιμᾶν ἡμᾶς ἀναγκάζομένους. Ὅπου δὲ τὰ πρὸς θεοὺς ὅσια διὰ | τὴν Μακεδόνων τόλμαν ἀνήρηται (l. ἀνήρηται), τί τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους | χρὴ νομίζειν; ἄρ' οὐκ ἂν παντελῶς καταλελῦσθαι; ὥστε | ὅσῳ (omisso ι) δεινότερα τὰ προδοκῶ (l. προσδοκῶ-) μὲν' ἂν γενέσθαι κρίνομεν, | τοσοῦτον (omisso ι) μειζόνων ἐπαίνων | τοὺς τετελενηκότας ἀξίους | χρὴ νομίζειν. Οἰκεῖα (l. Οὐδεμία) γὰρ | στρατεία τὴν (adde τῶν) στρατενομένων ἀρετὴν ἐνεφάνισεν μᾶλλον τῆς νῦν | γεγεννημένης, ἐν ἣτε παρατάττεσθαι μὲν δσημέραι ἀναγκαῖον ἢ (l. ἦν), πλείους δὲ μάχας ἡγωνίσθαι διὰ μιᾶς στρατείας

Col. 2. ἢ τοὺς | ἄλλους πάντας πληγὰς λαμβάνειν ἐν τῷ παρε(παρ abundat) ληλυθῶτι χρόνῳ, χειμῶνων δ' ὑπερβολὰς καὶ τῶν κατ' ἡμέραν ἀναγκαίων ἐνδεΐας τοσ(αύ)τας καὶ τηλικαύτας οὕτως | (ἐγ)κρατῶς ὑπερμεμνηκέναι (l. ὑπομεμνηκέναι) | (ὥστ)ε καὶ τῷ λόγῳ χαλεπὸν | (εἶν)αι φράσαι. Τὸν δὴ τοιαύτας | (κα)τερίας (l. καρτερίας, deinde interpunctum est loco alieno) ἀόκνως ὑπομείναι | του (l. τοὺς) πολέιτας (l. πολίτας) προτρεψάμενον | Λεωσθένη, καὶ τοὺς τῷ τοιοῦτον (ι in autogr. adesse ait Blassius) | στρατηγῷ προθύμως συναγωνιστὰς σφᾶς αὐτοὺς (signum supra hanc vocem positum quid sibi velit nescio, neque enim cum Blassio putaverim spiritum lenem esse.) παρασχόντας | ἄρ' οὐ (bis positum) διὰ τὴν τῆς ἀρετῆς ἀπόδειξιν | εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν | ἀπόλειψιν ἀτυχεῖς νομιστέον; | οὔτινες θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἐκτήσαντο καὶ διὰ τὴν | ἰδίαν ἀρετὴν τὴν κοινὴν ἐλ(ευ)θερίαν τοῖς Ἕλλησιν ἐβεβαίωσαν· | φέρει γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν | ἄνευ τῆς αὐτοῦ (l. αὐτοῦ, sed alii aliter locum emendant) δ μείνας· ο (l. οὐ) γὰρ ἀνδρὸς | ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνὴν κυριεύειν δεῖ τῶν εὐδαιμόνων, οὐδ' αἰτίαν φοβερὰν εἶναι τοῖς ἐλευθέροις | ἀλλ' ἐλεγχον, οὐδ' ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς δυνάστας καὶ διαβάλλουσιν τουπολείτας (l. τοὺς πολίτας) τὸ τῶν πολιτῶν ἀσφαλές, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν νόμων πίστει | γενέσθαι· ὑπὲρ ὧν ἐπάντων οὗτοι πόρους πόρων διαδόχους ποιούμενοι | καὶ τοῖς κατ' ἡμέραν κινδύνοις του (l. τοὺς) εἰς | τὸν ἅπαντα χρόνον φόβους τῶν πολιτῶν | καὶ τῶν Ἑλλήνων παραιρούμενοι (l. προ-) τὸ | ζῆν ἀνῆλθωσαν εἰς τὸ τοὺς ἄλλους | καλῶς ζῆν. Διὰ (του abundat) τούτους πατέρες | ἔνδοξοι, μητέρες περιβλεποὶ (l. περιβλεπτοὶ) τοῖς | πολιταῖς γέγονας, ἀδελφαὶ γάμων | τῶν προσηγόντων ἐννόμως τετυχῆσιν καὶ τεύξονται, παῖδες ἐφ' ὅδιον (corr. ex εφοτίον) εἰς τὴν πρὸς τὸν δῆμον (εὐμένει vel εὖνοι)αν τὴν τῶν οὐκ ἀπωλωλόντων (l. ἀπολωλόντων) (ἀρετὴν ἔξουσιν).

IV. Iliadis Bankesiana l. XXIV. v. 538—560 mutuatus a specimine, quod descriptioni a Georgio Cornewall Lewis editae in libro: Philological Museum, Cambr. 1832, I, 177 ss. additum est. Volumen quod nunc in Museo Brit. est Pap. CXIV, Catal. p. 6 addito specimine descripsit E. M. Thompson, idque saeculi p. C. N. alterius esse dixit, quod num verum sit dubito. Sed admodum periculosum est de his rebus iudicium. Accentuum, spirituum, interpunctionum signa passim manu secunda addita sunt valde antiqua, quae et i adscriptum subjunxit; nos ea colore

diverso atramenti indicavimus. Hic verba damus cum secundae manus additionibus; ceterum ab addendis signis nunc consuetis manum abstinentes.

Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν ὅτ' οἱ οὐτι
 Παιδῶν ἐν μεγάροισι γονὴ γενέτο κρείοντων·
 Ἀλλ' ἓνα παιδ' ἔτεκεν παναώριον, οὐδὲ νῦν τὸν γε
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πατρὸς
 Ἕμαι ἐνεί (corr. ἐν) Τροίῃ σὲ τε κήδων ἴδε σά τεκνα·
 Καὶ σὲ γεροντὸ πρὶν μὲν ἀκούμεν ὀλβιον εἶναι·
 Ὅσπον Δεσβος ἄνω Μακάρος (mutatum in μακαρῶν)
 ἔδος ἐντος ἐέρχει·
 Καὶ Φρυγίῃ καθυπερθε καὶ Ἑλλήσποντον (corr. τὸς)
 ἀπείρων·

Τὼ σὲ γεροντὸ πλούτῳ τε καὶ νιάσι φασὶ κεκάσθαι·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοὶ πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίῳνες·
 Αἰεὶ τοὶ περὶ αὐτὸν μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄνσχεο· μὴδ' ἀλίσστον οὐδύρεο σὸν κατὰ θυμόν·
 Οὐ γὰρ τι προΐξεις ἀκαχημένος υἱὸς ἐγὼς·¹⁾
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι·

ΠΟΙΗΤΗΣ Τὸν δ' ἡμειβετ' ἐπεὶτα γεροντὸν Πριάμος θεοειδὴς·
 ΠΡΙΑΜΟΣ Μὴ με πῶ εἰς θρόνον ἵξε διοτρεφέες· ὄφρα κεν ἔκτωρ
 Κῆται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδῆς· ἀλλὰ τάχιστα
 Αὔσον ἱν' οφθαλμοῖσιν ἰδῶ· σὺ δὲ δέξαι ἀποινα
 Πολλὰ· τὰ τοὶ φερόμεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο· καὶ ἐλθοῖς
 Σὴν εἰς πατρίδα γαίαν· ἐπεὶ (correctum e gravi et
 circumflexo accentu) με πρωτόν ἑάσας²⁾

ΠΟΙΗΤΗΣ Τὸν δ' αὖτ' ὑπόδρα ἰδὼν προσεφθ' ἰδοὺς Ἀχιλλεύς·
 ΑΧΙΛΛΕΥΣ Μῆκετι νῦν μ' ἐρέθιζε γεροντὸν νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 In fine addidi titulum qui in extremo volumine scriptus est.

V. Aristotelis de republica Atheniensium liber nuper repertus, arte phototypica egregie expressus est cura Edwardi Scott, qui Musei Britannici codicibus manuscriptis praeest, a. 1891. Exaratus est festinanter in voluminis a. p. C. 79 scripti latere extero, eodem ut videtur saeculo. Unde cum tab. VIII (col. XI) accipere-mus, consilium nostrum id fuit, ut ostenderemus hanc scribendi rationem, a calligraphorum more admodum diversam, nec non quam difficilis esset eorum, qui talia ederent, opera. Verum ne textum litteris consuetis exprimeremus, nimius eius ambitus deterrebat, quare ad multas eius libri editiones, quae in omnium manibus sunt, eos ablegamus, qui in hac re tam difficili studium exercere voluerint.

VI. Codex Sinaiticus, omnium qui in membrana scripti sunt antiquissimus, quem saeculo p. C. N. quarto vel quinto incipienti adscribere licet. Solus inter omnes quos novimus quaternis in singulis paginis columnis scriptus est. Litterae adhuc omnes ejusdem fere sunt magnitudinis; ι non adscribitur; vocales sono similes saepe inter se confunduntur, neque haec confusio a quocumque correcta est. Sententiae non distinguuntur, sed post finitum majorem aliquem orationis ambitum reliqua versuum pars vacua relinquitur, sequentisque prima littera locum eminentiorem occupat, sed ceteras magnitudine nondum superat. In extrema versuum parte litterae ob spatii angustiam quandoque minores ponuntur; quandoque, sed eo solo loco, librarius litteram N finalem lineola posita indicavit, litterasque ligatura quam vocant colligavit. Praeterea occurrunt compendia in libris sacris usitatae vocabulorum κυριος etc. Apostrophum usum singularem, in codicibus antiquissimis obvium, vides v. 53 in voce ἸΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. Specimen damus e Constantini Tischendorf, qui librum et invenit et Lipsiam partim, partim vero Petropolim advexit, Notitia codicis bibl. Sinaitici

¹⁾ Varia lectio in margine scripta est, quae εἰσο esse dicitur.

²⁾ In margine scriptum est κατ(ω?), et infra manu festinanti additus legitur versus dubiae fidei:

Αὐτὸν τε ζῶειν καὶ ὄρεϊν φάος ἡλίου.

(Lips. 1860) repetitum, sed propter ingentem ejus ambitum duodenos versus in fine columnarum omisimus. Verba ex evangelii secundum Lucam capite ultimo petita adscribere, superfluum visum est.

VII. Pandectarum codex Laurentianus, saeculo sexto vel ineunte septimo scriptus. Graeca quae ibi leguntur, binis columnis scripta, interpunctione omnino carent; in capite columnarum prima littera major pingitur, id quod praeterea in solo fragmento mathematico Bobiensi inveni; in Latinis vulgatum est; ι non adscribitur. In dividendis vocabulis in fine versuum positae antiquorum Latinorum mos observatus est. Menda nonnulla manus primae altera manu coeva correctae sunt. Specimen, quod Digestorum l. XXVII, 1, 13, 2—12 continet, mutuati sumus ab editione Mommseniana, Vol. II, tab. III. Verba sunt haec:

(ἐὰν ᾗ τις ἀπὸ ἑκατὸν ἐξήκοντα) μιλίων τὰς διατρίβας ποιούμενος, | τούτῳ εἶναι προθεσμίαν ὅκτῳ καὶ τριᾷκοντα ἡμερῶν, ὅκτῳ μὲν τῶν ἑκατὸν ἐξήκοντα μιλίων, ὥς καθ' ἑκάστην | ἡμέραν εἴκοσι μιλίων ἀριθμουμένων, τριᾷκοντα δὲ τὰς πρὸς τὴν δικαιο|λογίαν. Ἔσται οὖν ἐν χείρῳ τᾶς δὲ πόρῳθεν διατρίβων τοῦ ἐντὸς ἑκατὸν | μιλίων ὄντος, ἢ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, εἴ γε | τούτοις μὲν αἰὶ πεντήκοντα ἡμέραι | προθεσμίας εἰσὶν, ἐκείνοις δὲ ἐλάττους· | ἀλλ' εἰ καὶ τὰ μάλιστα τὸ ῥητὸν τοῦ νόμου ταύτην ἀποτελεῖ τὴν διάνοιαν, | ὅμως ἡ γνώμη τοῦ νομοθέτου ἄλλο βούλεται. Οὕτως γὰρ καὶ Κερβίδιος Σκαῖβόλας καὶ Παῦλος καὶ Δομίτιος Οὐλπιανὸς οἱ κορυφαῖοι τῶν νομικῶν γράφουσι, φράσκοντες οὕτως δεῖν ταῦτα | παραφυλάττειν, ὥς μηδέποτε τινὶ ἐλάττω δίδοσθαι τῶν πεντήκοντα ἡμερῶν προθεσμίαν· τότε (τε manu 2 additum est) δὲ μακροτέραν, ὅπόταν ἡ διατριμῆσις τῶν ἐπὶ | τῇ ὁδῷ ἡμερῶν προστιθεμένη | ταῖς τριᾷκοντα ἡμέραις, ἃς (s altera manu additum) πρὸς δικαιο|λογίαν ὁ νόμος δίδωσιν, ὑπερβαίνει | τὰς πεντήκοντα ἡμέρας, οἷον ἐὰν | τινὰ φῶμεν ἀπὸ τετρακοσίων τεσσαράκοντα μιλίων διατρίβειν· οὗτος | γὰρ τῆς μὲν ὁδοῦ ἔξει ἡμέρας εἴκοσι | δύο, πρὸς δικαιο|λογίαν δὲ ἄλλας τριᾷκοντα. (§ 3) Παραφυλάξουσιν δὲ ταύτην | τὴν προθεσμίαν (l. προθ.) πάντες οἱ ὁπωσ' οὖν παραιτούμενοι ἐπιτροπὴν ἢ κορυφαίον ἢ μέρος γε ταύτης· (§ 4) ἀκόλουθον δὲ ἐστὶν πιστεύειν, ὅτι, εἰ καὶ τινὶ | εἴδει παραιτήσεως ᾗ τις χρώμενος, | οὐκ ἄλλως ἀκουσθήσεται, ἐὰν μὴ φυλάξῃ τὴν προθεσμίαν, (suppletum est, quod propter homoeoteuton exciderat: εἰ μὴ ἄρα τις ἐτέρας πόλεως πολίτης ἐστίν. (§ 5) Οὕτως δὲ ἐπαναγκῆς ἐστὶν φυλάττειν τὴν προθεσμίαν,) ὅτι καὶ δικαιο|λογησάμενος ἀφῇ, μὴ ἐλευθεροῦσθαι αὐτὸν οἱ θεοτάτοι Σεβήρος καὶ Ἀντωνίνος δηλοῦσιν, ἐν διατάξει κελεύσαντες, μὴ κρατεῖσθαι τὸν εἰς τόπον αὐτοῦ χειροτονηθέντα, ὥς οὐκ ἐξὸν δεδομένον εἰς τόπον ὄντος ἐπιτρέπον. | (§ 6) Ἀπόχρη Col. 2. δὲ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐντυχεῖν μόνον· ἐὰν γὰρ μετὰ ταῦτα μὴ ἐλθὼν ἀπολειφθῇ, οὐκ ἔσται παραγράφῃμος, δι' ὅπερ ἐὰν ἀφοσιώσεως χάριν | μόνον ἐντυχῇ, μὴ ἐπιμεῖν δὲ | μετὰ ταῦτα τῇ δικαιο|λογίᾳ μετὰ τὴν | προθεσμίαν, ὑποπεσεῖται τῇ παραγράφῃ, καὶ λέγει τοῦτο διάταξις τῶν αὐτο|κρατόρων Σεβήρου καὶ Ἀντωνίνου. | (§ 7) Ἐὰν γὰρ τις διὰ νόσον ἢ δι' ἄλλην ἀνάγκην οἷον θαλάσσης ἢ χειμῶνος ἢ ἐφόδου ληστῶν, ἢ τινὰ ἐτέραν παρα|κλησίαν ἐμπροθέσμως μὴ δύνηται ἐντυχεῖν, συγγνώμης (l. συγγν.) τυγχάνειν, | οὐ τὴν πίστιν ἡρεκεῖ συστῆσαι καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ φύσει δικαίου, πλὴν ἀλλὰ καὶ δι' ἀτάξις ἐστὶν τῶν αυτοκράτορων Σεβήρου καὶ Ἀντωνίνου ταῦτα λέγουσα. (§ 8) Εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι οὐκ ἀπόχρη τὸ προσελθεῖν τῷ δικάζοντι, ἀλλὰ δεῖ αὐτὸν καὶ | περὶ τοῦ εἶδους τῆς ἀφάσεως μαρτυρασθαι, καὶ εἰ πολλὰ ἔχει πρὸς ἀφῆσιν | δίκαια, πάντα ὀνομάσαι. Εἰ δὲ μή, ὁμοίως ἐστὶν τῷ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν προσεληλυθότι ὁ προσελθὼν μὲν, δίκαιον | δὲ ἀφάσεως μὴ ὀνομάσας.

(§ 9) Αἱ δὲ πεντήκοντα ἡμέραι συνημμέναι ψηφίζονται ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς γνώσεως, ἐν ᾧ τις ἔγνω ἑαυτὸν δέδοσθαι. | (§ 10) Χρὴ δὲ μὲν μαρτύρασθαι πρὸ βήματος | ἢ ἄλλως ἐπὶ ὑπομνημάτων· δύναται | δὲ καὶ βιβλίδια ἐπιδοῦναι χαμάθεν, ὥς | οἱ αὐτοὶ φασιν αὐτοκράτορες. (§ 11) Ταῦτα περὶ τῶν φυλάσσειν τὴν προθεσμίαν (l. προθεσμίαν) | ὀφειλόντων· περὶ δὲ τῶν μὴ ὑποκειμένων ταῖς προθεσμίαις φέρε σκεψώμεθα. (§ 12) Οἱ γὰρ παρανόμως δοθέντες | ἐπίτροποι, τοῦτ' ἐστὶν ἢ ὅφ' ὦν μὴ ἔχρην, | ἢ οὗτοι οὐδὲ μὴ ἔχρην, ἢ οἷς μὴ ἔχρην | ἢ ὃν μὴ ἔχρην τρόπον, ἐὰν μήτε βεβαιωθῶσιν, μήτε ἐφάψονται τοῦ χειρισμοῦ, εἰσὶν ἀνεύθυνοι οὐδὲ προοίσει τις | αὐτοῖς, ὅτι τὰς προθεσμίας οὐκ ἐτήρησαν | τῶν παραιτήσεων· οὐδὲ γὰρ ἔχουσιν | παραιτήσεως ἀνάγκην, ὥς δεικνύται ἐκ τῶν ὑποτεταγμένων διατάξεων. |

VIII. Fragmentum mathematicum Bobiense saeculi VII. Servatum est in codice palimpsesto qui nunc Mediolani in bibliotheca Ambrosiana est (L. 99. sup.) et manu saec. VIII. rescriptus. Publici juris factum est per Angelum Maium, qui Ulfilae palimpsestis Ambrosianis, Mediolani a. 1819 editis, hoc specimen appendicis loco adjecit. Exemplum praebet scripturae recentioris, quae gracilis est et ad partem dexteram inclinata cujus post medium saeculum sextum vestigia inveniuntur. Verum adhuc simplex et elegans ibi est litterarum forma, neque ulla adhibita interpunctio, praeter coronidem in fine capitis, nec spiritus vel accentus, nec ι adscriptum. Littera prima in capite paginae ceteris major est. Frequens autem est verborum abbreviatio et hic et in altero folio, de quo V. C. Belger egit in Annalium, qui 'Hermes' inscribuntur, voluminis XVI fasciculo secundo, p. 260—284, et primum hic in codicibus vestigium signorum, quae tachygraphis deberi videntur. Sed librarius signa, quibus usus est, parum novisse videtur, quare et in exemplari, quod descripsit, ea jam adhibita fuisse oportet. Praeterea errores commisit gravissimos. Egerunt de hoc fragmento b. m. Carolus Graux, Revue Critique a. 1876, II, 275, et H. Diels, Hermes XII, 421—425. Verba, in quibus signa perperam adhibita tacite correximus, haec sunt:

ἀντιπεπονθότα ὑπάρχει, κατὰ τὴν ἱστορίαν δεικνύται καὶ παρὰ Ἀρχιμήδει καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ καθαρῶς, ὥς οὐκ ἀναγκαῖον ἡμᾶς | πάλιν δεικνύναι· λαμβάνειν δὲ ἐξ ἐτοίμου χρήσιμον. Τὸ μέντοι γε παρακολουθοῦν | ἀναγκαῖον οὐκ ἄξιον παραπέμψαι· τῶν γὰρ | τοιούτων ζητήσεων οἰκεία καὶ παντελῶς | ὥς ἔφηρ τῷ δικαίως ἀν κληθέντι Μουσῶν | νῖφ προσήκουσα. ||

Πρῶτον μὲν γὰρ παντὸς στερεοῦ σχήματος αἰρομένου (adde τὸ βάρος) | πρὸς τι μετέωρον εὐχερέστερον ἄγεται διὰ τῆς μηχανικῆς ὁλκῆς, ὁπότεν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ βάρους | ὅπλον ἐξαφθῇ· μὴ γινόμενον γὰρ τούτου δυσχερὲς τοῖς ἔλκουσιν ἢ ἀναγωγῇ παρακολουθεῖ. Πᾶν γὰρ οὕτως βάρος κοῦφως τε καὶ | ῥαδίως μεταγασθαι δύναται πρὸς ὃν ἂν τις | προαιρῇται τόπον, ὁπότεν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ βάρους | ἄγεται· (de abundat) τούτοις πολλῶν ὄντων (πολλοὶ τῶν Diels) φιλοσόφων | ἐν τοῖς μηχανικοῖς ἀποδεδώκασιν παρακειμένην (adde τὴνδε) τὴν ὑπόμνησιν. Τὰ γοῦν δόγματα καὶ (τὰ τούτοις abundat) ὅσα ἄλλα τούτοις ἔχει | παραπλησίαν τὴν χρῆσιν, ἐκ μέσου μὲν | αἴρεται σφόδρα εὐχερῶς — περὶ γὰρ τούτου (l. τούτου τὸν) τόπον ἐστὶν | τὸ κέντρον — ἐκ δ' ἀκροῦ πάλιν ἦττω (ἦττον Gr.), ὥς καὶ ἐπὶ τῶν ζυγῶν | (de abundat) καὶ τῶν τοιούτων τὸ παραπλήσιον γίνεται. Τὸ | γὰρ κρέμασθον ἰσορροπούντων μὲν τῶν ὑποκειμένων βαρῶν εὐχερῶς ἐπιλαμβανόμενοι μετεωρίζομεν καὶ μετὰ τὸ μετεωρίσαι (ἄγομεν addit Diels) πρὸς (?) ὃν ἂν βουλόμεθα (l. βουλώμεθα) τόπον· μὴ τεθέντος δὲ τοῦ κέντρου μηδὲ ἰσορροπούντων τῶν ὑποκειμένων βαρῶν, δυσχερῶς, ὥς | ἀνομοίας τῆς ἀνθολκῆς τῶν ἀντιρροπούντων | ἀντικειμένης τῇ τοιαύτῃ διὰ

παντὸς ὁλκῆς. Προδῆλον δὲ τῆς αἰτίας ὑπαρχούσης εὐγνωστον ὥς (deī abundat) παντὸς σχήματος | στερεοῦ κειμένου ῥαδίως ἄγον (ἄγεται emendat Diels) τὸ βάρος· ἐκ | τοῦ (κέντρου· εὐχερῆς γὰρ ἐκ addit Diels) τοῦ κέντρου τοῦ βάρους ἢ ὁλκῆς (l. ὁλκῆς). Πῶς δὲ . . .

IX. Veteris Testamenti codex Venetus I qui saeculo octavo vel nono attribuitur. Splendidus hic codex tantae magnitudinis est, ut tabula paginam non caperet, quare scripturae modulus paulum, sed non multum, diminutus est. Praebet is specimen scripturae recentioris ejusdem, sed forma litterarum ab antiquiori longius jam recessit, et ornatae figurae litterarum initialium hic primum occurrunt. Rotundae et antiquae scripturae usus in inscriptionibus est, sed ei librarii manum minus assuetam fuisse, intuitu patet. Adhibentur hic tria punctorum genera, sed minus accurate disposita; spiritus et accentus, quorum pars magna manu posteriori addita esse videtur, cum prior non nisi eos posuisset, quibus ad legendum opus esse videretur, sed hoc incertum est; errores ibi multi occurrunt. Littera ι vocalibus non adscribitur. Nomina peregrina formae apud Graecos inusitatae apostropho muniantur. Majores orationis partes et puncto et lineola e regione versus posita indicantur, simulque sequentis versus prima littera major et ornatio ceteris pingitur, modo in scriptura minori usitato. Verba e Jeremiae capp. XIX—XXI petita hic ponere supersedimus. Aliud specimen dedit J. B. Silvestre, Paléographie universelle II, 19.

X. Mandatum publicum a. 145 a. C. N. Inter innumera fere chartarum volumina, quae in Aegyptiorum sepulchris reperta sunt, hoc selegimus, quod ad cursivam quam vocant scripturam aliquantulum accedit. Litterarum, quae frequenter inter se connexae sunt figura jam satis mutata est; verba plerumque dividuntur, id quod in hujusmodi scripturis fieri consuevit, praepositionibus tantum et vocabulis minoribus cum proxime sequentibus connexis; ι adscribitur. Interpunctionum signa desunt, sed latiori spatio relicto periodi separantur. Primus V. C. Letronne hanc chartam edidit a. 1833 in „Journal des Savants“, deinde volumini XVIII, 2 libri „Notices et Extraits des Manuscrits“ imago addita est, Theoduli Devéria manu facta, qua hic uti sumus.

Τοῦ κέ' (scil. anno regis 25.) Ἐπεὶρ ις' Ἀριστογένοῦ (omisso ε) τοῦ Χρυσίππου | Ἀλαβανδέως πρεσβευτοῦ παῖς ἀνακεχώρηκεν (ἐν Ἀλεξανδρείᾳ manu festinanti additum) ἃ ὄνομα Ἐρμων, ὃς καὶ Νεῖλος | καλεῖται, τὸ γένος Σύρος ἀπὸ Βαμβύκης | ὥς ἐτῶν ιη', μεγέθει μέσος, ἀγένειος, | εὐκνημος, κοιλογένειος, φακὸς παρὰ δῖνα | ἐξ ἀριστερῶν, οὐλλὴ ὑπὲρ χαλινὸν | ἐξ ἀριστερῶν, | ἐστιγμένος τὸν δεξιὸν καρπὸν γράμμασι | βαρβαρικοῖς, δέσιν ἔχων χρυσίου ἐπισήμου | μναίεια γ' πίνας ι', κρίζον σιδηροῦν | ἐν ᾧ λήκνθος καὶ ξύστραι, καὶ περὶ τὸ σῶμα | χαλινῶδα καὶ περιζῶμα. Τούτου δὲ ἂν ἀναγὰγῃ, λήψεται χαλκοῦ τάλαντα β' δραχμὰς γ', ἐφ' ἱεροῦ δείξας τάλαντον α' δραχμὰς β', | παρ' ἀνδρὶ ἀξιοχρεῖω καὶ δωσιδίκῳ τάλαντα γ' δραχμὰς ε. | Μηνύειν δὲ τὸν βουλόμενον τοῖς παρὰ τοῦ | στρατηγοῦ.

Ἔστιν δὲ καὶ δ συναποδεδρακὸς αὐτῷ | Βίων δοῦλος Καλικράτου (omisso ε) τῶν περὶ ἀλλήν | ἀρχυπηρετῶν, μεγέθει βραχὺς, πλατὺς | ἀπὸ τῶν ὤμων, κατάνημος, χαροπός, | ὃς καὶ ἔχων ἀνακεχώρηκεν ἱμάτιον καὶ | ἱματίδιον παιδαρίου καὶ σεβίτιον γυναικείον, ἄξιον τάλαντων ε' καὶ χαλκοῦ δραχμῶν ε. | Τούτου δὲ ἂν ἀναγὰγῃ (ι omissum est et hic et supra) λήψεται ὅσα καὶ ὑπὲρ τοῦ | προγεγραμμένου. Μηνύειν δὲ καὶ ὑπὲρ | τούτου τοῖς παρὰ τοῦ στρατηγοῦ.

XI. Subscriptiones synodi Constantinopolitanae III. a. 680. Fragmentum voluminis chartacei, Ravennae inventum, a. 1553 per Jo. Sambucum Vindobonam in Bibliothecam palatinam venit, ubi adhuc conservatur. Subscriptiones partim litteris majusculis, partim minusculis vel quas cursivas dixeris, scriptas, Gaet. Marini autographas esse putavit. Quem cum pridem ego secutus

essem, nunc, cum nimia earum sit aequalitas et similitudo, aequales quidem esse existimo, sed ab eodem librario scriptas, qui in scripturae genere singulorum episcoporum morem aliquatenus imitatus sit. Imago extat in Lambecii Commentariorum de bibl. caes. editione altera a. 1782 studio Kollarii facta, lib. VIII, p. 863; ejus partem aliquam hic exhibendam duximus, ita legendam:

ὁρίσας ὑπέγραψα. || Ἰωάννης ἐλέει Θεοῦ ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ ληγάτος τῆς ἁγίας συνόδου τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ὁρίσας ὑπέγραψα. || Γεώργιος χάριτι Θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Βιζυνηίων πόλεως τῆς Θρακῶν χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα. || Θεόδωρος ἐλέει Θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Πομπηϊουπολιτῶν πόλεως τῆς Παφλαγόνων ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα. || Ζαχαρίας ἐλέει Θεοῦ ἐπίσκοπος Λεοντοπόλεως τῆς Ἰσαύρων χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα. || Γρηγόριος ἐλέει Θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μιτυληνέων πόλεως τῆς Αἰσβίων νήσου ὁρίσας ὑπέγραψα. || Γεώργιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς ... σσιῶν πόλεως τῆς Καρῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα. || Σέργιος ἐλέει Θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σιλυμβρινῶν πόλεως τῆς Εὐβοπέων ἐ..... | Θρακῶν χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα. || Ἀνδρέας ἐλέει Θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μεθυμνέων πόλεως τῆς Αἰσβίων νήσου ὁρίσας ὑπέγραψα. || Θεόγνιος ἐλέει Θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Κιανῶν πόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ | χειρὸς Γεωργίου διακόνου καὶ οἰκονόμου τῆς κατ' ἐμὲ ἁγιωτάτης ἐκκλησίας διὰ τὸ ἐν ἀσθενείᾳ με εἶναι. || Ἀλέξανδρος ἐλέει Θεοῦ ἐπίσκοπος πόλεως Κοτράδων τῆς Ἰσαύρων χώρας ὁρίσας ὑπέγραψα. || Ἐπιφάνιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος τῆς Εὐχαϊτινῶν πόλεως τῆς Ελε..... | ἐπαρχίας ὁρίσας ὑπέγραψα. | ἐπίσκοπος πόλεως Ἀρμενίας δευτέρας ὁρίσας ὑπέγραψα.

XII. XIII. Graeci imperatoris epistola, saeculi ut videtur octavi, quae Constantini V. ad Pippinum regem esse a multis creditur, ab aliis ineunti saeculo nono tribuitur. Unicum hoc scripturae apud tabularios regios usitatae specimen vulgatum est in Mabillonii et Montfauconii operibus palaeographicis et in Letronnii opere: Diplomata et chartae Merovingicae aetatis (1848) tab. XLVII. Recens dedit H. Omont in egregio opere: Facsimilés des plus anciens mss. Grecs de la Bibl. Nationale (1892), quo plura post Mabillonii tempora evanuisse apparet. Nos idem e Mabillonii opere desumptum ad minorem modulum reduximus, quo melius elementorum forma uno obtutu cognosci possit. Nam permagni ambitus sunt. Scripta erat epistola in volumine satis angusto transversa charta, Quatuor quas in tabula nostra vides pagellae ibi unam efficiunt quasi columnam. Lacera autem fragmenta, quae in S. Dionysii monasterio servata sunt, non satis apte conjuncta esse videntur, nam in paginae tertiae versu quinto infima litterae μ pars a corpore litterae est separata. Verba nec divisa sunt nec spiritibus vel accentibus munita, interpunctionis vice signum apostrophii simile positum est; ι adscriptum omittitur. Subscriptum est cinnabari more vetusto 'legimus', praemisso signo quod Christi nomen expressisse videtur.

Quae legi possunt, haec sunt:

... ων ὅτι ἐν τῷ ταξιδίῳ τούτῳ δ... | ... ε. ε. . . ἀγενέσθαι ... α καὶ ... | (εἰς δόξα)ν αὐτοῦ τοῦ (φιλαν)θρώπου ... | εἰρὴ ἡ ἀγάπη τῆς ἡμετέρας ἐκ (Θεοῦ | βασιλείας) ἐφάπλωθῃ ὑμῖν καὶ ἔσῃ(α)ι ... | ... τῆς ἐκ Θεοῦ βασιλείας ἡμῶν ... | (ἡγ)απημένον ἡμῶν τέκνον ... | ... (ὅπ)ως καὶ ὁ Θεὸς δοξάζ(η)ται ... | ... εἰς τὰ πέρατα τῶν χριστιανῶν ... | (ἀποκ)ατάστασις φθάνῃ· καὶ οἱ (ἡμέ)τεροι ἐχθροὶ ἀπ)όλονται· καὶ οἱ φίλοι σώζονται. Ἡ | χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εἰρήνη αὐτοῦ κ ... | ἔστω μεθ' ὑμῶν· καὶ περὶ τ(οῦ) ... | ἀρμόδιόν σοί ἐστιν καὶ ὑπομ ... | (εἰρην)εύειν τῷ προδωθέντ(ι φίλ)ο | χρί)στῳ ἡμῶν τέκνῳ τῷ ῥ(ι) ... | σαντῷ ἐκτίσθης· καὶ ἐπὶ τ ... | σαντῷ παρὰ τοῦ δημιουργήσα(ν)τος). legimus.

XIV. Aristotelis Analytica Priora I, 16, p. 36^b ed. Bekk. e codice bibliothecae Ambrosianae, L 93 Sup. (f. 112), quem saeculo IX. incip. scriptum esse putat V. C. Ant. M. Ceriani, quia proxime a cursiva quam vocamus scriptura abest; marginibus praeter adnotationes eodem tempore scriptas, saec. XVI. inscriptus est commentarius lectu difficilis, qui ex Alexandri et Philoponi scriptis haustus est; quem benigna Hermannii Diels ope adjunctus enucleavi. Textus verba accurate scripta et accentuum cet. signis instructa supra lineas posita sunt. Sententiae finis et posita in margine lineola et majori versus sequentis prima littera indicatur; post *δταν*, quod *δτ'* ἂν scribitur, aliisque locis commata posita vides. Prae-positiones quandoque vulgato more cum verbo quod proxime sequitur conjunctae accentu carent; ι adscriptum est.

καπὶ τοῦ ἐνδέχασθαι ὁμοίως· ὥστε πρὸς | ἅπαντα χρήσιμοι οἱ ὅροι. Φανερόν οὖν | ἐκ τῶν εἰρημένων ὅτι ὁμοίως ἐχόντων (m. rec. inter lineas: κατὰ τὸ ποῖον καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸν τρόπον) τῶν | ὅρων ἐν τε τῷ ὑπάρχειν καὶ ἐν τοῖς ἀναγκαίοις γίνεται καὶ οὐ γίνεται συλλογισμὸς | (m. rec. in marg. ἐν τεθείσῃ μίξει τοῦ ἐνδεχομένου πρὸς τὸ ὑπάρχον καὶ τῇ τοῦ ἐνδεχομένου πρὸς τὸ ἀναγκαῖον) πλὴν κατὰ μὲν τὸ ὑπάρχειν τιθεμένης | τῆς στερετικῆς προτάσεως τοῦ ἐνδέχασθαι^a) ἢν συλλογισμὸς. κατὰ δὲ τὸ ἀναγκαῖον, | τῆς στερετικῆς καὶ τοῦ ἐνδέχασθαι καὶ τοῦ μὴ | ὑπάρχειν. διῆλον δὲ καὶ ὅτι πάντες ἀτελεῖς | οἱ συλλογισμοί· καὶ ὅτι τελειοῦνται διὰ τῶν | προεξηρημένων σχημάτων^b). — (cap. 17) Ἐν δὲ τῷ¹) δευτέρῳ | σχήματι. δτ' ἂν μὲν ἐνδέχασθαι λαμβάνωσιν (mutatum in λαμβάνονται, quod manu antiqua in margine scriptum erat) | ἀμφοτέραι αἱ προτάσεις οὐδεὶς ἔσται συλλογισμὸς οὔτε κατηγορικῶν οὔτε στερετικῶν τιθεμένων οὔτε καθόλου οὔτε | κατὰ μέρος. Ὅτ' ἂν δ' ἡ μὲν ὑπάρχειν ἢ δ' (sic pro ἡ δ') ἐνδέχασθαι σημαίνει, τῆς μὲν καταφατικῆς ὑπάρχειν σημαίνουσι, οὐδέ τοι' ἔσται. τῆς δὲ στερετικῆς τῆς καθόλου αἰεί. | Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ δτ' ἂν ἡ μὲν ἐξ ἀνάγκης | ἢ δ' (ut supra) ἐνδέχασθαι λαμβάνηται τῶν προτάσεων· | δεῖ δὲ καὶ ἐν τούτοις λαμβάνειν τὸ ἐν τοῖς | συμπεράσμασιν ἐνδεχόμενον ὥστερ καὶ ἐν τοῖς (πρότερον).

In margine manu vel ejusdem librarii vel aequali scripta est haec adnotatio:

1) Τὸ αἴτιον τούτου | μάθοις ἂν, εἰ μνησθείης τῶν ἔναγχος (spiritus cum accentu deest) εἰρημένων (omisso spiritu) ὅτι ἡ οὐδεὶς | οὐκ ἀντιστρέφει (omisso spiritu) ἐπὶ τῆς ἐνδεχομένης· | δεῖ δὲ ἀντιστροφῆς | ἐν β' σχήματι εἰ | βουληθείη μὲν δεῖξαι | διὰ τοῦ α'· ἀντιστρέφει δὲ ἡ οὐδεὶς (omisso spiritu et accentu) | ἐπὶ (sine accentu) ὑπαρχούσῃ ὅθεν (utrumque sine spiritu) καὶ γίνεται συλλογισμὸς | ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν (sine spiritu).

Quibus commentarii loco adscriptum est:

... κατ' ἀρχὴν τοῦ βιβλίου ἀξιῶν τῇ μείζονι καθόλου οὕσῃ ἀναγκαῖον ἔπεσθαι καὶ τὸ συμπεράσμα, νῦν φησὶ ὡς καταφατικῆς οὕσης καὶ ἀναγκαίης τῆς μείζονος, τῆς δὲ ἐλάττονος ἐνδεχομένης καὶ μερικῆς, | οὐκ ἀναγκαῖον γίνεσθαι τὸ συμπεράσμα. καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἐπέστησε τῷ ῥητῷ ἐν ταῖς εἰς αὐτὸ ἐξηγήσεσιν· οὐ μέντοι γε καὶ τὴν λύσιν ἐπήγαγεν. εἰρηκῶς ἐν τῷ περὶ | τῶν μίξεων βιβλίῳ τῆς προσηκούσης λύσεως τὸ ῥητὸν ἠξιώκεται, ὅπερ γέγραπται μὲν ὡς καὶ ἄλλα τινὰ, τῷ χρόνῳ δὲ ἐξηφράνισται. ἔοικε δὲ ὁ φιλόσοφος | τὸν ἐξ ἀρχῆς σκοπὸν ἐντεῦθεν αὐτοῦ παραγυμνοῦν, ὃν περὶ τῆς ἐξ ἀναγκαίας τῆς μείζονος καὶ ἐνδεχομένης τῆς ἐλάττονος ἐξ ἀρχῆς ἐκέκτητο. εἰ γὰρ ἀναγκαῖον ἐν ἐκτ ... (an ἐκατέροις pro ἐκατ.?) ἔλεγε | γίνεσθαι τὸ συμπεράσμα, ἀλλ' οὐ τὸ κυρίως ἀναγκαῖον ἔφασκεν, ἀλλὰ τὸ ἐξ ὑποθέσεως, ὅπερ κατὰ μὲν τὸ εἶναι καὶ κατὰ τὴν ἔκβασιν τῷ ἀναγκαίῳ κεκοινώνηκε, καθόσον δὲ | μὴ ὃν τὲ (sic) γέγονε καὶ ἔστ' ἂν ἢ ὁ ὑποκείμενος ὅρος καὶ ὁ

κατηγορούμενος τὴν παράτασιν ἔχη τῇ τοῦ ἐνδεχομένου | γρύσει συνεξομοίωται (sic). διὸ καὶ διώνυμὸν ἐστὶ | τοῦτο. Φάσκων οὖν ἐπὶ ταύτῃ πλοκῇ | μὴ ἀναγκαῖον γίνεσθαι τὸ συμπέρασμα, οὐκ εὐθὺς | ἐνδεχόμενον τὸ κυρίως εἶναι ἀξιοῖ, ἀλλὰ τὸ ἡμῖς | ἦτοι τὸ συναληθεῦον τῷ ὑπάρχοντι. δ καὶ | ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου εἰ καὶ μὴ ἀνακεκαλυμμένως δ Ἀριστοτέλης ἐβούλετο.

a) (signo quod supra χεσθαι positum est) Ἐπιστήσαι χρὴ ὅτι ἀνωτέρω ἔλεγεν ἐπὶ τῆς | τοιαύτης μίξεως κατ' αὐτὴν τὴν σύζυγιαν, οὐ | συνάγεσθαι τὸ ἐνδεχόμενον, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ ἐξ ἀνάγκης. | λέγομεν οὖν ὅτι τὸ μηδενὶ ἐξ ἀνάγκης περιεκτικὸν | ἐστὶν (sic) καὶ τοῦ ἐνδεχομένου καὶ τοῦ ἀναγκαίου. ἐπεὶ οὖν τὸ οὐδενὶ | ἐξ ἀνάγκης κατὰ τι | ἐστὶν (sic) ἐνδεχόμενον εἰ καὶ μὴ | τὸ κατὰ τὸν διορισμὸν | ἐνδεχόμενον, διὰ τοῦτο | φησὶν ὅτι | τοῦ ἐνδεχομένου ἐστὶν | τὸ συμπέρασμα, | συνάγεται δὲ | τὸ ὑπάρχον ἐπὶ | τῆς εἰρημένης | συζυγίας τῆς μίξεως | τοῦ ἐνδεχομένου καὶ τοῦ | ἀναγκαίου. ἐπειδὴ | κεχρημένος ἐπὶ | ταύτῃ τῇ | εἰς ἀδύνατον ἀπαγωγῇ, | δι' ἧς ἐβούλετο | δεῖξαι ὑπάρχον | συναγόμενον τὸ | συμπέρασμα, μετέπεσεν | εἰς τὴν μίξιν τοῦ ὑπάρχοντος | καὶ τοῦ ἀναγκαίου, ἐν ᾗ ἐβούλετο | τῇ μιᾷ (Phil. μέϊζονι) τῶν προτάσεων ἔπεσθαι τὸ συμπέρασμα, καὶ ἐκ ταύτης | δεῖξαι τὸ ἀδύνατον συναγόμενον.

b) Πρῶτον δι' αὐτῶν τῶν προτάσεων δείκνυμι (Phil. δείκνυσιν) οὕτως τῇ εἰς ἀδύνατον ἀπαγωγῇ προσχωρούμενος· οὐκ ἐπειδὴ τὸ α' | τῶν β' ἐνδέχεται μηδενὶ δυνατὸν ἀντιστρέφοντα (Phil. ἀντιστρέψαντα) εἰπεῖν ὅτι καὶ τὸ β' ἐνδέχεται μηδενὶ τῶν α'. εἰ γὰρ δυνατὸν ὑποκείσθω ἀντιστρέφειν καὶ τὸ α' μηδενὶ τῶν β' | ἐνδέχεσθαι (Phil. ἐνδεχομένως), καὶ τὸ β' μηδενὶ τῶν α' ἐνδέχεται. εἰ τοίνυν μηδενὶ τῶν α' τὸ β' ἐνδέχεται καὶ παντὶ ἄρα ἐνδέχεται, ὅτι αἱ προτάσεις τοῦ ἐνδεχομένου πρὸς ἑαυτὰς | ἀντιστρέφουσιν πᾶσαι. αἱ τε καταφάσεις πρὸς τὰς ἀποφάσεις, καὶ αἱ ἀποφάσεις πρὸς τὰς καταφάσεις, οἷον αἱ ἐναντίαί ἢ πᾶς καὶ ἡ οὐδεῖς· ἀντιστρέφει γὰρ . . .

XV. Opus de prophetis cod. Ambros. H. 45 Sup. fol. 3 r. quem saeculi IX. potius quam X. esse putat Ceriani. Eleganter scriptus est, lineae stilo impressae litterarum capita attingunt. Textus verba, Joelis cap. 3, v. 23—26, et Abdiae cap. 1, v. 1—7, sed non integra, litteris majusculis scripta sunt signisque in margine positis indicata; commentarius brevis additus est, quem nos uncinis inclusimus. Forma litterae η convenit cum Latinorum h; plane singulare est σ finale, quod puncto quodam ornatur; post λ et ρ in fine vocabulorum apostrophus ponitur. Vocales ejusdem soni confunduntur; ι mutum omittitur. In accentibus ponendis saepe erratum est, quod infra adnotavimus, exceptis praepositionibus, ubi ex more factum est.

[ἐξομολογουμένων] καὶ πηγῇ (l. πηγῇ) ἐξ οἴκου (l. οἴκου) κυρίου ἐξελεύσεται· [ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Χριστοῦ τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ.] καὶ ποτίει τὸν χειμάρρον (l. χειμάρρουν) τῶν σχύων (l. σχοίνων). [τὸ σύστημα τῶν ἁμαρτωλῶν.] (v. 24) Αἴγυπτος εἰς ἀφανισμόν (omisso accentu) ἔσται [οἱ δαίμονες] (v. 25) ἡ Ἰουδαία εἰς τὸν αἰῶνα (l. αἰῶνα) κατοικηθήσεται· [ἡ μερὶς τῶν ἐκ μετανοίας] καὶ Ἰερουσαλὴμ εἰς γενεὰς γενεῶν· [ἡ ἄνω.] (v. 26) Καὶ ἐκδικήσω (l. ἐκδικήσω) τὸ αἷμα αὐτῶν· [τῶν ἀπατηθέντων] καὶ οὐ μὴ (omisso accentu) ἀθώσω· [τοὺς ἀπατήσαντας] καὶ κύριος κατασκηνώσει εἰς Σιών· [τῇ νοητῇ ἐκκλησίᾳ].

Τέλος Ἰωήλ (om. accentu).

Ἀβδίου. ε.

Τάδε (om. acc.) λέγει κύριος ὁ Θεὸς τῇ Ἰδουμαίᾳ· [τῇ νοητῇ· (l. νοητῇ)] Ἀκο ἦν (l. Ἀκοῇ) ἤκουσα παρὰ κυρίου· [ὁ υἱὸς παρὰ πατρός] καὶ περιοχὴν εἰς τὰ (om. accentu)

ἔθνη ἐξαπέστειλεν· [τὸ εὐαγγέλιον, περιέχει γὰρ τὸν σωτήριον λόγον] Ἀνάστητε καὶ ἐξαναστῶμεν ἐπ' αὐτὴν εἰς πόλεμον· [οἱ τῆς εὐσεβείας ζηλωταὶ σὺν τῷ Χριστῷ]. (v. 2) Ἴδου ὀλιγοστὸν δέδωκά (om. accentu altero) σε ἐν τοῖς (om. acc.) ἔθνεσι· ἡτιμώμενός σοι (l. σύ) εἰ σφόδρα [τὸν διάβολον ἄφρον (l. ἄφ' οὗ) κατεβλήθη τὰ εἰδωλα]. (v. 3) Ἐπήρεν (l. ἐπῆρén) σε κατασκηνοῦντα ἐν ταῖς ὁπαῖς τῶν πετρῶν· [ταῖς λιθίναις (l. λιθιναῖς) ψυχαῖς] λέγων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· τίς με κατάρξει ἐπὶ τῆς γῆς; [ὑψιλαφантаζόμενος]. (v. 4) Ἐάν (l. ἐάν) μετεωρισθῇς ὡς ἀετὸς· [τῇ ὑπερηφανεῖᾳ] (v. 5) οἱ κλέπται εἰσῆλθον (l. εἰσῆλθον) πρὸς σέ· [οἱ ἀρπάζοντες τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν] καὶ οἱ τρυγγαὶ εἰσῆλθον πρὸς σέ· (correctum ex σέ) [οἱ ἀπόστολοι]. (v. 7) Πάντες οἱ ἄνδρες τῆς διαθήκης (l. διαθήκης) σου ἀντέστησάν σοι.

XVI. Psalmi cum Catena (Ps. LXXXVIII, 51—53. LXXXIX, 1. 2.). Cod. Ambros. B 106 Sup. (p. 55) anni 967, siquidem ab eo anno tabula paschalis incipit. Lineae, quae solis textus verbis inserviunt, litterarum capita attingunt. Bene et correcte et textus et commentarius scripti sunt; accentus raro omissi in praepositionibus et ubi compendiis verborum librarius usus est, quod in descriptione, quae hic sequitur, non notavi.

Ps. 88, 51 Μνήσθητι κύριε τοῦ ὀνειδισμοῦ τῶν | δούλων σου:

οὗ ὑπέσχον ἐν τῷ | κόλπῳ (78) μου πολλῶν ἐθνῶν: —

v. 52. Οὗ ὀνειδισαν οἱ ἐχθροί σου κύριε: οὗ | ὀνειδισαν τὸ ἀντάλλαγμα (79) τοῦ χριστοῦ σου:

v. 53. Εὐλογητὸς κύριος εἰς τὸν αἰῶνα | Γένοιτο γένοιτο: — Ἀόξα: — LXXXIX. Προσευχὴ τῷ Μωυσῇ ἀνθρῶπῳ τοῦ Θεοῦ: —

v. 1. Κύριε καταφυγὴ (80) ἐγενήθης ἡμῖν | ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ: —

v. 2. Πρὸ τοῦ ὕψους (81) γεννηθῆναι καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην: —

Catena.

77. Ἀρχαῖα ἐλέη τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὅτι προέγνω (sic) τὸ πρὸ καταβολῆς κόσμου Χριστοῦ μυστήριον. | καὶ ἡ δι' αὐτοῦ κατὰ καιροὺς ἐσομένη σωτηρία: — Κυρίλλου.

78. Δεχόμεθα γὰρ πως εἰς | κόλπους τὰ δῶρα διὰ (sic) προσφέρωσί τινες· μνησθῆναι δὲ παρακαλοῦσι Θεόν. | τῆς ὑποσχέσεως δοθείσης ἐν τῷ κόλπῳ πολλῶν ἐθνῶν· τί γὰρ ὑπέσχετο τοῖς | ἔθνεσιν ὁ σωτὴρ; ἁμαρτίας ἄφρουν· θανάτου λύσιν· σωτηρίαν καὶ ζωὴν· ἔφη | γούν (sic) διὰ φωνῆς προφήτου· ἐγὼ εἰμι (sic) ὁ ἐξαλείφων τὰς ἁμαρτίας σου καὶ οὐ μὴ μνησθῶ· | καὶ ἐκ χειρὸς ἔξου ῥύσσομαι αὐτούς: — Ἀθανασίου.

78. (ante n. 80 posita) Κόλπον νῦν, τὴν ψυχὴν ὀνομάζει διὰ τὸ | καὶ τὴν γνῶσιν τὴν τοῦ Θεοῦ | ἀγαθὰ ὀνομάζεσθαι· ἀγαθὰ δὲ ἐν κόλποις | πέφνκε βάλλεσθαι· πιστεύω γὰρ φησιν τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ κυρίου ἐν γῇ ζώντων: — Ἀρχ. Θεοδώρου.

79. Εἴη δὲ τὸ ἀντάλλαγμα αὐτοῦ. ὁ θάνατος αὐτοῦ καὶ τὸ αἷμα τὸ ἀντίλυτρον δεδομένον τῆς τοῦ κόσμου | σωτηρίας. ὁ καὶ ὀνειδίζον | ὑπολαμβάνοντες αὐτὸν | κεκρατῆσθαι θανάτῳ· ἀλλ' οὐκ ἀπέμεινεν νεκρός. ἀνέστη δὲ μᾶλλον | τριήμερες: — Κυρίλλου.

79. | Τουτεστὶν τὴν ἐκκλησίαν ἦτοι | τοὺς πιστεύοντας εἰς | αὐτόν. τούτους γὰρ εἶναι φαμὲν τὴν ἐκκλησίαν· εἴρηται | δὲ ἀντάλλαγμα διὰ ποίαν | αἰτίαν· ἀντὶ γὰρ τῆς | Ἰουδαίων συναγωγῆς | δέδωκεν ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ | τὴν ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησίαν: — Ὠριγένης.

80. Ἰκετεύω (σοι postea additum) τοίνυν τὸν αἰῶνιον· τὸν αἰῶνιον· τὸν αἰὲ καταφυγὴν | ἡμῶν γενόμενον· μὴ παντελῶς ἡμᾶς παριδεῖν τοσοῦτοις περικλυζομένους | κακοῖς· ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς τοῦ Ἀδάμ τοὺς ἰδρώτας καὶ τοὺς πόνοὺς κατεψηφίσατο | εἰρηκώς· ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φραγὴ τὸν ἄρτον σου· ἕως οὗ ἀποστρέψῃς εἰς τὴν | γῆν ἐξ ἧς

ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελευθήσῃ. ἀρμολίως δὲ προ-
φητικὸς λόγος· ἵκετεύειν | διδάσκει μὴ ἀφοστραφῆναι παν-
τάσιν εἰς ταπεινώσιν καὶ εἰς τὴν συγκληρωθεῖσαν τα-
λαιωρίαν· καὶ μέντοι καὶ Ἰουδαῖοι δουλεύειν ἡγαχασμένοι.
τῇνδε τὴν ἵκετείαν | προσφέρουσιν. τὸν ἀνδραποδισμὸν καὶ
τὴν δουλείαν δλοφνρόμενοι: — *Αντ.*

81. Τῶν γενη|τῶν γὰρ προϋπάρχουσιν ἀπάντων καὶ τῶν
δρῶν καὶ τῆς γῆς καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης· αἰώνιος γὰρ εἶ.

XVII. Nonni codex Musei Britannici Addit. 18231, scriptus
a. 972: nam in fine ejus litteris majusculis scriptum est: ἐγράφη
ἐν ᾧ ἐπ' ἔτει. Quae postea erasa sunt, sed ita ut facile legi pos-
sint. Ibi cum quaedam Gregorii Nazianzeni et aliorum scripta
elegant exarata sint, scriptura quam vides in Societatis palaeo-
graphicae tab. XXV, in fine voluminis, deficiente ut videtur mem-
brana, Nonni historiarum collectio ad illustrandas Gregorii in
Julianum invectivas comparata legitur, quam ex Montacutii editione
a. 1610 repetitam invenies in Mignei Patrol. vol. XXXIV, sed in bre-
vius contracta, admodum anguste scripta cum innumeris verborum
compendiis, quibus postea, sed manu aequali, adscriptae sunt correc-
tiones variaeque lectiones, magnam partem notis tachygraphicis,
quas in usum nostrum M. Gitlbauer enucleavit. Lineae litterarum
capita attingunt. Attendas velim puncta duplicata quae intelligendae
verborum conjunctioni inserviunt, et binos accentus repetitae voculae
δὲ impositos. Vocum minorum (ut ἦ) accentus interdum neglecti
sunt. Interpungendi modum accurate servavimus, et adscriptum
supplevimus. Tabulae quam V. C. Edm. Maunde Thompson ac-
ceptam refero, haec sunt verba.

Περσικόν· τὴν δὲ ἀστρονομίαν λέγονται αὐτοὶ πρῶτοι
εὐρηγῆναι Βαβυλώνιοι διὰ Ζοροάστρου· δεῦτεροι διεδέξαντο
(in marg. δὲ ἐδ.) Αἰγύπτιοι· (in summa pagina: τὴν δὲ
γεωμετρίαν εὐρον Αἰγύπτιοι.) ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς γῆς καὶ
τῆς διαιρέσεως τῶν χώρων | προδιδαχθέντες. καὶ εἰθ' (om.
accentu) οὕτω συγγράψαντες καὶ χρώμενοι· τὴν δὲ | μαγείαν
φρῶν εὐρον Μῆδοι· εἰτα Πέρσαι πρῶτοι δὲ Μῆδοι· διαφέρει
δὲ μαγεία γοητείας καὶ γοητεία φαρμακείας τούτοις· ὅτι ἡ |
μὲν μαγεία· ἐκίχλησις ἐστὶ δαιμόνων ἀγαθοποιῶν πρὸς
ἀγαθὸν τινος σύστασιν (notis γένεσιν)· ὥσπερ τὰ τοῦ
Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα δι' ἀγαθὸν γεγό-
νασιν· γοητεία δὲ ἐστίν· ἐκίχλησις | δαιμόνων κακοποιῶν
περὶ τοὺς τάφους ἐιλουμένων ἐπὶ κακοῦ τινὸς (sic) σύστα-
σιν· γοητεία δὲ ἤκουσεν. ἀπὸ τῶν γόνων καὶ τῶν θορήνων
τῶν περὶ τοὺς | τάφους γινομένων· φαρμακεία δὲ· ὅταν
διὰ τινος σκευασίας θανατηφρόν. ἢ πρὸς φίλτρον δοίη
(notis δῶ τις). ἢ καὶ ἄλλως πως δοθῇ τινι διὰ | στόματος.

71. Ἐβδομηκοστὴ πρώτη ἐστὶν (ἱστορία. supra lineam additum)
ἡ περὶ τῆς ὀνειρομαντείας.

Τελμισὸς· πόλις ἐστὶν Παμφυλίας· αὐτὴ δὲ παλαιότατι
πόλις· ἦν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων (τοῦ suppletum) Κροίσου·
οὗτοι λέγονται πρῶτοι τοὺς | ὀνειρούς εὐρεῖν διακρίνειν
(καὶ suppl.) τὰ τέρατα· ἔλεγον γὰρ εἰ γέγονέν | τι παράδοξον.
ὅτι τότε σημαίνει· καὶ πάντως ὥς ἂν εἶπον συνέβαινεν
ἐξέρχασθαι.

72. Ἐβδομηκοστὴ δευτέρα ἐστὶν ἱστορία. ἡ περὶ τῆς οἰωνιστικῆς.

(Notis suppletum: Λέγονται Φρύγες εὐρεῖν πᾶσαν τὴν
οἰωνιστικὴν·) Τῆς (δὲ additum) οἰωνιστικῆς. τὸ μὲν ἐστὶν
ὀρνεοσκοπητικόν. ὃ ἐξεῦρον Φρύγες· τὸ δὲ οἰοσκοπικόν
(signo hyphen instructum). τὸ δὲ | ἐνόδιον. τὸ δὲ χειρο-
σκοπικόν (correctum e χειροσκόπικον). τὸ δὲ παλματικόν·
ὀρνεοσκοπητικὸν μὲν (οὗν additum) ἐστίν. ὅταν πετομένου
τοῦδε ἢ τοῦδε τοῦ ὕρνου. | ἢ ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω. ἢ δεξιὰ ἢ
ἀριστερὰ· εἰπόμεν ὅτι | τότε σημαίνει· λέγεται δὲ ἐξευρη-
γῆναι (αὐτὴν additum) πρῶτος Τηλέγονος· οἰοσκοπικόν

(cum signo hyphen) δὲ ἐστίν. ὅταν (τὰ add.) ἐν τῷ οἴκῳ
συμβαίνοντα ἐξηγήσεται καὶ εἴπῃ τότε σημαίνει. ἐπεὶ δὲ
ἐν τῇ στέγῃ ἐγράφῃ γαλή· ἢ ὄφρις· ἢ μῦς· ἢ ἐκενώθη ἔλαιον·
ἢ | μέλι· ἢ οἶνος· ἢ ὕδωρ· ἢ τέτρα· ἢ ἄλλο (sic) τι. ὅτι
τόδε | σημαίνει· ταῦτα δὲ συνεγράψατο Ξενοκράτης· ἐνόδιον·
δὲ ἐστίν. ὅταν ἐξηγήσεται τὰ ἐν τῇ δδῷ ὑπαντῶντα· ὅτι
ἐὰν ὑπαντήσῃ τις τότε βαστάζων. τότε συμβήσεται σοι. ἐὰν
δὲ δῖνα (l. δεινα). τόδε· ἄπερ συνεγράψατο Πόλλις· χειρο-
σκοπικόν (cum signo hyphen) δὲ ἐστίν ὅταν | διὰ τῆς
ἐκτάσεως (corr. ex ἐκστ.) τῶν χειρῶν καὶ διὰ τῶν ὑπιδῶν
εἴπομεν (l. εἵπομεν) ὅτι τότε | αὐτὸν μένει (notis τότε
σημαίνει). ἢ ὅτι (δὲ δεινα suppl.) γαμεῖ (τυχὸν in marg.).
ἢ παιδοποιεῖ. ἢ τί (sic) τοιοῦτον (not. τοιοῦτων). ὃ συγ-
γράψατο Ἐλενος· παλματικόν (not. μω) δὲ ἐστίν. τὸ διὰ
τῆς πάλλσεως τοῦ σώματος γνωρίζομενον· οἷον ἐπάλθη ὃ
δεξιὸς ὀρθαλμὸς. τότε | σημαίνει· ἢ ὃ ὄμιος· ἢ ὃ μῆρος. τότε
καὶ τότε σημαίνει ὃ συνεγράψατο Ποσειδόνιος (corr. δῶ)
καὶ ἄλλοι πολλοί.

73. Ἐβδομηκοστὴ τρίτη ἐστὶν ἱστορία. ἡ περὶ τῆς ἐπαναστάσεως
τῶν Σκυθῶν τοῖς δεσπόταις.

Τῶν νομάδων (corr. ενομαδῶν) Σκυθῶν. μέρος τι ἐξ ἡλ.θεν
ἐκ τῆς Σκυθίας πλανώμενον ἐπὶ ληστεία· εἴασαν δὲ τοὺς
οἰκέτας | οὗτοι μετὰ τῶν γυναικῶν τυρέειν τὸ γάλα· τοὺς
Col. 2. δὲ οἰκέτας αὐτῶν ἐξετύφλουν οἱ Σκύθαι· καὶ οὕτως παρείχον
αὐτοῖς τυρέειν τὸ | γάλα· χρόνον δὲ ἐγγενομένου. καὶ τῶν
Σκυθῶν τῶν ἐξελεθόντων μὴ ὑποστρεφόντων. αἱ γυναῖκες
φροῦσιν παρὰ τοῖς δούλοις τοῖς ἐκτυφλωθεῖσιν. καὶ συγ-
γίνονται αὐτοῖς. καὶ συλλαμβάνουσιν καὶ γεννῶσιν. καὶ
γίνονται παῖδες ἀντὶ τῶν ἐξελεθόντων Σκυθῶν· ἦσαν δὲ |
δοῦλοι οἱ τεχθέντες κατὰ τὸ σπέρμα· οἱ οὖν πάλοι ἐξε-
λεθόντες Σκύθαι ὑποστρέψαντες. εὐρον τοὺς τοὺς γεννη-
θέντας ἐκ τῶν δούλων ἡβήσαντας· καὶ ἐναντιομένους
αὐτοὺς αὐτοῖς· καὶ γενομένου πολέμου μεταξὺ τῶν δουλο-
σπόρων καὶ τῶν ἐπανελεθόντων Σκυθῶν. ἡτῶνται πάνν | οἱ
ἐπανελεθόντες· τοῦτοις οὖν ἡττηθεῖσιν. εἰς τις συνεβούλευσεν.
μὴ ὕπλοις αὐτοὺς πολεμῆσαι. ἀλλὰ διὰ μαστίγων· τὸ | γὰρ
δὲ ὕπλων φρῶν πολεμῆσαι τινὰς. ὥς ἀπὸ ἵσων εἰς ἵσους
ἐστὶν ὁ πόλεμος· | τὸ δὲ ἀπὸ μαστίγων αὐτοῖς ἐπελεθεῖν. ὥς
ἀπὸ δεσποτῶν εἰς δούλους ἐστίν· οἱ οὖν δουλόσποροι θεα-
σάμενοι τοὺς Σκύθας μετὰ τῶν μαστίγων. ὑπέκνυψαν ὥς
οἰκέτοις δεσπόταις· καὶ οὕτως κατελύθη ὁ πόλεμος.

Horum loco, posito signo in inscriptione ad articulum
ἦ, infra in margine notis scripta sunt, primo Gregorii verba,
quibus illustrandis historia inservit (c. Jul. I, c. 109, Migne
35, 645): οὗ καθάπερ οἱ δοῦλοι τοῖς δεσπόταις τοῖς Σκύ-
θαις, deinde ipsa historia:

Οἱ Σκύθαι ποτὲ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον Κιμμερίους ἐκ-
βαλόντες τοὺς ἐπεδίωκον κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑποφύγοντας·
καὶ περὶ τὸν Καύκασον τὸ ὕρος· οἱ μὲν περὶ Κιμμέριον τὴν
παράλιον χωρήσαντες. ἦλθον ἕως τῆς Ἰωνίας· ἦν καὶ κατ'
ἐπιδρομὴν λέγονται λεηλατῆσαι· οἱ δὲ Σκύθαι τὴν ὑπὲρ
τὸν Ταῦρον διελεθόντες. ἦλθον εἰς τὴν Μηδικὴν· καὶ ὅν
χρόνον ὁ Κναξάρχης ἐβασίλευσε τῶν Μήδων· διατρίψαντες
οὗν ἐν τῇ Ἀσίᾳ χρόνον οὐκ ὀλίγον. ὕστερον ἐπανῆλθον εἰς
τὴν Σκυθίαν· ἀπόντων δὲ αὐτῶν αἱ γυναῖκες παρὰ τοὺς
δούλους φροῦσαι· οὗς ἐτεροφθάλους ἐποιοῦν οἱ Σκύθαι.
νεότητι πολλὴν ἐπεγέννησαν· ἥ τις ἐπανελεθούσι τοῖς Σκύθαις
παρὰ τὸν Τανάιν ποταμὸν ἀπαντήσασα. κατελεθεῖν ἐκώλυε·
καὶ εἰς ὅσον μεθ' ὕπλων αὐτοῖς οἱ κατιόντες ἐπῆρσαν. μετὰ
φρονήματος ἀπαντῶντες. ἐλευθερίους τὰς μάχας ἐποιοῦντο·
κατανοήσας δὲ τις τῶν γερόντων τῶν Σκυθῶν τὸ γινόμενον.
συνεβούλευσε τοῖς ὁμοφύλοις· μὴκέτι μὲν τοῖς οἰκέταις μετὰ
τῶν ὕπλων ἐπιέναι. ἀλλὰ διὰ μαστίγων· τὸ γὰρ δι' ὕπλων

φρσι πολεμῆσαι. ὥς ἀπὸ ἴσων εἰς ἴσους ἔστιν ὁ πόλεμος· τὸ δὲ ἀπὸ μαστίγων αὐτοῖς ἐπελθεῖν. ὥς ἀπὸ δεσποτῶν εἰς δούλους ἔστιν· λαβόντες οὖν τὴν μάστιγα τὴν ἱππεῖαν ἕκαστος. οἷον δούλοις προσέειπεν· ἀφ' οὗ συμφρονήσαντες οἱ δούλοι· καὶ συναισθόμενοι τίνες ἂν εἴεν καὶ πόθεν. ἅμα τῇ συναισθήσει τοῦ γένους καὶ τὰ φρονήματα συγκαταβαλόντες ἐταπεινώθησαν. καὶ τὰ ὅπλα ῥίψαντες, ὑπέκνυσαν.

74. Ἑβδομηκοστὴ τετάρτη ἐστὶν ἱστορία. ἡ κατὰ τὴν Θετταλικὴν ἱππὸν καὶ τὴν γυναικα τὴν Λακεδαιμονίαν.

Πᾶσα πόλις. κατ' ἐξαιρέτον τι εἶχεν (not. in marg. ἔσχεν) ἰδίωμα· οἷόν τι· ἡ Θετταλῶν χῶρα (l. χώρα). ἔσχεν τοὺς ἱππούς· ἡ Ἀθηναίων τὰ μέταλλα τοῦ ἀργύρου· ἡ Ἰνδία. τὴν χρυσίτιδα ψάμμον· ὁμοίως καὶ ἡ Λακεδαιμονίων (not. δαίμων) κύνες θη|ρευντικὰς· ἐνθεν καὶ (οἱ suppl.) Λακωνικοὶ κύνες· καὶ γυναικάς ἀνδρείας καὶ ἀπτο(superscr. ω)ήτους· ἔσχεν δὲ καὶ ἡ Σικελία. πηγὴν ὕδατος Ἀρεθούσαν | οὕτω καλουμένην. ἧς ἐρασθῆναι τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν μυθεύουσιν· | τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης. ἀκραί(in marg. ε)φνές τε καὶ καθαρόν καὶ γλυκύ (corr. e γλυκὺ)· | λέγει οὖν ὁ θεῖος Γριγόριος· ὅτι ὥσπερ ἔναι χῶραι καὶ πόλεις καὶ πολιταί (in marg. πολιταί) ἔσχόν (sic) τι κατεξαιρέτον ἰδίωμα. οὕτως τὸ δόγμα τὸ (in marg. τῶν) χριστιανῶν | πάντα ταῦτα· ὁρφανοτροφεία· (καὶ suppl.) ξενῶνας· νοσοκομεῖα· πτωχο|τροφεία (in marg. πτωχεῖα). καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ.

75. Ἑβδομηκοστὴ πέμπτη ἐστὶν ἱστορία. ἡ περὶ τῆς Πλάτωνος ἐν λόγοις (corr. λόγῳ) πόλεως.

Πλάτων ὁ φιλόσοφος συνεγράψατο σύνταγμα. ὃ πολιτείαν ἔ|corr. ἐ|πέγραψεν· ἐν τούτῳ τῷ συγγράμματι λέγει ὁποῖαν | δεῖ γενέσθαι πόλιν. καὶ ἐκ πόσων ἀνδρῶν συγκεκμημένην· καὶ ποίοις | ἔ(superscr. ἦ)θεσιν καὶ νόμοις πολιτευομένην· αὕτι, δὲ αὐτῷ ἡ πόλις | λόγῳ μόνῳ (corr. μόνον) συνέστη· ἔργῳ δὲ οὔτε συνέστη οὔτε ἐπολιτεύ|σατο· ἐν ἐκείνῳ οὖν τῷ συντάγματι λέγει τοῦτο (corr. τουτὶ) τὸ ῥησίδιον (in marg. εἰ) | ὅτι ὑπῆ|corr. ο|κείσθωσαν ἡμῖν οἱ πολῖται τάδε φθεγγόμενοι· ἵνα | ἐ|corr. ἰ|δωμεν αὐτῶν κινουμένην τὴν ἐπίνοιαν.

76. Ἑβδομηκοστὴ ἕκτη ἐστὶν ἱστορία. ἡ περὶ τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας· ἔστιν (sic) δὲ αὕτη.

Ἡσιόδος εἷς ἐστὶν τῶν πραττομένων ποιητῶν, οὗ πρᾶττονται τρία ποιήματα· ἡ καλουμένη Θεογονία. καὶ τὰ καλούμενα ἔργα καὶ ἡμέραι. | καὶ ἡ καλουμένη ἀσπίς· ἐν τῇ οὖν καλουμένη Θεογονίᾳ. ὃ Ἡσ|όδος ἀρχεται καταριθμεῖσθαι τὰς γενέσεις τῶν θεῶν· ὅτι ἐκ τοῦ | χάους καὶ ἐκ τοῦ αἰθέρος ἐγεννήθη ὁ δεῖνα· ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς . . .

Tabulam alteram cum locis tachygraphicis dedit Societas palaeogr. II, 85.

XVIII. Herodoti codex Laurentianus celeberrimus, saeculo X. eleganter scriptus, sed a librorum erroribus non immunis. Inscriptiones et initiales librorum litterae minio et auro sunt ornatae. Codice, ut videtur, olim mutilato pars prior aliquanto post suppleta est; posterioris (fol. 316) hic specimen desumptum est ex Exemplorum collectione, quam olim cum A. de Velsen edidi, tab. XXXI. Lineae stilo ductae infimas litteras attingunt. Sententiae finis et res memorabiles lineola in margine posita indicantur. Littera ι ubique suo loco adscripta est. Accentus et praecipue spiritus saepe omissi sunt. Adnotationes in marginibus positae litteris majusculis minutis scriptae sunt. Damus initium libri VIII. quod typis repetere nolimus.

XIX. Ejusdem codicis pars prior, altera manu minus pulchre et non ita diligenter scripta; errores postea correcti sunt, interpunctiones aliaque suppleta; plurimis locis lineola appicta e punctis commata effecta sunt. Lineae summas litteras attingunt;

periodi finem lineola in margine posita indicat. Adnotationes litteris vulgaribus scriptae sunt. Damus initium libri quinti; aliud invenies Pal. Soc. II, 84.

XX. Plutarchi Parall. cod. Abb. Florent. (Conventi soppr. 206) saeculo decimo adscriptus, quem B. de Montfaucon Palaeogr. p. 268 nono scriptum esse putavit, insigne calligraphiae Graecae specimen. Majuscularum litterarum formas librarius admaavit. Sententiarum finis punctis geminatis indicatur, producta ubi periodus terminatur, prima sequentis versus littera; praeter puncta plerumque summis litteris apposita commata adhibentur, quae olim correctoris manui attribuenda putavi, nunc primi scriptoris esse existimo. Excepta lineola quae in versuum exitu litteram ν significat, verborum compendia nusquam occurrunt; ι non adscribitur. Puncta quae semel tantum in primo versu litterae ι imposita sunt, diaereticorum vim habere videntur.

XXI. Iliadis codex Venetus A (454) saeculi X. ut fertur, cum scholiis, quae novissime cum duabus tabulis edidit W. Dindorf, Oxonii 1875. Versibus adscripta est διπλῇ, ubi aliquid notatu dignum inest. Alia signa vides in Exemplis nostris tab. XXXII. XXXIII. Lineae summas litteras attingunt. Orationum primo verbo lineola imposita est. Praepositionum accentus omissus est v. 341 et saepe in scholiis, quod tacite mutavimus, ut et alia minuta in scholiis omissa.

II. IV. ἔστασαν (omisso spiritu), ὁππότε πύργος (τῷ ἀνδρὲς) Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν,

- v. 335. Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο·
Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
καὶ σφρας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα (corr. ex ηῖ).
ἽΩ υἱὲ Πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος· (τὸν Μενεσθέα)
καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε κερδαλέορρον.¹⁾
- v. 340. τίπτε καταπτύσσοντες ἀφέστατε μίμνετε δ' ἄλλους·
σφῶϊν μέντ' ἐπέοικε μετὰ πρῶτοισιν ἐόντας
ἑστάμεν. ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
πρῶτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκονάζεσθον ἐμείο.
ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί·
- v. 345. ἐνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδυμεναι. ἡδὲ κύπελλα (λείπει τὸ ἐς τὰ)
οἴνου πινέμεναι μελιθήδεος. ὄφρ' ἐθέλητον· (δασυντέον τὸ
μελιθήδεος, quod m. rec. in textu factum est)
νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόντε (om. spir.) καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
ὑμείων προπάρουθε μαχοῖατο νηλεὲς χαλκῷ·
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- v. 350. Αἰρείδῃ. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθειόμεν· ὁππότε Ἀχαιοὶ
Τρώσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρχα·
ὑψεαὶ ἦν κ' ἐθέλησθα. καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μίγνεντα
- v. 355. Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις·
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων
ὥς γυνῶ χωρόμενοιο· (πρὸς τὸ σχῆμα, scil. ἡ διπλῇ, ὅτι τῇ γενικῇ
ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς)· πάλιν δ' ὃ γε λάξετο μῦθον·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ· πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.

Scholia.

† ἔστασαν ὁππότε πύργος· πύργος τάξις. συνέστηκεν δὲ ὁ πύργος ἐκ τριακοσίων ἐξήκοντα ἀνδρῶν, ὁ δὲ τρόπος μεταφορά· —

Τρώων ὀρμήσειε, ὅτι ἡ διπλῇ (sic; deest autem in textu) πρὸς τὸ σχῆμα διότι (sic) ἐλλείπει ἡ ἐπὶ καὶ πτώσις ἐνῆ-
λακται (l. λλ). ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὥς ἐπὶ Τρώας (l. Τρῶας) | ὀρμήσειεν· ὅτι δὲ ἡ κατὰ Ἀρίσταρχον ἔχει καὶ τὸ Ἀχαιῶν

¹⁾ Supra hanc vocem scriptum est τὸν Ὀδυσσεῖα; initio versus διπλῇ περι-
εστυγμένη et in margine: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. ἀσυμφώνως
δὲ τῇ ἐπιπλήξει φαίδιμ' ἂ (l. ἂν) νῦν λέγοιτο.

ἄμεινον ἀκούειν ἐλ' Ἀχαιοὺς· λιθαρόν γάρ ἐπιμένειν τοὺς
"Ελλήνας ἕως | ἂν προέπιχειρήσωσιν αὐτοῖς οἱ βάρβαροι καὶ
τρόπον τινὰ δεύτερον μετὰ Πάνδαρον παρασπονδίσωσιν (l. ἴ).
διδ καὶ μήποτε | ἄμεινον ἐν τῇ πολυστίχῳ φέρεται (l. φέρεται),
ἔστασαν ὅππότε κέν τις ἐναντίον ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων
δρμήσειεν καὶ ἄρξειεν πολέμοιο: —

κεκασμέρε: ἐλὶ κακοῦ ἐλέχαστο χλεπτοσύνη θ' ὄρξε γέ: —

πρώτω γάρ: (ἡ διπλῇ) ὅτι συλλήπτικῶς τὸ τῷ Ὀδυσσεὶ
συμβεβηκὸς (l. κὸς) καὶ ἐπὶ τοῦ Μενεσθεὺς κεκοινοποίηκεν·
οὐ γὰρ ὁ Μενεσθεὺς ἐστὶ τῶν ἐπὶ τὰ γερύτων ἄλλ' Ὀδυσσεὺς
Λιομήδης (reliqua nomina desunt) οὐδὲ σὺν τῷ Ἀγαμέμνονι
εὐωχεῖται. καὶ ὅτι ἀκούζεσθον εἶπεν τροπικῶς ἀντὶ τοῦ
ἐπαισθᾶν/εσθαι· ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ εἰδὸς ἐστὶν αἰσθήσεως· καὶ
τὸ οὐδὲ πληγῆς αἰῶντες· οὐ λέγει δὲ τῆς ἐμῆς δαιτὸς
πρώτω ἀκούετε, ἀλλὰ πρότωι (l. πρῶτωι) μου | ἀκούετε περὶ
δαιτός· οὕτως Ἀρίσταρχος· | λείπειν δὲ φασὶ τὴν περὶ ἐθί-
μους ἴν' | ἥ οὐ περὶ δαιτὸς πρότωι (l. πρῶτωι) ἐμοῦ μετα-
λαμβάνεται (l. τε)· οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ | περὶ ἀντω-
νυμῶν.

ὁππότε δαῖτα γέρονσιν: ὥς τὸ γερούσιον αἰθοπα οἶνον·
αἰσχὸν δὲ τὸ ἐν | συμποσίῳ τοῖς ἐρίστοις καταλέγεται,
ἐν δὲ πολέμῳ τοῖς ἐσχάτοις: — Quibus inverso ordine
praemissum est scholion hoc:

ἔνθα φίλ' ὀπταλέα: οὗτοι ἐν | μὲν τοῖς ὑπομνήμασιν οὐκ
ἀθ' τοῦνται. ἐπαιτιῶνται δὲ αὐτοὺς οἱ | ἡμέτεροι ὥς ἀπρε-
πῶς καὶ παρὰ τὰ πρόσωπα εἰς κρεάδιον ὀνειδίζοντος | τοῦ
Ἀγαμέμνονος: — Sequi debent, quae infimo loco posita sunt:

ἔρκος ὁδόντων: ὁποῖον τοῦτον λόγον ἐτόλμησας τῷ στό-
ματί σου εἰπεῖν· ἔρκος γάρ φησιν | τὸ περιφραγμα τῶν ὁδόν-
των | τὰ χεῖλη περιφραστικῶς: —

πῶς δὴ φῆς: ἀμφίβολος ἡ ἀνάγνωσις· ἤτοι γὰρ εἰς τὸ
μεθιέμεν | διαστολῇ· στιγμὴ δὲ τελεία εἰς τὸ ἄρρα | ἢ εἰς τὸ
μεθιέμεν τελεία στιγμῇ· ὑποστιγμῇ δὲ εἰς τὸ ἄρρα· ὃ καὶ
βέλτιον ἵνα λέγῃ | τότε φανήσεσθαι ἀνδρείως. ὁππότεν |
πόλεμος ἦ: —

Τηλεμάχοιο: (ἡ διπλῇ) ὅτι προτετυπωμένως τὰ κατὰ
τὴν Ὀδυσσειαν (sic) | μνημονεύει τοῦ Τηλεμάχου· τοῦ αὐτοῦ
ἄρα ποιητοῦ καὶ ἡ Ὀδυσσειά: —

XXII. Anthologiae Palatinae codex, saec. X. vel XI.
scriptus. Duarum quibus exaratus est manuum specimen videsis in
Exemplis nostris, tab. XXXV. et in H. Omont libro cit. tab. XXXIII.
Partis, quae Parisiis remansit, imaginem photographiam procuravit
K. Zangemeister, ex qua fol. 615 repetimus, scholiis littera majus-
cula minuta scriptis notabilem. Spirituum forma adhuc angularis
est. Accentus saepe omissi sunt, imprimis ubi cum spiritibus con-
jungendi erant. Ea aliaque levis momenti non adnotavimus in
transcriptione, quae sequitur; sed veterem scribendi rationem in eo
secuti sumus, quod praepositiones aliasque vuculas cum sequentibus
conjunctas non divisimus. In fine manu rec. scriptum est: πλήρωμα
Κωδ. κγ'.

† ΓΥΜΝΑΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΠΟΝΟΙΣ
ΠΡΟΤΙΘΗΜΙ· ΙΝΑΓΝΩΣ ΤΙ ΜΕΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΙΔΕΣ ΤΙ ΔΕ ΝΕΩΝ·
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Α Ὅλβιε Πυθαγόρη Μουσέων Ἐλικίων ἔρκος
εἰλέμοι εἰρομένη οὐλόσοι σοφίης καταγῶνα
σοῖσι δόμοισιν ἔασιν ἀεθλέοντες ἄριστοι·

Τοὶ γὰρ ἐγὼν εἵπομι Πολύκρατες· ἡμίσεες μὲν
ἀμφικαλὰ σπεύδουσι μαθήματα· τέτρατοι δ'
(δ' delendum) αὐτε

ἀθανάτου φύσεως πεπονθήται· ἐβδομάτοις δὲ
σιγῇ πᾶσα μέμηλε καὶ ἄφθιτοι ἔνδοθι μῦθοι·
τρεις δὲ γυναῖκες ἔασι, Θεανὸν δ' ἔξοχος ἄλλων·
τόσσοις Πιερίδων ὑποσφίτορας αὐτὸς ἀγινῶ: —

$\frac{1}{2}$	14
$\frac{1}{4}$	7
$\frac{1}{8}$	4
λοιποὶ	3
εἰσὶ	28

ΕΙΣΑΓΓΑΛΙΑ ΠΑΛΛΑΔΟΥΣ.

Β Παλλὰς ἐγὼ χρυσῇ σφουρήλατος· αὐτὰρ ὁ χρυσὸς
αἰζήτων πέλεται δῶρον ἀοιδόπολων·

— ἦμισιν μὲν χρυσοῖο Χαρίσιος· ὀγδοάτην δὲ
Θέσπις καὶ δεκάτην μοῖραν ἔδωκε Σόλων·

($\frac{1}{20} = 2$ omissum est) — αὐτὰρ ἑικοστὴν Θεμίσιον· τὰ δὲ λοιπὰ
τάλαντα

εἰσὶν 40 ἑννέα· καὶ τέχνη δῶρον Ἀριστοδίκου: —

Scholion in summa margine.

Σχόλιον † ΠΑΛΛΑΣΕΓΩ: εἶρεῖν καὶ ὅσοισιν $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{16}$ $\frac{1}{32}$
ἔχει λοιπὰς μονάδας 9· τοῦτο δὲ γίνεται ἐν εὐρωμένῳ καὶ
ὅς ὑπερέχων ἔξει τὰ προκείμενα μέρη. τουτεστὶν κατὰ τὸ
35 τοῦ 7 βιβλίου τῶν στοιχείων Εὐκλείδου· εὐρίσκεται οὖν
κατὰ τὰς τοῦ Εὐκλείδου μεθόδους ὑπερέχων ἀριθμὸς ὁ 40
ἔχων | $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{16}$ $\frac{1}{32}$ ὅν ἀφαιρεθέντων ἀπὸ τῶν 40 λοιπὰ 9
καὶ λύεται τὸ πρόβλημα· εἰ δὲ ἐδόθησαν ἀπ' ἀρχῆς ἀντὶ τῶν
9 μονάδων μο-νάδες τυχὸν 6 τὸν λόγον ὃν ἔχει ὁ 6 πρὸς
τὰς 9 μονάδας λαβόντες καὶ εὐρόντες καὶ τινα ἐν τῷ αὐτῷ
λόγῳ πρὸς τὸν 40 ὄντα | οἶον τὸν 26 (addi debebant $\frac{2}{3}$),
ὑπέρεχοντα εὐρωμένῳ ἂν τοὺς ζητούμενους ἀριθμοὺς καὶ τὸ
πρόβλημα ἐλύετο. τὸ δ' αὐτὸ ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ δεῖ νοεῖν.
Ubi errorem latere patet.

Γ Ἀ Κύπρις τὸν Ἐρωτα κατηφιῶντα προσήυδα·
τίπτέ τοι ὦ τέκος ἄλγος ἐπέχραεν· ὃς δ' ἀπά-
μειπτο·

Παριίδες μοι μῆλα διήρπασαν ἄλλυδις ἄλλη,
αἰνύμεναι κίλποιο· τὰ δὲ φέρον ἐξ Ἑλικῶνος.
Κλειὼ μὲν μῆλων πέμπτον λάβεν (l. λάβε).
δωδέκατον δὲ

Εὐτέρπη· αὐτὰρ ὀγδοάτην λάχε διὰ Θάλεια·
Μελπομένη δ' εἰκοστὸν ἀπαίνυτο· Τερψι-
χόρη δὲ

τέτρατον· ἐβδομάτην δ' Ἐρατὴ μετεκίαθε
μοῖρην·

ἡ δὲ τριηκόντων με Πολύμνια νόσφισε μῆλων.
Οὐρανίη δ' ἑκατὸν¹⁾ τὲ καὶ εἴκοσι. Καλλιόπη δὲ
βριθαιμένη μῆλοισι τριηκοσίοισι βέβηκε·
σοὶ δ' ἄρα κουροτέροισιν ἐγὼ συνεχερσὶν ἐκάνω·
πεντήκοντα φέρων τάδε λείψανά μῆλα
θεάων: —

Σχόλιον. Α ΚΥΠΡΙΣ. εἶρεῖν καὶ ὅσοισιν μέρος ἑαυτοῦ
 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{16}$ $\frac{1}{32}$ $\frac{1}{64}$ ἔξει λοιπὰς μονάδας 500 καὶ τοῦτο δὲ
ὁμοίον ἐστὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ἐγῶδου με-
ραίνεσθαι· καὶ γὰρ εὐρίσκειται καὶ ὅς ὑπερέχων ἔξει τὰ προ-
κείμενα μέρη καὶ ἐστὶν ὁ 840 καὶ ἐν | τοῦ ποσοστοῦ τοῦ-
τον ἀφελῆς (? corrupta sunt et manca) τὸ μέρος ἑαυτοῦ
 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{16}$ $\frac{1}{32}$ $\frac{1}{64}$ λοιπὰ μένουσιν 125 καὶ ἐπειδὴ ὁ 500 τοῦ
125 ἐστὶ τετραπλάσιος ἐν | τετραπλασιασθῇ ὁ 840 ποιήσει
τὸν 3360 καὶ λύεται τὸ πρόβλημα· ἔνεκα δὲ τούτου γίνε-
ται ὥς ἔρτι ὁ 500 | πρὸς τὸν 125 οὗτος ὁ 3360 πρὸς τὸν
840 διότι τὰ μέρη τοῖς ὡσαύτως πολλαπλασίοις τὸν αὐτὸν
ἔχει λόγον λη|φθέντα κατάλληλα κατὰ τὸ 15 τοῦ 5 τῶν
Εὐκλείδου στοιχείων. —

XXIII. Etymologici Magni codex mutilus Laur. di San
Marco 304, qui olim Nicolai Niccoli fuit, saeculo XI. potius quam
X. adscribendus; tabulam accepimus e Collectione Florentina tab. XX.
In transscribendo fol. 115 v. nomina propria litteris majusculis distin-
ximus, accentus et apostrophos hic illic supplevimus, ceterum ab
emendando textu abstinuimus.

Παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες
ἢ δικάσαντες καὶ διοικῆσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς

¹⁾ Omissus est accentus, sed πε gravi ornatum.

εὐθύνας καὶ πάλιν κυρίως εὐθύνη λέγεται ἢν εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὁρθῶς ἄρξαι τὴν πόλιν ἢ | πρεσβεῦσαι κακῶς καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ δικασταὶ κληροῦσιν. κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος. | καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφείται τιμᾶσθαι τοῖς ἀλοῦσιν: — ΕΥΘΥΝΟΙ· δικασταὶ εὐθύνται παρὰ τὸ εὐθύναι | οὗς ἡμεῖς λογιστὰς λέγομεν νόμων ἰβ'. διὸ δὴ πάντως τοὺς εὐθύνους. θαυμασιῶς πᾶσαν ἀρετὴν | μετεῖναι: — ΕΥΘΥΣ καὶ ΕΥΘΥ· καὶ ὡς ὄνομα καὶ ὡς ἐπίρρημα παρὰ τὸ εὖ μῦθον καὶ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ ὁ μέλλων· | θύσω εὐθύς· ὡς δώσω δῶς. τὸ δὲ εὐθύς σημαίνει καὶ τὸ καλῶς ὁρμῶ τοῦτ' ἐστίν ὁρθῶς καὶ τὸ παραχορῆμα | καὶ τὸ ταχύ: — ΕΥΙΟΣ καὶ ΕΥΟΙ· ὁ Διώνυσος καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπιφθεγμα φασιν αὐτὸν εὖσιος εἶναι καὶ τὸ | εὖσι εὖσοι κατὰ Λάκωνας δωρίδι διαλέκτῳ μεταγενεστέρα κατ' ἑνδεῖαν τοῦ σοῦ (l. σ) γεγενῆσθαι | εὖσιος καὶ εὖσι. καὶ εὖαν. ἔθος δὲ ἔχουσι Λαυριέων τινὲς ὡς γὰρ Ἀργεῖοι καὶ Λάκωνες καὶ Παμφίλιοι | καὶ Ἐρετριεῖς οἱ νεώτεροι ἑνδεῖαν ποιοῦντες τοῦ σ δασεῖαν χαρίζεσθαι τοῖς ἐπιφερομένοις | φρονήσιν ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποιῆαι (l. ποιῆσαι ποιῆαι). καὶ βουσόα βουδαι. κέχρηται δὲ τοῦτω τῷ εἶδει τῆς δασείας καὶ Δερκύλος: — ΗΣΥΧΙΑ ἢτοι εὐφημία δωρικῶς εἴρηται παρὰ τῶν τοῖς ἵπποις κημῶν ἐπὶ τοῦ στόματος βαλλομένων· | εὐκημία καὶ εὐκαμία: — ΕΥΚΗΛΟΣ. ἥσυχος παρὰ τὸ εἶκω τὸ ὑποχωρῶ γίνεται ἔκκλητος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὑ εὐκῆλος | ἢ . . . εἴκῆλος καὶ τροπή τοῦ τ εἰς ὑ εὐκῆλος (·) ὁ γὰρ ὑποχωρῶν ἡσυχάζει. εὐκῆλοι πολέμιζον: — | εὐσχιστον εὐκλαστον Ἴων ἐν Ὀμφαλῇ ἔξανθρακώσας πυθμένα εὐκῆλον ὁρυδὸς οὕτως εἰς (?) τὸ ῥητορικόν: | εἴρηται εἰς τὸ ἀλεξιάρη: — ΕΥΚΛΕΙΑ καὶ ΕΝΔΕΙΑ· ὡς εὐγενῆς εὐγένεια οὕτως εὐκλε-|ης εὐκλέεια καὶ ἑνδεῖα καὶ κρᾶσει εὐκλεία καὶ ἑνδεῖα. φωνῆεν γὰρ ἐπιφέρεται καὶ οὐ σύμφωνον | ὅπου γὰρ φωνῆεν ἐστὶ κρᾶσις ὅπου δὲ σύμφωνον συγχολή: ΕΥΚΛΕΙΑΣ. δὲ πάλιν εὐκλείας ἐπὶ νῆας | ἀφικέσθαι τὸ πάλιν ἀντὶ τοῦ ὀπίσω τὸ εὐκλείας προπερισπᾶται ἐκ γὰρ τοῦ εὐκλέας κατ' ἐπένθεσιν | τοῦ τ ἢ εὐκλέας καὶ κατὰ συναίρεσιν: ΕΥΚΟΜΙΣΤΟΣ. ἐπιμελείας εὐ τετυχηκῶς κομιδῇ | γὰρ ἢ ἐπιμέλεια: — ΕΥΚΤΑ σημαίνει τὸ εὐχῆς ἄξια Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται. | ἢ Ἐκᾶτη παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν· οἶονεῖ ἢ μὴ οὕσα εὐχερῆς. χαῖρε εὐκολίνῃ. Χοιροβοσκός. | ἀντὶ τοῦ εὐκρατος ῥηματικὸν εὐρὺν βροτοῖσιν εὐκράς οὗ γένοιτ' ἂν ἡδέως ἐνάντιον (signum abbreviandi ornatum, quod π duplicis speciem gerit). ΕΥΚΡΙΝΗΣ συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ὑγιάνας λέγεται δὲ διὰ τὸ εὐ κεκρίσθαι οὗτοι δὲ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τιθέασιν κατὰ | ἀντίφρασιν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὐχερῆ: — ΕΥΚΤΙΤΟΝ κατ' ἑνδεῖαν τοῦ σ εὐκτις γὰρ ἐκ τοῦ οὖν (sic) κτίζω: — | ὁ εὐ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβάνόμενος· καὶ ὁ εὐ προσλαμβάνων τὸ μέλλον. οἶον εὐλαβῆς | μάχαιρα καὶ εὐλαβῆς λίθος θύεν δυσχερῆς ὁ δύσληπτος ἀπὸ τῶν χειρῶν τινὲς δὲ τὸν δειλὸν καὶ δειλαῖον ὠνόμασαν | σημαίνει τοὺς σκώληκας κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς εὐλὰς ἐγγίνονται γίνεται δὲ τὸ εὐλὴ παρὰ τὴν εἴλησιν | δὲυτόνως τὰ γὰρ εἰς λῆθι θηλυκὰ διφθόγγῳ παραλήγοντα δὲυ-|νονται. εἰ μὴ ἔχοιεν ἔννοϊαν συνθέτου ὡς τὸ |

XXIV. Canticum Canticorum cum Catena, cod. bibl. Ambros. A 148 Inf. (fol. 93) saec. X. ut videtur. Lineae stilo ductae

litterarum capita attingunt, sed textus tantum, qui majori littera scriptus est. Accurate omnia scripta sunt, sed i non adscriptum. Commata et hic, ut in superioribus, adhibita vides. Scholiorum auctor BA Basilius esse videtur, sed invenire ea nusquam potui.

α' Ἄισμα ῥσμάτων, ὃ ἐστὶ τῷ Σαλομῶνος (l. τοῦ, sed haec ultima verba an primi librarii manu scripta sint dubito).

β' Φιλησάτω με ἀπὸ φιλημάτων | στόματος αὐτοῦ· ὅτι (γ') ἀγαθοὶ | μαστοὶ σου ὑπὲρ οἶνον· καὶ ὁσμή μύρων σου. ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα· μύρον (δ') ἐκκενωθὲν ὄνομά σου· διὰ τοῦτο νεάνιδες ἡγάπησάν σε· | εἴλκυσάν σε· τοῦ ἁγίου Βασιλείου.

α' Ἄισμα ῥσμάτων καλεῖται, ἐπειδὴ πᾶσα ἡ θεία γραφή, περὶ τῆς ἐνσάρκου παρουσίας προφητεύει | τοῦ λόγου προηγουμένως· οἱ δὲ περὶ τῶν ἐθνῶν λόγοι καὶ τῶν ἀμαρτανόντων παρακολούθημα· καὶ αἱ μὲν ἄλλαι | γραφαί, τὸ προηγούμενον τοῦτο λέγουσιν· οἶον· Μωϋσῆς μὲν προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει κύριος ὁ Θεὸς | ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· Ἡσαΐας δὲ, ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐγγαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν· καὶ | ἐστὶ ταῦτα πάντα καὶ τὰ λοιπὰ ῥήματα, περὶ τοῦ ἐρχομένου σωτῆρος ἔδοντα· τὸ δὲ ῥῆμα τῶν | ῥσμάτων, ὡς ἐλθόντα τοῦτον ὑποδείκνυσιν· καὶ ὡς ἐπὶ συζυγίᾳ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης | φύσεως, ἐπιθαλάμιον ἔδει· καὶ οὐκ ἔχει τί (sic) ἀπειλῆς ἢ θυμοῦ. ἀλλ' εὐφροσύνης οἱ λόγοι· παρόντος | γὰρ τοῦ νυμφίου, πάντα γέμει χαρᾶς· αὐτὸς γὰρ ἡμῶν τὰς λύπας, ἔστρεψεν εἰς χαρὰν· ὥσπερ οὖν | μετὰ τὴν ἐνσαρκον αὐτοῦ παρουσίαν οὐκέτι προσδοκᾶται | προφήτης. οὕτως οὐκ ἐστὶ τοῦ παρόντος ῥήματος καινότερον· | τί γὰρ ἐστὶν μετ' αὐτὸν προσδοκᾶν, | ἢ ἀνάστασιν τε καὶ κρίσιν· διὰ λόγων | δὲ πεπληρωται τὸ βιβλίον. τοῦ παλαιοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀνθρωποπότητος πρὸς τὸν λόγον· καὶ τῆς ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησίας | καὶ τοῦ λόγου πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος· | καὶ τῆς ἐξ ἐθνῶν πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ | περὶ τε ταύτης καὶ αὐτῆς, καὶ τῶν | διακονούντων ἀγγέλων πρὸς τοὺς κληθέντας | τὸ κήρυγμα· ἀκροῶνται δὲ τῆς νύμφης | ὁμήλικες, πρὸς μείζω πόθον ἐξάπτουσαι· καὶ ὁ νυμφίος φίλων χορὸν | ἢ πνευμάτων ἁγίων ἢ προφητῶν συνεπάγεται· οἱ καὶ χαίρουσι τῆς φωνῆς ἀκούοντες τοῦ νυμφίου· νύμφη δὲ | ἢ ἐκκλησία· καὶ Σολομῶν μὲν ἔδει τὸν ἐπιθαλάμιον· Ἰωάννης δὲ παρανυμφεύει ὁ φίλος τοῦ νυμφίου· | Ἡσαΐας δὲ προικογραφεῖ· λαβὼν τόμον καινὸν· καὶ Δαοὺδ νυμφοστολεῖ· ἄκουσον λέγων | θύγατερ· δίδωσιν ὁ νυμφίος δούλους, Παῦλον· Τιμόθεον· Σιλουανόν· ἢ νύμφη δούλας· ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ· Τάξιν ἀρίστην ὑπεστήσατο Σολομῶν· τῇ γὰρ ἔτι νεαζούσῃ ψυχῇ· | παροιμίαις ὑποθέμενος, καὶ κελεύσας τῆς σοφίας ἐρᾶν· ἐν δὲ τῷ ἐκκλησιαστικῇ, τῶν ὁρωμένων· | ὡς δυνάμεων καὶ ματαίων καταφρονεῖν διδάσας· καὶ πρὸς τὰ μένοντα ἀναπτέρωσας. νῦν τὴν οὕτως κεκαθαυμένην καὶ τετελειωμένην, αὐτῷ συνάπτει τῷ μόνῳ καὶ ὄντως | ἀγαθῷ· πείθων μὴ κολάσεων φόβῳ. μὴ δὲ μισθῶν ἐλπίδι· δουλοπρεπῇ (corr. ex εἰ) γὰρ ἀμφοτέρω· | ἀγάπῃ δὲ φίλτρῳ προσδραμεῖν τῷ Θεῷ· Ἐν πολλοῖς δὲ ὁ Σολομῶν, εἰς τύπον τοῦ ἀληθινοῦ | βασιλέως παραλαμβάνεται· εἰρηνικὸς γὰρ λέγεται· καὶ ναὸν οἰκοδομεῖ· καὶ σοφίαν ἀμέτρητον | ἔχει· βασιλεύει τὴ (sic) τοῦ Ἰσραὴλ (sic)· καὶ κρίνει τὸν λαὸν ἐν δικαιοσύνῃ· καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος ἐστὶ Δαοὺδ· καὶ ἡ τῶν | Αἰθιοπῶν βασίλισσα, φοιτᾷ πρὸς αὐτόν· Ἄπερ τυπικῶς προδιαγράφει τοῦ εὐαγγελίου τὴν δύναμιν: —

Τοῦ αὐτοῦ.

β' Πηγὴ ζωῆς ἐστὶν ὁ νυμφίος· ἐκ τοῦ στόματος δὲ αὐτοῦ, ζωῆς ἀναβρύουσι λόγοι· ὧ, στουδάξει | τὸ ἴδιον ἢ ψυχὴν προσερεῖσασα στόμα, ἐλκῦσαι πνεῦμα· τῶν προφητῶν γὰρ εἰπόντων ἐπεθύμησεν | ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου· καὶ ὃν

τρόπον εὐφρανθήσεται νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως | εὐφραν-
θήσεται κύριος ἐπὶ σέ (corr. σοί)· καὶ ἁμαρτίας ἀναίρεσιν
καὶ βασιλείαν οὐρανῶν· ἀντ' ἔδνων | ἀγόντων αὐτῇ· ἔξα-
φθεῖσα τῷ φίλτρῳ, κατασπεύδει τὴν δόσιν· καὶ πρὸς αὐτὸν
ἀνακραθῆναι | ποθεῖ καὶ βοᾷ. φιλησάτω με· τουτέστι μὴ
διὰ προφητῶν μνηστευσάτω με· δι' ἑαυτοῦ | δὲ διμυλῶσάτω
κατ' αἰσθησιν πνευματικὴν· στόμα δὲ τοῦ νυμφίου, ἡ ἄπτο-
μένη δύναμις τοῦ ἐλ[λαμ]πομένου ἡγεμονικοῦ· καὶ ὥσπερεῖ
(corr. εἰ) διμυλῶσα καὶ μεταδιδούσα τῶν ιδιωμάτων. | τῇ
χωρητικῇ αὐτῶν καὶ ἀγία ψυχῇ (l. ψυχῇ): —

Ζήτει ἐκεῖθεν γ' καὶ δ' σχόλια.

XXV. Johannis abbatis Scala cum scholiis Danielis monachi, cod. Ambros. A 152 Sup. scr. a. 1070 (ἰνδ. ῥ', ἔτει, 590ῃ); fol. 111, in editione Raderi p. 225, gradus XV, sed sine scholiis. Librarius lineas stilo ductas non attendit. Errorum, si minores excipias, satis immunis est, sed ι non adscripsit. In scholiis semel (lin. 5. si ab ima pagina numeras) lineolam, quae ν litterae loco in fine versus ponitur, in medio versu adhibuit. Post finitam sententiam reliqua versus pars vacua relicta est. Verba haec sunt:

Πολλάκις οἱ περὶ τὸ φιλήδονον ζέποντες. συμπαθεῖς
καὶ ἐλεήμονες καὶ σύνδακροι καὶ κό[λα]κες εἶναι περιφκασιν·
Οἱ δὲ ἀγνείας ἐπιμελούμενοι. οὐχ οὕτω τὰ τοιαῦτα (l.
τοιαῦτα vel τοιάδε cum Radero) κέκτηνται·

Γνωστικός με ἀνὴρ φοβερόν ἐπηρεώτησε πρόβλημα· |
ποῖατε (ποῖα Rad.) φήσας ἁμαρτία φόνου καὶ ἀρνήσεως |
χωρὶς. βαρύτερα πάντων κατέστηκε· ἀμμοῦ | τὸ εἰς αἵρεσιν
πεσεῖν εἰρηκότος. καὶ πῶς φησὶν αἰρετικοὺς μὲν ἢ κα-
θολικὴ δεχομένη σὺν τῷ γνησίῳ τῆς οἰκείας αἰρέσεως ἀνα-
θεματισμῷ τῆς | τῶν μυστηρίων ἀξιοῖ μεταλήψεως· τὸν δὲ
πεπορνευκότα ἐξομολογούμενον. καὶ τῆς ἁμαρτίας παυό-
μενον εἰσδεχομένη. ἐπὶ χρόνους αὐτὸν | τῶν ἀχράντων
μυστηρίων ἀφορίζειν παρὰ τῶν | ἀποστολικῶν ἐπιτρέπονται
(ἐπιτρέπεται Rad.) κανόνων· ἀμμοῦ | τῇ ἀπορία κατὰ πλά-
γντος (sic). | τὸ ἄπορον μεμ[ε]ληκεν ἄπορον καὶ ἀδιάλυτον·
(Hic rubro colore pictum est signum quod Τέλος significare
videtur.)

Ἐρευνήσωμεν καὶ μετρίσωμεν καὶ τηρήσωμεν ποῖα μὲν
ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ ἐκ τοῦ τῆς πορνείας δαίμονος ἡδύτης
ἡμῖν προσγίνεται. ποῖα (l. ποῖα) δὲ ἐκ τῶν | λόγων τοῦ
πνεύματος καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ὑπαρχούσης | χάριτος καὶ
δυνάμεως·

Μὴ λάθῃς σε αὐτὸν ὦ (l. ὦ) νέε· εἶδον γὰρ ἐκ ψυχῆς
τινάς

In capite paginae adscriptum est Σημείωσαι.

Sequitur prima manu scriptum, signo ad versum quintum
posito respondens:

Ἐρμ. σχόλιον.

Γνώσις καὶ σκοπὸς τοῖς διδασκάλοις ἕτε λατρικῶς παι-
δεύουσι ῥιζόθεν ἐκτεμῖν (l. ἐκτεμῖν) τὸ κακὸν ἵνα μὴ |
αὐθις ἀναφύοιτο· | διὸ οὐ μόνον τῇ ἀποκλήσει τοῦ κακοῦ
ἐπαρκοῦνται ὡς ἐπὶ τῶν δραγμάτων (correctum in δογ-
μάτων) παρατράπεντες (correctum in παρατραπέντων)·
ἀλλὰ καὶ | χρόνον διορίζονται | ὡς συνηθεῖα τῆς | ἀκρι-
βείας τὲ (sic) καὶ τῶν | πόρων τὴν προλαβοῦσαν τοῦ μύσους |
ἡδονὴν ἐπιλανθάνονται·

Ἴλλος.

Ὁ περὶ δόξαν σφαλεῖς | τὸ (l. τῷ) νομίζειν ὁρθόν τι |
φρονεῖν. κατὰ ἄγνοιαν | ἔστραπτο· ὁ δὲ πορνεύων | εἰδῶς
(l. εἰδῶς) ὅτι κακὸν τὸ ἔργον, | ἡδονῇ παρὰσύρεται (sic) | δι'
ἐνδειαν φρενῶν καὶ | οὐ κατὰ ἄγνοιαν συνλούμενος· καὶ τὸ
μὲν | τῆς αἰρέσεως κακὸν | ἐν τῇ ψυχῇ μόνῃ συνίσταται. ἡ
δὲ πορνεία (l. πορνεία) | ἐκ τῆς προαιρετικῆς | ψυχῆς κινη-
θεῖσα εἰς | τὸ σῶμα διὰ τῆς | φθορᾶς (l. φθορᾶς) τὴν ἁμαρ-
τίαν | πεπλήρωκεν· καὶ ὅτι μηδενὸς φρεσικοῦ ὄντος τοῦ πολε-

μοῦντος τῷ ἔξ' αἰρέσεως ἐπιστραφέντι. ὅλος τῷ ἐπιστρέφει
κεκάθαρται. τὸ (l. τῷ) δὲ ἐκ πορνείας ἐξομολογούμενῳ,
χρόνον δεῖται (l. δεῖ τε) καὶ πόρου. δακρύων καὶ νηστειῶν |
ἵνα τὴν παραπεπηγυῖαν (l. — γυῖαν) ἡδονὴν ἀποτρίψῃται.
καὶ τὸ τραῦμα τῆς ἐν τῇ σαρκὶ κατορυχθείσης | ἁμαρτίας,
ἀπολούσῃ· καὶ λήθῃ χρονία. τὸν νοῦν ἄσυλον καὶ ἀρρεπῇ
ἀπεργάσῃται· εἰ μὲν (sine accentu) οὖν τὸ ἀμε[τα]νόητον
τῶν ἀμφοτέρων διαμείνῃ. τοῦ τε πεπορνευκότος καὶ τοῦ εἰς
αἵρεσιν ἐγκειμένου. οὗτος μὲν (duplici accentu) διὰ τὴν
ἁμαρτίαν· ἐκεῖνος δὲ διὰ τὴν παντελῆ ἀσέβειαν. οὐ τὸ
ὅμοιον (l. ὅμοιον) ἔξουσιν κρῖμα: —

XXVI. Sophoclis codex Laurentianus XXXII, 9, quem
XI. alii, alii X. saeculo exeunte scriptum esse contendunt, eleganter
sed mendose scriptus. Linearum ductus librarius non multum cu-
ravit. Syllabas singulas saepe miro modo sejunxit, verba bina
conjunxit; ι adscripsit, sed in scholiis, quae littera majuscula scripta
sunt, omisit. Manu recentissima multa adspersa sunt, in quibus
enucleandis tempus terere noluimus. Totius codicis imaginem pho-
totyp. dederunt E. M. Thompson et R. C. Jebb, Lond. 1885.

Exhibemus Oedip. Reg. v. 757—805. Interpunctiones omissas
aliquotiens addidi.

ΟΙΔ. ἢ καὶν δόμοισι τυγχάνει τὰ νῦν παρών;

ΙΟΚ. οὐ δῆτ'· ἀφοῦ (sic) γὰρ κείθεν ἦλθε· καὶ κρᾶτ;
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λαίῳ (omisso acc. altero) τ' ὀλωλότα·
(760) ἔξιζέτευσσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν.

ἀγροῦ σφε (l. ἀγρούς σφε) πέμψαι· καπὶ ποιμνίων νομάς
ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως (sic)
κάπεμψ' ἐγὼ νιν. ἄξιός γάρ ὅ (deest δε) γ' ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν·

763, ΟΙΔ. πῶς ἂν μὲν δῆτ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚ. πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

ΟΙΔ. δέδοικ' ἐμᾶντὸν ὦ γύναι· μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ἦ μοι· δι' αἶ νιν εἰσιδεῖν θέλω·

ΙΟΚ. ἀλλ' ἴξεται μὲν· ἀξία δέ που μαθεῖν
(770) κατὰ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφύρως ἔχοντ' ἄναξ.

ΟΙΔ. κ' οὐ μὴ στερεθῇς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξοιμ' ἂν ἢ σοί. διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών·

(775) ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος
μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρὶς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ (mut. ex ι,
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ· πρὶν μοι τύχῃ
τοιαῦδ' ἐπέστη· θαυμάσαι μὲν ἀξία

σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία·
ἀνὴρ γὰρ ἐν δαίμοσι μ' ὑπερπλήσθεις μέθης

780) καλεῖ παρ' οἶνον· πλαστὸς ὡς εἶην πατρί·
καὶ γὰρ βαρυνθεῖς· τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον· θ' ἡτέρα δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφύρως

(785) τοῦνειδος ἦγον· τῷ μεθέντι τὸν λόγον·
καὶ γὰρ τὰ μὲν κείνοιν ἑτερπύμην· θυμῳ
δ' ἐκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ·
λάθρα (sic) δὲ μητρὸς καὶ πατρός πορεύομαι

Πυθώδε· καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην·
ἄτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα θ' (corr. δ') ἄθλια

(790) καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων·
ὡς μητρὶ μὲν χρεῖ' ἦ (l. χρεῖη, add. με) μιχθῆναι. γένος
δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν·
φρονεὺς δ' ἐσοίμην (τοῦ deletum) τοῦ φρυτεύσαντος πατρός·
καὶ γὰρ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορίνθιαν
(795) ἄστροις τὸ λοιπὸν, ἐκμετρούμενος χθόνα.

ἔφηνον· ἐνθα μί· τοῖ ὀψοίμην κακῶν
χρησμῶν ὀνειδῇ τῶν ἐμῶν τελούμενα·
στείχων δ' ἐκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς

σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαι λέγεις· (deinde m. rec.

suppl. στίχος:

- (800) καὶ σοὶ γύναι τάληθ' ἐξερῶ· τριπλῆς)
ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
(ἐ erasum) ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε· καπὶ πωλικῆς
ἀνῆρ ἀπῆνθ' ἐμβεβῶς οἶον σὺ φῆς
ξυνηντίαζον· ἀδ' ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμῶν
(805) αὐτὸς θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλάννεν·

Scholia.

- ad v. 764: οἶον τὸ αἶτημα οὐχ ὑπερέβαλεν δοῦλον.
ad v. 766: οἶον νόμιζε αὐτὸν παρῆναι.
ad v. 775: Πελοποννησιακή. et in alia margine: Φερεκύδης φησὶ
Μίδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα· θυγατέρα δὲ
'Ορσιλόχου τοῦ ἀδελφειοῦ (sic) οἱ δὲ Ἀντιοχίδα τὴν
Χάλικονος·
ἡγόμην] ἐτρεφόμην ἐτύγχανον.
ad v. 777: Θανμάσαι] ἡδεῖ (l. ἔδει) γὰρ πρὸς τὸ δῆλόν μὲν ἀκούσαντα
ὡς εἴη νόθος θανμάζειν. οὐ μὴν τοσοῦτον (l. τοσοῦτο)
φροντίσαι τοῦ πράγματος.
ad v. 778: σπουδῆς] ἀρετῆς.
ad v. 780: πλαστὸς] προσποιητός· ἀλλότριος νόθος.
ad v. 782: θ' ἡτέρε] τῇ ἐτέρῃ τῇ ἐξῆς. (rec. m. γράφεται θατέρα).
ad v. 789: ἄτιμον] ἀνήκουστον· περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν οὐκ εἶπεν.
ad v. 791: χρεῖ' ἦ] δέοι.
ad v. 792: ἄτλητον] τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὁρᾶσθαι.
ad v. 795: χρόνον τινὰ φησὶν ἐπεὶ πρὸς τοὺς ἀστέρας ἤρξιντο
τὸν χρόνον· ἢ οὕτως· ἐπὶ τὰ ἄστρα ἐπορευόμεν· ἢ δὲ
μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούμενων. ὡς ἂν δι'
ἄστρον τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν.
ad v. 802: πωλικῆς] ὑπὸ πόλων ἐξευγμένης.

XXVII. Aristophanis codex Ravennas celeberrimus, quem saeculo XI. scriptum esse volunt, eleganter sed non admodum correcte scriptus. Puncta ad litterarum vel capita vel pedes posita ob eorum parvitatem saepe discerni nequeunt. Linearum ductus librarius parum attendit. Veteri more post οὐκ, semel v. 224 post γέροντας, apostrophus occurrit; ρ geminatum spiritibus caret. Personarum distinctio saepe omitta est. In scholiis praesertim, quae confuse posita sunt et litteris majusculis exarata, accentus, spiritus, interpunctiones, ι adscriptum toties negliguntur, ut ea adnotare omiserim. Damus fol. 131, Acharn. v. 213—253. Specimina alia invenies in Societatis palaeogr. vol. II, 105 et 106.

οὐκ ἂν ἐπ' (om. apostropho) ἐμῆς γε νεότητος ὅτ' ἐγὼ φέρων
ἀνδράκων φορτίον

- (213) ἡκολούθουν Φαῦλῳ (om. ι) τρέχων,
ὥδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος οὗτος ὑπ' ἐμοῦ (in unum contr.) τότε δι-
ωκόμενος (l. -κόμενος) ἐξέφυγεν ἂν·
οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς (om. spiritu) ἂν ἀπεπλήξατο (lege
ἀπεπλέξατο).
Nῦν δ' ἐπειδὴ στερεὸν ἤδη (om. spiritu) τοῦμὸν ἀντικνήμιον·
(220) καὶ παλαιῷ Λακρᾷ τὸ σκέλλος (leg. σκέλος) βαρύνεται·
οἴχεται(ι) διωκτέως (leg. -τέος) δὲ· μὴ γὰρ ἐγγάνη (leg.
ἐγγάνοι) ποτέ·
μὴ δὲ περ (sic) γέροντας' (om. ὄντας) ἐκφυγῶν (leg. ἐκ-
φυγῶν) Ἀχαρνέας·
(223) ὅστις ὦ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοὶ τοῖσιν ἐ(om. spiritu)-
χθροῖσιν ἐσπέισατο·
οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθροδοπὸς αὖξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·
(230) κοῦκ' ἀνήσω· πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ·
ὁξὺς· ὁδυνήρως· ἐπί-

κωπος· ἵνα μήποτε

πατῶσι τὰς ἐμὰς (leg. ἐμὰς) ἀμπέλους·

- ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα· καὶ βλέπειν Παλλήναδε
(235) καὶ διώκειν γῆν πρὸ (om. accentu) γῆς ἕως ἂν εὐρεθῇ ποτέ·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκείνον, οὐκ' ἂν ἐμπλήμην (mut. in ἐμ-
πλείμην) λίθοις·

Δικαιοπόλις. Εὐφημεῖτε· εὐφημεῖτε·

Χορός. σῖγα (l. σῖγα) πᾶς· ἤκούσατ' ἄνδρες ἄρα (l. ἄρα) τῆς
εὐφημίας(ι)

- οὗτος αὐτὸς ἐστίν (sic) ὃν ζητοῦμεν· ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
(240) ἐκ ποδῶν· θύσων γὰρ ἀνῆρ (l. ἀνῆρ) ὡς εἰκ' ἐξέρχεται(ι).

Δικαιοπόλις. Εὐφημεῖτε· εὐφημεῖτε·

πρόθ' ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἢ κανηφόρος·

ὁ Ξανθίας τὸν φαιλὸν ὁρᾶν στησάτω.

κατάθου τὸ κανοῦν ὦ θύγατερ (om. acc.)· ἵν' ἀπαρ-
ξώμεθα(ι)

- (245) — ὦ μήτερ· ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν·

ἵν' ἔντος καταχέω τοῦλατῆρος τουτουῖ·

καὶ μὴν καλόν γ' ἐστ' ὦ Διώνυσε δέσποτα

κεχαρισμένως σοὶ τῆνδε (l. τήνδε) τὴν πομπὴν ἐμὴ·
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ (om. acc.) τῶν οἰκετῶν

- (250) ἀγαγεῖν τυχερῶς τὰ κατ' ἀγροῦς (in unam voeem con-
juncta, Διονύσια·

στρατιᾶς (male ἄς) ἀπαλλαχθέντα (καὶ expunctum) τὰς
σπονδάς (sic) δέ μοι

καλῶς ξυνενεργεῖν τὰς τριακοντούτιδας·

ἄγ' ὦ θύγατερ (om. acc.)· ὅπως τὸ κανοῦν καλῇ (l.
καλῇ) καλῶς.

Scholia.

- ad v. 213: οὐκ ἂν ἐπεμῆς (sic) γε νεότητος· ὁ μὲν χορὸς συνέστηκεν
ἐξ κδ' ἀνδρῶν, ἔστι δὲ νῦν γεροντικός· πᾶν δὲ ἐμμε-
λῶς | καὶ μετὰ πάσης ἀρετῆς ὁ ποιητὴς ἐμιμήσατο γερόν-
των τρόπους καὶ λόγους· τρόπους μὲν ἐκ τῆς ἀκροχολίας |
λόγους δὲ ἐκ τῆς τῶν παλαιῶν ἔργων ὑπομνήσεως· τοιοῦτος
ἡμῖν καὶ ὁ Νέστωρ δοκεῖ λέγων, καὶ ὁ μὲν οὖν Ὀμη|ρος
ἡρωϊκὸς ὢν ἡρωϊκῶν πράξεων μέμνηται· Ἀριστοφάνης δὲ
μετρίοις ἀνδράσι καὶ βαναύσοις περιέθρηκεν | ἀνδράκας
καὶ φρότια βασταζόμενα·

- ad v. 215: ὁ Φαῦλλος δρομεὺς ἄριστος ἐφ' οὗ ἐ|πίγραμμα τοιόνδε·
πέντ' ἐπὶ πεν|τήκοντα πόδας πήδησε Φαῦλλος. | δίσκευσε
δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπο|μένων·

- ad v. 216: (φαύλως) ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς καὶ μετὰ ῥαστώνης·

- ad v. 219: (στερεὸν) ἀντὶ τοῦ γεγηρακὸς καὶ αὐθον·

- ad v. 220: Λακρᾷ τῆς ἀρχαίας ἀρχῶν Ἀθήνησιν ὡς καὶ Φιλόχορος.
ἦρχεν δὲ | ἐπὶ τῶν χρόνων Λακρῶν. ἐφ' οὗ πλεί|στη
χρῶν ἐγένετο καὶ ἀπέπ|ξεν πάντα. ὡς μὴ δύνασθαι τινὰ |
προΐεσθαι. διόπερ τὰ ψυχρὰ πάντα Λακρᾷ ἐκάλουν·

- ad v. 230: σχοῖνος εἶδος φυτοῦ κατὰ τὸ ἀκρὸν ὄξυς· καὶ πληκτικῶν
προσεοικὸς βελόνῃ. παρατηρεῖν δὲ δεῖ ὅτι ἀρ|σεικῶς
λέγουσι τὸν σχοῖνον· ὁ δὲ λόγος· πρὶν αὐτοὺς τρώσω ὡς
σχοῖνος | ὁξὺς καὶ ὁδυνήρως·

- ad v. 233: (ἐπίκωπος) ἀντὶ τοῦ διὰ νεῶς | καὶ ναυτικὸς ὢν. | ἐπίω
αὐτοῖς, ναυ|τικοὶ δὲ οἱ Ἀθη|ναῖοι·

- ad v. 234: δέον γὰρ εἰπεῖν ζητεῖν τὸν | ἄνδρα καὶ βλέπειν παλλή-
νικὸν τουτέστι γενναῖον εἶπεν | Παλλήναδε· οἱ Παλληνεῖς
δῆμῳ | ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· ἐνθα Πεισι|στρά|τηρ βουλομένῳ
τυραννεῖν. καὶ Ἀθη|ναῖοις ἀμυνομένοις | αὐτὸν συνέστη
πόλεμος· ὁ δὲ βούλεται | εἰπεῖν τοῦτο ἐστίν· ὁμοίως δια-
κεῖσθαι καὶ | τραχέως ἔχειν πρὸς τὸν σπεισάμενον | Λακε-
δαιμονίους· ὡς πάλαι πρὸς Πει|σίστρατον τὸν τύραννον
ἤρκα συ|νεστήσαμεν ἐν Παλλήνῃ τὴν μάχην·

- ad v. 236: (ἐμπλήμην) κορεσθεῖν· | εὐκτικῶς ἐγ' αἰσέως τετύ|χηκεν
τὸ ἐμπ|λήμην· πλὴν πλείμην· ὡς ἀπὸ τοῦ βλῶ βλείμην·

ad v. 237: μέλλων θύειν Δικαιόπολιν·

ad v. 238: πρὸς δλίγον χρόνον ἐπιστείλασθαι βούλονται. ἵνα | μὴ
προειδόμενος | ὁ σπονδοφόρος | φύγῃ·

ad v. 242: κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων ἐορτὴν παρὰ | τοῖς Ἀθηναίοις (1375)
αἱ εὐγενεῖς παρθένοι | ἐκνηφόρου· ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ
πεποιημένα τὰ κανᾶ ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἀπάντων
ἐτίθεισαν·

ad v. 243: ὁ Ξανθίας τὸν φαλλόν· φαλλὸς ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν
τῷ ἄκρῳ σκυττῶν αἰδοίων ἐξηρημένον· ἵστατο δὲ ὁ (1380)
φαλλὸς τῷ Διονύσῳ κατὰ τι | μυστήριον· περὶ δὲ αὐτοῦ
τοῦ φαλλοῦ τοιαῦτα | λέγεται· Πήγασος ἐκ τῶν Ἑλευ-
θέρων· | αἱ δὲ Ἑλευθῆραι πόλεις εἰσὶ | τῆς Βοιωτίας.
λαβὼν τοῦ Διονύσου | τὸ ἄγαλμα ἦκεν εἰς τὴν Ἀττικὴν·
οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν· ἀλλ'
οὐκ ἀμίσθι γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη· μὴνύ-
σαντος (l. μὴνίσ.) γὰρ τοῦ θεοῦ νόσος κατέσκηψεν εἰς
τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν· καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν· ὥς
δὲ ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον, κρείττονα | γινομένην πάσης
ἀνθρωπείας μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ
μετὰ σπουδῆς· οἱ δὲ ἐπανελθόντες ἔφρασαν ἴασιν ταύτην
εἶναι μόνην εἰ διὰ τιμῆς ἀπάσης ἄγοιεν τὸν θεόν· | πει-
σθέντες οὖν τοῖς ἡγημένοις οἱ Ἀθηναῖοι φαλλοὺς ἰδίᾳ
τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν· καὶ | τούτοις ἐγέραιον
τὸν θεόν· ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους· ἴσως δὲ καὶ
ὅτι παίδων γενέσεως αἴτιος ὁ θεός· ἔδοξεν | γὰρ καὶ
ἀφροδίσειά μέθης ἑξανίστησι· τοιγαροῦν καὶ ὁ Λάϊος
ἐνδοὺς ἑαυτὸν μέθῃ εἷς τε Βακχεῖον | πεσὼν ἐγύτευσεν
(deest παῖδα).

ad v. 245: ἐτνήρυσιν τὴν ζωμάρυστον ἐν ἧ τὸ ἔτνος ἀρύονται·

ad v. 246: ἐλατήρ· πλακουντῶδες πέμμα πλατύ·

ad v. 248: (πομπήν) τὸν φαλλὸν λέγει·

ad v. 249: (οἰκετῶν) οἰκειών·

XXVIII. Aristophanis codex Venetus S. Marci 474,
saec. XII. duabus manibus exaratus ita, ut lineae summas litteras
attingerent. Scholia litteris non multum diversis scripta sunt.
Alterius manus, cujus specimen etiam in Exemplorum nostrorum
tab. XLVII. invenies, imaginem hic damus, scil. Equit v. 1349—1381.
Scholia nec numeris neque aliis signis loco suo adsignantur. Prae-
positiones accentu carentes et alia minuta non notavi.

Ἀγμος. οὕτως (l. οὕτως) ἀνόητος ἐγεγενήμην· καὶ γέρων·
(1350) Ἀλλαντ. καὶ νῆ Δ' εἰ δὴ λέγοιτ' ἡγήτορες (corr. e ῥήτορες).
ὁ μὲν (duobus acc.) ποιεῖσθαι (l. οἱ) ναῦς λέγων (in
loco raso). δ (sic) δ' ἕτερος αὖ

καταμισθοροῦσαι τοῦτον (l. τοῦθ') ὁ τὸν μισθὸν λέγων
τὸν τὰς τριῆρεις παρὰδραμῶν ἂν ᾤχετο·
οὕτως· τί κύπτεις· οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;

(1355) Ἀγ. αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἡμαρτίαις·

Ἀλλ. ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος· μὴ φροντίσης·

ἀλλ' οἱ σε ταῦτ' ἐξηπάτων· νῦν δὲ φράσον·

ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος·

οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλγιστα·

(1360) εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην·

τοῦτον τί δράσεις· εἶπε τὸν ξυνήγορον·

Ἀγ. ἔφρας μετέωρον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ.

ἐκ τοῦ λάρυγγος κρεμάσας (l. ἐκκρ.) Ὑπέρβολον·

Ἀλλ. τουτὶ μὲν (duobus acc.) δευτέρως καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·

(1365) Ἀγ. τὰ δ' ἄλλα φρέ' ἴδω πῶς πολιτεύσει φράσον·

(ad v. 1366 πρῶτον μὲν ὅποσοι ναῦς ἐλαύνουσι (l. σιν) μακρᾶς (l. κρᾶς).
ponendum) καταγομένοις, τὸν μισθὸν ἀποδώσω ὡς ντελῇ·

Ἀλλ. πολλοῖς γ' ὑπολίσπος πυγιδίοις (l. σιν) ἐχαρίσω·

(versus in loco raso scr.)

Ἀγ. ἔπειθ' ὀπλίτης ἐντιθεῖς (l. ἐντεθεῖς) ἐν καταλόγῳ (deest ι).

(1370) οὐδεὶς κατὰ σπονδὰς μετεγγραφῆσεται·

ἀλλ' ὅσπερ (l. ὥσπερ) ἦν τὸ πρῶτον ἐγγεγράφεται·

Ἀλλ. τοῦτ' ἔδρακε τὸν πόρπακα τὸν Κλεωνόμου·

Ἀγ. οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν τὰγορᾷ (l. ἀγορᾷ)·

Ἀλλ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτιον·

τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω τῶν τῷ μύθῳ.

ἂ στιμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα·

σοφὸς γ' ὁ Φαίαξ· δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανε·

συνερχτικὸς γὰρ ἐστὶ καὶ μεραυτικὸς·

καὶ γρομοτυτικὸς· καὶ σαφής· καὶ κροστικὸς

(1380) καταληπτικὸς τ' ἄριστα τοῦ Θορυβητικοῦ·

Χορὸς. οὐκοῦν (l. οὐκουν) καταδακτυλικὸς σοῦ (mut. in σὺ, et
in marg. scr. γράφεται σοῖ) τοῦ λαλητικοῦ·
(Versus Allantopolae tribuendus).

Scholia.

ad v. 1351: γράφεται ὁ μὲν (dupl. acc.) ποιεῖσθαι ναῦς μακρὰς (quod
et in textu prius scriptum erat) χωρὶς τοῦ λέγων·

ad v. 1352: Καταμισθοροῦσαι· — εἰς μισθὸν ἀναλῶσαι· μισθὸν
διδόναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· καὶ τοῖς (di omissum) καστη-
ρίοις· τὸν δικαστικὸν καὶ τὸν ἐκκλησιαστικόν· —

ad v. 1355: Τί κύπτεις· — ὥς αἰσχυνθέντος αὐτοῦ· δεῖ δὲ νοεῖν
ὅτι ὁ δῆμος ἀκροῶς ταῦτα· ὑπὸ αἰδοῦς κατέκλυπεν·
καὶ εἰς τὴν γῆν ἀτενῶς ἀπέβλεπεν· αἰδοῦμενος ἐφ' οἷς
ἐδόκει μὴ καλλῶς (l. καλῶς) πράττειν· — Οὐχὶ κατὰ
χώραν μενεῖς· — οὐκ ἐπὶ σάντου μενεῖς καὶ ἡσυχίαν
σχήσεις· —

ad v. 1360: Εἰ μὴ καταγνώσεσθε· — εἰ μὴ κατακρίνετε καὶ κατα-
δικάσετε· —

ad v. 1362: Εἰς τὸ βάραθρον· — τόπος Ἀθήνησι βαθὺς | ὅπου καὶ
τοὺς Δαρεῖον πρέσβεις ἔβαλον· | πάντα δὲ τὰ ἐκεῖ βαλ-
λόμενα· ἀφανῆ ἐποίει· —

ad v. 1363: Ἐκ τοῦ λάρυγγος· — ὅταν γὰρ κατεπύοντο (l. κατε-
πύοντων) | τινὰς· βάρος ἀπὸ τῶν τραχήλων ἐκρέμουν·
φαίνεται δὲ ὁ Ὑπέρβολος ἤδη | εἰσβάς εἰς τὴν πολι-
τείαν· λέγεται δὲ καὶ λάρυγξ· καὶ φάρυγξ· —

ad v. 1366: Ναῦς δ' | ἐλαύνουσι μακρὰς· — πολεμίας· | τὰς τριῆρεις
δέ φησι· τὰ δὲ στρογγύλα | πλοῖα φορητὰ εἰσι· —

ad v. 1368: Ὑπολίσποις· — οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες λεπτοὶ ἐτύγχανον
τὰ ὀπίσθια ἀπὸ Θήσεως (l. Θεσέως)· | ὑπόλιστα δὲ τὰ
τετριμμένα· κοίρως γ' οὖν τοὺς Ἀθηναίους λισπόπυγας
φησὶν (l. φασὶν, accentu, quod saepe factum videmus,
in vocem praecedentem non rejecto) | καὶ πλάττονται
τὸν περὶ Θήσεως (l. Θεσέως) μῦθον· ὅτι ἐλκόμενος ὑπὸ
Ἡρακλέους κατέλιπεν | ἐπὶ τὴν πέτρην τὴν πυγὴν· νῦν
δὲ οἰκείως | εἶπεν· ἐπὶ τῶν ἐρεσσόντων· διὰ τὴν καθέ-
δραν | λεπτοπύγων ὄντων· — Ἄλλως· ἐστενωμένοις.
τοι|αῦται δὲ αἱ πυγαὶ τῶν | ναυτῶν διὰ τὴν | συνεχῇ
ἔδραν καὶ εἰρεσίαν· —

ad v. 1369: Ἐν καταλόγῳ· — ἐν τῷ καταλόγῳ ἐν τοῖς πίναξιν. ἐφ'
ὧν ἐνέγραφον τῶν ἐκστρατευμένων (l. -ενομένων) τὰ
ὀνόματα· ἐκαλοῦντο γὰρ κατάλογοι· —

ad v. 1372: Τὸν πόρπακα | τὸν Κλεωνόμου· — δειλὸς γὰρ καὶ ρί-
ψασπις ὁ Κλεώ|νυμος· —

ad v. 1374: Κλεισθένης καὶ Στράτιον· — | γύνιδες οὗτοι καὶ πιτ-
τούμενοι | τὰ γένεια· λεῖοι δὲ καὶ μαλακοί· —

ad v. 1375: Τῶν τῷ μύθῳ· οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐν μυροπωλίῳ·
ἀπὸ τῶν πωλουμένων· τοὺς τόπους καλοῦντες· —

ad v. 1377: Ὁ Φαίαξ· — δεινὸς ρήτωρ ὁ Φαίαξ | (οὔ)τος· ὥς καὶ
ἀποφηνεῖν ἐπὶ θανάτῳ· ἐπ' αὐτοφώρῳ χρησίμετος· ζω-
μυθεῖται δὲ ὥς παρακροῦσθαι τὰ μειράκια· —

ad v. 1378: Συνερχτικὸς· — συνείρειν τοὺς | (λό)γους· καὶ συντι-
θέναι δυνάμετος ἐνδόλως· μεραυτικὸς δὲ· λέρας ἐπιτι-
θεῖς τοῖς λόγοις· —

ad v. 1379: Κροστικὸς· — τὰ ὦτα τῶν ἀκροωμένων κρούων τῇ
σφο(δρότητι) τῶν λόγων· —

ad v. 1380: Καταληπτικός:— προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας.
ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι: —

ad v. 1381: Καταδακτυλικός: — ἀντὶ τοῦ συνουσιαστικὸς | (κατὰ
τοῦ δακτυλίου) τοῦ πρωκτοῦ· τοῦ λαλητικοῦ δὲ τῶν
λαλούντων ταῦτα τῶν περὶ Κλεισθένην καὶ Στράτωνα·
(sequentia in loco raso:) ἄδηλος δὲ ὁ στίχος· καὶ πάν-
τες αὐτὸν ἐσημειώσαντο διὰ τὸ | (ἀκατ)άλληλον· ἄδηλον
γὰρ· τίς τίνι λέγει·

XXIX. Ejusdem codicis manus prior, quae ad cursivam pro-
pius accedit (eadem Ex. t. XLVI). Scholia plurimis compendiis
verborum adhibitis negligentius scripta numerorum ope locis suis
attribuuntur. Damus Pluti com. v. 227—263.

Καρίων. καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὴ τὸ κρεάδιον⁹
τῶν ἐνδοθεν τίς (sic) εἰσενεγκάτω παρών·
Χρέμυλος. ἔμοι μελήσει⁽¹⁰⁾ deest) τοῦτο γ' (sic) ἀλλ' ἀνύσας τρέχε·
(230) (ita constanter σὺ δ' ὦ κράτιστε¹¹ Πλοῦτε πάντων δαιμόνων.

scripsit.) εἴσω μετ' ἔμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ὅστις· ἦν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως¹² καδίκως·

Πλοῦτος. ἀλλ' ἔχθρομαι μὲν εἰσιῶν νῆ τοὺς θεοὺς (ἀντὶ τοῦ
φορτικόν ἡγοῦμαι:)

(235) εἰς οἰκίαν ἐκάστοτ' ἀλλοτριαν¹³ πάνν·
ἀγαθὴν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε·
ἦν (om. acc.) μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν¹⁴ τύχω·
εὐθὺς κατώρουξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·

καὶ τις προσέειπεν¹⁵ χρηστὸς ἀνθρώπος φίλος·
(240) αἰτῶν λαβεῖν τι σμικρὸν ἀργυρίδιον.

ἔξαρκος ἐστὶ (sic) μηδ' ἰδεῖν με πώποτε·
ἦν (om. acc. ut supra) δ' εἰς παραπλήγ'¹⁶ ἀνθρώπον
εἰσελθὼν τύχω.

πόρραισι καὶ κύβοις (l. κύβοισι) παραβεβλημένος.
γυμνὸς θύραζε (l. θύραζ') ἐξέπεσον¹⁷ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ
(ἐν ὀλίγῳ)·

(245) Χρέμυλος. μετρίῳ γὰρ ἀνδρὸς ἐπέτυχες (l. ἔτυχες) οὐδὲ πώποτε·
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου¹⁸ πῶς εἴμ' αἰεὶ·
χαίρω τὲ γὰρ φειδόμενος¹⁹ ὥς οὐδεὶς ἀνὴρ·
πάλιν τ' ἀναλῶν· ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ (ἀντὶ τοῦ δα-
πανῶν)·

ἀλλ' εἰσιώμεν ὥς ἰδεῖν σε βούλομαι²⁰
(250) καὶ τὴν γυναικα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον

ὃν ἐγὼ φιλῶ²¹ μάλιστα μετὰ σέ· Πλοῦτος. πείθομαι·
Χρέμυλος. τίς (l. τί) γὰρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθ' ἴλεγοι·

Καρίων. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν (deest²²) θύμον φρα-
πρὸς τὸν γόντες (εἶδος βοτάνης)·

χορὸν τῶν ἀνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ ποιεῖν ἐρασταί·

(255) γεωργῶν: ἵτ' ἐγκονεῖτε (κ' quod sequitur ortum est e nota κγ')
σπεύδεθ'· οὐ γὰρ (l. ὥς δ) καιρὸς οὐχὶ μέλειν
(l. μέλλειν)·

ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς²⁴ ἢ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν·
Χορός. οὐκοῦν²⁵ ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάσαι προθύμως

ὥς εἰκὸς ἐστὶν (sic) ἀσθενεῖς γέροντας ἀνδρας ἥδη·
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως²⁶ με θεῖν πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι
(260) διου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο;

Καρίων. οὐκοῦν πάσαι δῆπον²⁷ λέγω· σὺ δ' αὐτὸς οὐκ
ἀκούεις·

ὁ δεσπότης γὰρ φησιν ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζῆσειν ἀπαλλαγέντας·
(²⁸ deest)

Hi duo στίχοι suppleti sunt in margine antequam scholia
scriberentur.

Scholia.

9. ποῖον τοῦτο; ὁ ἀπὸ τῆς θυσίας ἔχων ἔρχεται· οἱ γὰρ ἐκ θυσίας
λόντες ἔφερον ἐξ αὐτῆς τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον τινὰ:

10. ἔμοι μελήσει τὸ εἰσε|νέγκαι φησὶ τὸ κρέας· | τὸ δὲ ἀνύσας
Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ | ἄνυσον· σπούδαςον· Ἀττικοὶ δὲ δασύ-
νουςιν αὐτό.

11. τὸ κράτιστε ἦτοι ἐγκω|μιάζων φησὶν· ἢ ὅτι προε|δίδαξεν
ὥς καὶ θεῶν ὁ Ζεὺς | δι' αὐτὸν βασιλεύει: —

12. τὸ δικαίως ἄλλως | προσείρηται· ἀντὶ τοῦ πά|ση τέχνη καὶ
μηχανῇ | καὶ παντὶ τρόπῳ· τὸ δὲ ἀδίκως ἀπλῶς ἔριπται
(l. ἔρριπται)· | οὐκ ἀπειλητικῶς δὲ ἀλλὰ | μελιτικῶς
προαγγέλλει· | ἢ ὅτι γελοίου χάριν· ἢ μετα|βληθεὶς τοὺς
τρόπους· | ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ οὕτως | Ἀττικοί: —

13. ὥς τοῦ Πλούτου | ἰδίαν διοίκησιν (οὐκ deest) ἔχοντος· |
αὐτοῦ δὲ πώποτε ἀντὶ τοῦ αὐ|τόθι· τοπικὸν ἐπίρρημα· |
λέγει δὲ αὐτοῦ τοῦ εἰσελθεῖν.

14. ἦν (et hic sine accentu) μὲν γὰρ εἰς φειδ. φειδωλὸς ἐστίν
(sic) ὁ φεύγων | τὸ δοῦναι δὲ περίφηρος· τινὲς δὲ παρὰ τὸ
φείδομαι | καὶ τὸ δοῦναι· φειδωλὸς (corr. e φειδοδ.) τις
ὦν· καὶ τροπή | τοῦ Δ εἰς Δ ἐγένετο φειδωλός·

15. ἵνα τὴν προσβολὴν τῆς φιλαργυρίας δεῖ|ξη προσκεκρου-
μένης(?) καὶ τῶν χρηστῶν καὶ φίλων·

16. ἀφρόνης (sic) παραπλέκτην· ἀπὸ τοῦ ἐναρ|μονίου λυρισμοῦ
διαμεταπτώσεως· ἢ ὅτι | διὰ τὸν παραδέοντα κρουσμόν·
Ἄλλως: παραπλήγα | τὸν μωρόν· ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία,
πε|πληγμένη ἐστὶν διάνοια: —

17. ἐν ὀλίγῳ· ἐπίρρημα τὸ ἀκαρῆς· ἐξ οὗ | παρῆται τὸ ἀκαρῆς
ἐπιρηματικὸν | ὕνομα· πεποίηται δὲ περὶ τὸ ἄτμητον | τοῦ
χρόνου ὥς καὶ τῆς κειρομένης | τριχός· ἀκαρῆς δὲ διὰ τὸ
ἄτμητον· ὅπερ | πάσχουσιν ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς ἀσωτίας γυμ-
νούμενοι, εἰς ἑαυτὸν ἀνα|φέρει: Ἄλλως· ἐν ἀκαρεῖ. τῷ ἐλα-
χίστῳ· | ὅ οὐκ οἶόντε διακεῖραι· καὶ διακόψαι διὰ | τὸ
βραχὺ τοῦ χρόνου· πεποίηται δὲ ἀπὸ | τῶν μικρῶν τριχῶν
τῶν διὰ βραχύτητα | μὴ δυναμένων καρῆσαι: —

18. τὸ πῶς θαυμαστικόν· θαυμά|ζει γὰρ ἑαυτὸν ὥς αἰεὶ ποτε |
σύμμετρον ὄντα· μετρίου δὲ ἀν|δρός λέγει, τοῦ διαμετροῦν-
τος | ἑαυτὸν τοῦ ζῆν·

19. ἀρετὴ γὰρ ἐστὶν (sic) τὸ τῷ δέον|τι καιρῷ ἐρμοζόμενον καὶ
φειδεσθαι καὶ δαπανᾶν: —

20. οὐχ ἵνα ὁ Πλοῦτος ἴδῃ τὴν | γυναικα καὶ τὸν υἱόν, τυφλὸς
γὰρ ἦν· ἀλλ' ἵνα αὐτὸς | ὑπ' αὐτῶν θεωρηθῇ· τὸ γὰρ |
ἰδεῖν σε· ἀντὶ τοῦ θεαθῆναι | σε· Ἀττικὸν δὲ τὸ πλεο|
νάζειν τοῖς ἄρθροις· | λέγει δὲ αὐτὸν εἰσελθεῖν· | ἵνα
ἐκεῖνοι τὸν Πλοῦτον ἴδωσι· (quae sequuntur ad 22 pertinent).

21. χαριέντως τοῦτο φησὶν· οἶδα γὰρ ὅτι | καὶ τέκνων προτιμᾶς
τὸν Πλοῦτον (sic) ἢ ὅτι σε φιλῶ μάλιστα μετὰ τὸν υἱόν·

22. ὅτι τὸ Ν πλεονάζει· Ἄλλως· ταυτὸν θύμον φαργόν|τες·
ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πε|νίας μετέχοντες· θύμος | γὰρ εἶδος
εὐτελοῦς βοτάνης· ἀπὸ | δὲ τοῦ θύμου, σημαίνει τὸ | λά-
χανον, συνεσταλμένον δέ· Ἄλλως· οὐδετέρως τὸ θύμον |
καὶ βραχὺ παραλήκτως (sic)· | τὸ δὲ Ν πλεονάζει (supra
positum)· ἐν γὰρ τῇ συναλειφῇ (l. οἱ) ἐπεισάγεται τὸ Ν
τῆς αὐτὸ ἀντωνυμίας· εἰ γὰρ ἦν ἀρσενικὸν τὸν αὐτὸν ἦν
καὶ οὐκ ἐγένετο· συστήλει (l. λλ) δὲ νῦν τὸ Υ τοῦ | θύμον
καὶ βαρυνόμενον γὰρ καὶ ἐκτεινόμενον (l. καὶ βαρύνει· ἐκ-
τεινόμενον γὰρ) καὶ δξυνόμενον· δηλοῖ τὴν ψυχὴν· τινὲς δὲ
φασὶν ὅτι παρῳδῆται ἐκ τοῦ Ἡσιόδου· οὐδ' ὅσον ἐν | μα-
λάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ· ἀντὶ τοῦ· ὦ δίκαιοι,
τὰ εὐτελεῖ θείοντες ἐσθίειν διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν·
ἅμα δὲ καὶ τὸ τρα|χὺ καὶ ἄκαρπον τῆς γῆς διαβάλλει:

23. ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖτε ταχύνατε· ἐπεὶ οἱ | τρέχοντες, κόνεως
πληροῦνται· ἢ ἀπὸ | τῶν ἀθλητῶν ἐγκονεῖν· οὐ γὰρ (l. ἐν
κόνει γὰρ) ἐκείνων τὸ | ἔργον· ἢ ὅτι πρὸ τοῦ τῆς κόνεως
ἄφονται (l. ἄψασθαι) | νικῶσι: — τὸ δὲ μέλλειν ἀντὶ (l. ὅτι)
τοῦ | μέλλειν καὶ ἀναβάλλεσθαι καιρὸς οὐκ ἐστίν· ἀλλὰ |
τοῦ σπεύδειν.

24. καθ' ἣν ἀκμὴν δεῖ παρόντας βοηθεῖν.

25. σύνδεσμος ἀποδεικτικὸς· προθύμως δὲ ἀντὶ τοῦ συντόμως (l. συντόμως) δεικτικῶς· τὸ δὲ | πάλαι, οὐ μόνον βραχύτης ἐστὶν ἐπίρρημα | ἀλλὰ καὶ ταχυτήτος·
26. ἔξιςον τρέχειν· τὸ δὲ λοιπὸν | ὑπερβατόν· καίτοι γε ἔξιςον εἰπεῖν καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι· —
27. καὶ ἐπεγγελά τῷ ἄδρῳ (l. ἀνδρῶ) τῶν αἰσθήσεων διὰ τὸ γῆρας· Ἄλλως· τοὺς γέροντας παίζει μηδὲν εἰπὼν καὶ ὑποκρίνεται | εἰρηκέναι διὰ τὸ πεπληρωθῆναι αὐτῶν τὰ ὦτα γῆραι· —
28. ἦτοι ταλαιπώρου ἢ ἐπιμεμφόμενος τὸ γῆρας τοῦτο φησὶν· —

XXX. Lycophronis Cassandra cum Tzetzae scholiis, cod. bibl. Ambros. chartaceus C 222 Inf. saec. XIII. f. 130r. Scripturae festinanti calamo scriptae, quae post saec. XII. usu venit, specimen propositurum, damus versus 367—372 cum scholiis quae ad versus praecedentes 352—356 referenda sunt. Nomina propria lineola distincta sunt; i subscriptum librarius plerumque posuit, nonnunquam tamen omisit. Linearum nullum vestigium.

φυλάσσοντας

οὐδ' ὕσάτην κεύθοντας ἐκ πυρὸς τέφραν
λάρναξιν τεθαμμένην ὡς νόμος τῶν θνησκόντων
κρυσσοῖσι ταρχυθεῖσαν ὡς φθιτῶν θέμις

ψευδοταφίων σήματα

ἀλλ' οὐνομ' οἰκτρὸν καὶ κενηρίων γραφὰς

πατέρων

θερμοῖς τεκόντων δακρυόις λελουμένας

γυναικῶν

παιδῶν τε καὶ θρήνοισι τοῖς δμεινίδων

Θοραῖον· τὸν σπερμογόνον καὶ γεννητικόν. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐστὶ τῷ ἡλίῳ. | πάντα δὲ ὁ ἥλιος γεννᾷ· καὶ τρέφει καὶ αὖξει· ὡς καὶ Σοφοκλῆς φησὶ· τὴν πάντα γοῦν βόσκουσιν ἡλίου φλόγα· —

πτῶον· | ἐρρέθη ἀπὸ τῆς ἐκφοβήσεως τοῦ χοίρου· — ὠρίτην· τὸν αὐτόν· ὅτι ἔαρ (καὶ add.) θέρος· καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ὥρων δι' αὐτοῦ ἀποτελοῦνται | οὗτος δὲ πάντα μυθικῶς λέγει· —

λίπτοντα· ἐπιθυμοῦντα· τινὲς ἀλέκτρων, δεμνίων λέγουσιν. ἢ δὲ ἱσορία, ὅτι | ἀπώσατο τὸν Ἀπόλλωνα θέλοντα αὐτῇ συμμιγῆναι, δῆλη· —

πεπαμένη· πῶ τὸ κτῶμαι· πάσω· πέπακα· | πεπαμένη· ὅθεν ἐν μῦ, γραπτέον· κἄν οἱ μεταγραφεῖς οὐκ οἶδ' ὅτι παθόντες, δύο μι γράφωσιν. ὡς οὐκ εἰδότες | ὅτι καὶ δίχα τούτου τὸ πα μακρόν ἐστιν· —

Παλλάδος ζηλώμασιν. ἐν τῷ ζηλοῦν τὴν Ἀθηνᾶν. Παλλὰς δὲ ἡ Ἀθηνᾶ. | ἢ παρὰ τὸ πάλλειν τὰ ὕπλα· πολεμική γὰρ καὶ ἐν τῷ γεννᾶσθαι ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἐξέθορε τὰ ὕπλα κεινοῦσα· ἢ παρὰ τὸ παλλομένην τὴν Διονύσου καρδίαν ἀνενεγκεῖν τῷ Διὶ. Διονύσου γὰρ τὸν καὶ Ζαγρέα καλούμενον | υἱὸν Διὸς καὶ Περσεφόνης ὑπάρχοντα, μεληδὸν οἱ Τιτᾶνες ἐσπάραξαν. οὗ τὴν καρδίαν ἔτι παλλομένην ἀνήνεγκεν. | ἢ ὅτι ἐν (add. τῇ, corr. ταῖς) συμβολῇ (corr. συμβολαῖς) τῆς μάχης (deest τῶν γιγάντων) καὶ τῶν θεῶν, Πάπαντα ἓνα τῶν γιγάντων ἀνείλεν. ἢ Πάπαντα τὸν ἴδιον πατέρα πτερωτὸν | ὑπάρχοντα καὶ βιάζοντα ταύτην ὡς θέλοντα συγγενέσθαι. ἢ (l. ἢ) τὴν παρθενίαν τιμῶσα τοῦτον ἀνείλε· καὶ τὸ δέσμα | αὐτοῦ ὡς αἰγίδα περιεβάλετο. καὶ τὰ πτερὰ τούτου τοῖς ποσὶ ταύτης προσήρμοσεν· ὅθεν αὐτὴν ἐθεοποίησαν | Ἑλλήνες· καθάπερ καὶ τὴν πολεμικωτάτην Ἀθηνᾶν· Ἰωανίου μὲν ὑπάρχουσαν θυγατέρα. Ἰοδάμας δὲ | ἀδελφὴν. ἦν Ἰοδάμαν ἀντιπολεμοῦσαν, ἀνείλεν. ὡς φησι Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος· (C. G. Müller addit: καὶ ὁ Ἀπολλώνιος· ejus enim sunt I, 550) Πηλιάδες κορυφῆσιν ἐδάμπεον εἰσορόωσαι, ἔργον Ἀθηναίης Ἰωάνιδος ἥδὲ καὶ αὐτοῦς. ἦρωας χεῖρες ἐπικραδάντος (l. -τας) ἔρετμά. Φερεκύδης δὲ, Παλλάδ' ἰδὼν λέγει τὰ ἀχειροποίητα μορφήματα (l. ὦ)· καὶ

πάν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν βαλλόμενον· καὶ τὸ Παλλάδιον δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, τοιοῦτον ἦν· τρίπτεχον ξύλινον ἐξ οὐρανοῦ καταπεσὼν ἐν Πειραιεῖ τῆς Φρυγίας. ὅθεν Διόδωρος καὶ Δίων τὸν τόπον φασὶ κληθῆναι· ἕτερος δὲ τις ἱστορικὸς οὕτω λέγει κληθῆναι τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ πολλοῦς | ἐκεῖ πεσεῖν ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου ὁπότε διὰ τὴν ἄρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος | ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους. καὶ Ἴλος ὁ ἀδελφός· Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεὺς οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ | Παλλάδιον. Ἄσιον δὲ τινα φιλόσοφον μαθηματικόν, τοῦτο ποιῆσαι ὠροσκοπία καλλίστην τὸ ἀπόρρητον εἶναι | τὴν πόλιν ἐκείνην ἔνθα (ἂν add.) τοῦτο μένει (l. μένη) πεφυλαγμένον καὶ ἄσυχον· χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ | Τρωϊ· Ἀπολλόδωρος δὲ λέγει μετὰ τὸ κτίσαι τὴν Ἴλιον τὸν Ἴλον, τῇ βοῇ ἀκολουθήσαντα, εὖξασθαι ἰδεῖν | σημεῖον· καὶ τότε πεσεῖν τὸ Παλλάδιον ὃ τρίπτεχον ἦν τῷ μεγέθει· τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς. τῇ δεξιᾷ | δόρυ ἔχον· (τῇ add.) λαῖα δ' ἡλακᾶτην καὶ ἄτρακτον· φησὶ γὰρ Ἀθηνᾶν παρὰ τῷ Τρίτωνι τρέφεσθαι· ἢ θυγάτηρ ἦν | Παλλὰς· ἀμφοτέρως δ' ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον εἰς φιλονεικίαν ἐλθεῖν. μελλούσης δὲ τῆς Παλλάδος | κλήσσειν, φοβηθεῖς ὁ Ζεὺς ἀνέτεινε τὴν αἰγίδα· Παλλὰς δὲ ἀναβλέψασα πρὸς τὴν αἰγίδα τρωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, πίπτει· Ἀθηνᾶ δὲ περίλυπος ἐπ' αὐτῇ γινομένη, ξύανον ἐκείνη ὅμοιον κατασκεύασα περιέθετο τοῖς ξέροισι· ὃ λέγουσιν αἰγίδα· καὶ ἐτίμα ἰδρυσμένη παρὰ τῷ Διὶ· | ὕπερον δ' Ἡλέκτρα τούτῳ προσεγγίσασα, ἔρριπεν εἰς τὸ Ἴλιον· —

(τῆς add.) μισονύμφον· τοῦτο δῆλον ὅτι ἡ τιμῶσα τὴν παρθενίαν, τὰς νυμφευθείσας μισεῖ· διαφέρει δὲ παρθένος ἢ καὶ κόρη, καὶ νεάνις (l. νεάνις) λεγομένη, | πρὸς νύμφην· γυναῖκα. καὶ γραῦν. παρθένος μὲν ἐστίν, ἢ μὴ γευσσάμενη συνουσίας ἀνδρός· νύμφη δὲ | ἢ νεωστὶ συζευχθεῖσα μήπω δὲ τετοκυῖα· γυνὴ δὲ, ἢ γονῆς δεκτικὴ καὶ τίκτουσα· γραῦς δὲ, ἢ διαφθαρεῖσα | τοῦ τίκτειν· —

Λαφρία· ἐπίθετον Ἀθηνᾶς· ἦτοι λαφυρία· ἢ ἄγουσα τὰ ἐκ τοῦ πολέμου λάφυρα καὶ ἐν συγκοπῇ λαφρία· ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ, ἀγγελία ἢ ἄγουσα λείαν· —

Πυλαίτιδος (superscr. Πιλ.)· καὶ τοῦτο συμβολικὸν ἐπίθετον Ἀθηνᾶς. ἐν | ταῖς πύλαις γὰρ αὐτὴν ἔγραφον τῶν πόλεων καὶ οἰκῶν. ὡς ἐν προαξείοις τὸν ἄερα (l. Ἄερα)· συμβολικώτερον ὑποτιθέμενοι . . .

In margine scriptum est: Θοραῖον· πτῶον· ὠρίτην· λίπτοντα· πεπαμένη· ἱσορία· μέτρα (?) Σιμωνίδου· σημειῶσαι τὸ παλλάδιον τῆς Ἀθηνᾶς· σημειῶσαι παρθένον· νύμφην· γυνήν (?)· καὶ γραῦν.

XXXI. Ps. Oppiani Cynegeticorum cod. Laur. XXXI, 3, chartaceus, quem a. 1287 Manuel Spheneus scripsit cum paraphrasi Eutechnii, desumptus e Coll. Florent. t. IV. Jota subscr. non expressum est. Damus IV, 72—96 cum paraphrasi, cujus interpretationem non attigimus, ut nec vitia in versibus obvia.

ἀντιπέρην ἀνέμοιο βολῆς· ὀπισθε δ' ἔλοιεν
εἰς νότον, αἰθρήεντος ἐγειρομένου βορέαο
εἰς δὲ βορὰν σελαγεῦντος ἐπὶ δνοφεροῖο νότοιο
εὐρου δ' ἱσταμένοιο θέαν ζευγυρίτισιν αὖραις
κινημένου ζεφύρου δὲ θοῶς εἰς εὐρον ἐλαύνειν
ἀλλὰ σύ μοι πρῶτιστα λεόντων ἔσοχον ἔγρη
ἐν θυμῷ βάλλοις· καὶ τᾶνδρων ἄλκιμον ἦτορ
χῶρον μὲν πρῶτιστον ἐπεφράσαντο κίοντες
ἐνθα περισπῆλυγας ἐρίβροχος ἡύχομος λῆς
ἐνδιάει μέγα δεῖμα βοῶν αὐτῶν τε νομῶν
θηρὸς δ' αὖ μετέπειτα πελώριον ὠπήσαντο
ἵχνεσι τριζομένοισιν ἀταρπιδὸν ἰ· ἐνὶ πολλῷ·
λαρὸν πύμενος ποταμηπύρος ἰθὺς ὀδεύει
ἐνδ' ἦτοι βύθρον μὲν ἐύδρομον ἀμφὶς ὕρυσαν
εὐρὸν καὶ περίμετρον ἀτὰρ μεσάτω ἐντάρρω,

90 κίονα δειμάσθον μέγαν ὕρθριον ὑψιζύλων
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρεμάσαντο μετήορον αὖ ἐρύσαντες
 ἀρνεῖον νεογιλὸν ὑπ' ἀρτιτύκοιο τεκούσης·
 95 ἔκτοτε δ' αὖ βόθροιο περιτροχὸν ἐστεφάνωσαν
 αἵμασι· πνυάσαντες ἐλ' ἀσυντέροις μυλάκεσσιν
 ὕρρα κε μὴ πελάσας δολερὸν χάος ἀθρήσειε
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ὑψιζρεμνῆς ὑπομάζιος ἀρνὸς αὐτεῖ.
 τοῦ δέ τε πειναλέειν κραδίην ἐπάταξεν ἰωή.
 95 μαινόμενος δ' ἰθύνει φίλον κεχαρημένος ἦτορ
 ἔχνος ἐπισπέρχων βλυχῆς ἦδ' ἔνθα καὶ ἔνθα.

Eutechnii paraphrasis.

ἀλλ' ἐπεὶ περὶ κοινῆς θήρας διὰ | βραχέων ἡμῖν εἴ-
 ρηται, λέγομεν (l. λέγωμεν) ἤδη πρότερον | ἀρξάμενοι περὶ
 λεόντων ἄγρης καὶ | τῶν τούτους θηρευόντων θράσους | τὲ
 καὶ δυνάμεως. πρῶτον νῦν ἐπι-|σκοποῦσι τὸν χορὸν (l. χῶ-
 ρον) ἀφικόμενοι. | ὅστις ἄρα τῷ θηρίῳ πέφυκεν ἐν-|διαί-
 τωμα· ἔπειτα δὲ τὰς ἀπὸ | τῆς εὐνῆς ἐπὶ τὸν ποταμὸν
 αὐτοῦ | τρίβους διοπτρεύσαντες εἰς ὃν | εἴωθε πορεύεσθαι
 πιόμενος καὶ | βόθρον ἐκεῖ μέγιστον ὀρυζάμενοι | καὶ βα-
 θύτατον, ῥιζοῦσι μὲν ὕρθριον | καὶ μετέωρον ἐν μέσω τῷ
 βόθρῳ | κίονα· ἄκρον δὲ τοῦ κίονος, | ἀρνὸν ἀπαιωροῦσιν
 ἀρτίτοκον. | λίθων δὲ πνικῶν διατειχίσματι | τὸ χάσμα
 τοῦ ὀρύγματος κύκλω | περιλαμβάνουσι. τοῦ μὴ κατα-
 φανῇ τὸν δόλον γενέσθαι | τῷ θηρίῳ πελάσαντι· βοᾷ μὲν |
 ὥσανεὶ θηρῶν μὴ (sic) συμφορὰν | κρεμάμενος ὁ ἀρνὸς,
 ἢ βοῇ δὲ | τὴν καρδίαν ἐπέταξε (l. ἐπάταξε) πεινῶντος |
 τοῦ λέοντος (·) ἵεται τοιγαροῦν ὧδε | κακίσει περιζηλέ-
 μενος | καὶ ἀνιχνεύων τὸ ποθοῦμενον | ἀγχοῦ δὲ τοῦ μη-
 χανήματος γεγωνὸς | πνικὰ περιδιναίται τῷ λιμῷ | τυραν-
 νοῦμενος. καὶ τέλος | ὑπερήλατό τε καὶ εἰς ἀθρόον (sic)
 ἐμπέπτωκε βάραθρον· ἐκεῖ | δὲ κρημνισθεὶς περικταί μὲν |
 ὑπεκδῦναι καὶ διαφυγεῖν | οὐκ ἔχει δὲ τοῦ κακοῦ διέξοδον. |
 οἱ γάρτοι θηρεῖται τὸ πραχθὲν | ἀθρήσαντες ἀπὸ σκοπίας |
 ὑψηλῆς (l. ὑψηλῆς), κατίασιν ὅτι τάχιστα. | καὶ τὸ θηρίον
 στεριοῖς (l. στερεοῖς) ἱμασι | περιδεσμήσαντες, ἀνάγουσι |

XXXII. Dionis Chrysostomi cod. chart. Conv. soppr. 114
 fol. 116 v., quem Theodorus Dokeianos a. 1328 scripsit, non ad-
 modum pulchre, sed a mendis cavens. Abbreviationibus minus usus
 est. Vocales et syllabae a vocalibus incipientes aliis saepe super-
 positae sunt; ι subscr. nostro more scriptum est, sed saepe omis-
 sum. Desumpta est tabula e Coll. Florent. t. V. ·Damus Rhodiac. I,
 p. 382 Dind.

οἴεσθε ἀποβάλλειν; ἀλλ' εἶγε οὕτως σφόδρα ἐπισφα-
 λῆς ἐστίν, ὥστε ἐκ τῆς τυχεύσεως προφάσεως περιαιρεθῆναι
 δουλεύειν ὑμῖν, παντὶ βέλτιον ἢδη· καὶ γὰρ | τοῖς τὸ σῶμα
 οὕτως ἐπικινδύνως ἔχουσιν. ἄστε μηκέτ' ἀνεγκεῖν. τεθνή-
 ναι κρεῖττον, | ἢ ζῆν· εἰ γὰρ ὑμῖν ἢ μὲν ἐκ τοσούτου
 χρόνου πίστις. καὶ πρὸς τὸν δῆμον εὐνοία τῶν ἐκείνων.
 καὶ κοινωνία πάσης τύχης οὐ δύναται βεβαιοῦν τὴν πολι-
 τείαν. οὔτε Μιθριδάτης | καθαιρεθεὶς, οὐδ' Ἀντίλοχος,
 οὐδ' ἡ τῆς Θαλάττης ἀρχὴ παραδοθεῖσα, διὰ πολλῶν |
 κινδύνων καὶ πόνων. οὐδ' οἱ πρὸ τοσούτων ἐτῶν ὄρκοι τῆς
 φιλίας. οὐδ' αἱ παρ' αὐτὸν | τὸν Δία στήλαι κείμεναι μέχρι
 νῦν. οὐδ' ἢ μέχρις ὠκεανοῦ συγκινδυνεύσασα | δυνάμεις.
 οὐδ' ἢ τὸ τελευταῖον ὑπὲρ αὐτῶν ἁλοῦσα πόλις. ἀλλ' εἰ
 μὴ τὸν δαίμονα | καὶ τὸν δαίμονα κολακεύσετε ἀγεννῶς, πάντα
 ταῦτα ἀνατέτραπται. καὶ αἰεὶ | προσδοκᾷ τινα ὀργὴν ἢ
 μῖσος. σφόδρα ὑμῖν φανῶς τὰ πράγματα ἔχει. | καὶ ἐπ'
 οὐδενὸς ἰδρυσθε ἰσχυροῦ· καὶ ἔγωγε φαίην ἂν, εἰ καὶ χα-
 λεπῶς ἀκούσεσθε. | κρεῖττον ὑμῶν ἀπαλλάττειν τοὺς ἐν
 Φρυγίᾳ μέσῃ δουλεύοντας. ἢ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ | καὶ Αἰθύῃ·
 τὸ γὰρ ἀγνοοῦμενον καὶ μὴ δοκοῦντα μηδενὸς ἄξιον ποιεῖν
 δτιοῦν, ἔλαττον αἰσχρὸν. τὸ δὲ οὕτως ἐπισήμους ὄντος

καὶ θαυμαζομένους παρὰ πᾶσιν, | ἀνάγκην ἔχειν. ὥσπερ
 τοὺς ἀγεννεῖς κύνας σαίνειν τὸν παρόντα, δεινὸν· φέρε |
 τοῖνυν· εἰ δὲ καὶ πάντα δέοι τιμᾶν. ὅπως καὶ τὴν ἐσχά-
 ττην ἀπορίαν θείη τις εἶναι | περὶ τὴν πόλιν, πόσῳ κρεῖτ-
 τον αὐτὸ τὸ ψήφισμα προσπέμψαι τὸ τῆς εἰκόνης. | ἢ
 ἐὰν βούληται, στήσῃ παρ' ἑαυτοῦ· νῆ Δί' ἀλλ' αἰσχρὸν εἰ
 τοσαύτην δημολογήσομεν | στενοχωρίαν. καὶ Ῥοδίων οὐκ
 ἄξιον· καὶ τίς οὐκ ἂν εὖ φρονῶν ἔλοιτο· πένης | δοκεῖν
 μᾶλλον ἢ πονηρὸς· ἢ τὸ νυνὶ γιγνόμενον, ἦττον ὑμῖν δοκεῖ
 τινος | αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοὺς ἀνδριάντας ὑμῶν δύνασθαι
 τινα διηγείσθαι. καθάπερ | τὰς οἰκίας. ὅτι πρότερον μὲν
 ἦν αὕτη τοῦ δαίμονος. νῦν δὲ τοῦ δαίμονος γέγονεν. | ἂν δ' οὐ-
 τος τελευτήσῃ, πάλιν ἔσται τοῦ κληρονομήσαντος, ἢ τοῦ
 πριαμένου· καὶ τοι | τὴν εἰκόνα οὐκ ἔστιν οὐδενὶ δικαίῳ
 μεταθεῖναι, καθάπερ τὴν οἰκίαν· ἢδη | τοῖνυν ἠκούσατε
 καὶ τοιοῦτόν τινος ἀποσχεδιάζοντος· ὅτι καὶ παρ' ἑτέροις
 ἰδεῖν | ἐστὶ τοῦτο γιγνόμενον· πάλιν δὲ ἑτέρου. ὥς καὶ
 παρ' Ἀθηναίοις πολλὰ πράττεται | νῦν· οἷς οὐκ ἀπεικόντως
 ἂν τις ἐπιπλήξῃεν. οὐ περὶ τὰ ἄλλα μόνον. ἀλλὰ | καὶ
 περὶ τὰς τιμὰς. οἱ γε τὸν δαίμονα μὲν, Ὀλύμπιον κεκλήκασιν.
 οὐδὲ φύσει | πολίτην ἑαυτῶν. Φοίνικα δὲ ἀνθρωπον οὐκ
 ἀπὸ Τύρου καὶ Σιδῶνος. ἀλλὰ ἀπὸ κώμης | τινὸς ἢ τῆς
 ἡπείρου. καὶ ταῦτα πιπτούμενον τοὺς βραχίονας. καὶ
 περιδήματα | φοροῦντα· τὸν δαίμονα δὲ τὸν εὐχερῆ λίαν ποιη-
 τήν. ὅς καὶ παρ' ὑμῖν ποτε κἀν|θάδε ἐπεδείξατο· οὐ
 μόνον χαλκοῦν ἐστάκασιν, ἀλλὰ παρὰ Μένανδρον.

Schol. marg. ἀντὶ τοῦ ψευδομένου. προχείρως φλυαροῦντος.
 προπετῶς. ἀπερισκέπτως. ἐξ ἐτοίμου.

XXXIII. Platonis varia. Cod. Conv. soppr. 103 chart. a. 1358
 male scriptus. Damus f. 464 v. e Coll. Florent. t. XXXIX propter
 monocondilium, quod olim Montfaucon non recte interpretatus est,
 correctus a V. Gardthausen. Textus Parmenidis qualis hic legitur,
 est hic:

ἄνευ γὰρ ἐνός, πολλὰ δοξάσαι ἀδύνατον. | ἀδύνατον
 γὰρ. ἐν ἄρα εἰ μὴ ἔστι, τᾶλλα οὔτε | ἔστιν. οὔτε δοξά-
 ζεται (ἐν) οὐδὲ πολλά· οὐκ ἔοικεν· οὐδ' ἄρα ὁμοία· οὐδὲ
 ἀνόμοια· | οὐ γὰρ· οὐδὲ μὴν τὰ αὐτὰ γε· οὐδ' ἕτερα· |
 οὐδ' ἀπτόμενα, οὐδὲ χωρὶς, οὐδὲ ἄλλα ὅσα | ἐν τοῖς πρόσθεν
 διήλθομεν ὡς φαινόμενα | αὐτὰ τούτων οὔτε τί ἐστίν οὔτε
 φαίνεται | ἀλλὰ ἐν εἰ μὴ ἔστιν· ἀληθῆ· οὐκοῦν | καὶ συλ-
 λήβδην εἰ εἵπομεν ἐν εἰ μὴ ἔστιν οὐδὲν | ἔστιν· ὁρθῶς
 ἂν εἵπομεν· πανταπασιν μὲν οὖν· | εἰρήσθω τοῖνυν τοῦτό
 τε καὶ ὅτι ὡς ἔοικεν | ἐν εἴτε ἔστιν εἴτε μὴ ἔστιν, αὐτὸ τε
 καὶ τᾶλλα | καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πάντα πάν-
 τως | ἔστί τε καὶ οὐκ ἔστιν. καὶ φαίνεται τε καὶ οὐ φαί-
 νεται· ἀληθέστατα.

Monocondilium autem ita legendum est:

ἐτελειώθη ἡ παρούσα βίβλος τοῦ φιλοσοφώτατου Πλά-
 τωνος | διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς ἱερομονάχου Λογ-
 γίνου ἐν | ἔτει ἑξακισχιλιστῷ ὀκτακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ ἐβδό-
 μῳ μηνὶ Νοεμβρίῳ τρίτῃ ἰνδικτιῶνος | τρισκαίδεκάτης διὰ
 συνδρομῆς καὶ ἐξόδου τοῦ πανευγενε|στάτου διδασκάλου
 κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Κοντοστεφάνου | τοῦ ἀρίστου καὶ ἀπα-
 ραμίλλου φίλου.

XXXIV. Demosthenis cum scholiis cod. Ambros. chartac.
 C. 235 Inf. saec. XIV. fol. 185. Accurate scriptus est, nulla linearum
 ope, sed in scholiis compendiis plurimis subobscurus; ι subscriptum
 est nec raro omisum. Damus Olynth. II. p. 21. 22. Reisk.

(Φημὶ δὴ δεῖν ὑμᾶς ἅμα τοῖς μὲν Ὀλυνθίοις βοηθεῖν)
 καὶ ὅπως τις λέγει (superscr. λέγη) κάλλιζα καὶ τάχιζα, οὕτως
 (var. 1. οὕτως) ἀρέσκει μοι. | πρὸς δὲ Θετταλοὺς πρεσβείαν
 πέμπειν· ἢ τοὺς μὲν, διδάξει | ταῦτα. τοὺς δὲ, παροξυνεῖ·
 καὶ γὰρ νῦν εἰσιν ἐψηφισμένοι. | Παγασὰς ἀπαιτεῖν, καὶ περὶ

Μαγνησίας λόγους ποιῆσθαι· | σκοπεῖσθε μέντοι τοῦτο ὧς
 ἄνδρες Ἀθηναῖοι ὅπως μὴ λόγους | ἐροῦσι μόνον οἱ παρ'
 ἡμῶν πρέσβεις· ἀλλὰ καὶ ἔργον τι (sic) δεικνύνειν | ἔξουσιν.
 ἔξεληλυθότων ὑμῶν ἀξίως τῆς πόλεως. καὶ | ὄντων ἐπὶ τοῖς
 πράγμασιν· ὥς ἅπας μὲν λόγος ἂν ἀπῇ τὰ | πράγματα, μα-
 ταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν· μάλιζα δὲ ὁ παρὰ | τῆς ἡμε-
 τέρας πόλεως· ὅσῳ γὰρ ἐτοιμότερόν αὐτῷ δοκοῦμεν | χρῆσθαι,
 τοσοῦτον μᾶλλον ἀπιστοῦσι πάντες αὐτῷ· πολλὴν δὲ | τὴν με-
 τάστασιν. καὶ μεγάλην δεικτέον τὴν μεταβολήν· εἰσφέροντας·
 ἔξιόντας· ἅπαντα ποιοῦντας ἐτοιμῶς· εἴπερ τις ὑμῖν | προσ-
 ἔξει τὸν νοῦν· κἂν (omisso accentu) ταῦτ' ἐθελήσητε ὥς
 προσήκει | καὶ δεῖ παραινεῖν (γράφεται περαινεῖν)· οὐ μόνον
 ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὰ συμμαχικά· ἀσθενῶς καὶ ἀπίστως
 ἔχοντα φανήσεται Φιλίππῳ· ἀλλὰ | καὶ τὰ τῆς οἰκείας ἀρχῆς
 καὶ δυνάμειος κακῶς ἔχοντα | ἐξελεγχθήσεται· Ὅλως μὲν
 γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις καὶ | ἀρχή· ἐν μὲν προσθήκης
 μέρει, ἐστὶ τις (sic) οὐ μικρά· οἷον ὑπῆρξε | πόθ' (sic) ὑμῖν
 ἐπὶ Τιμοθέου πρὸς Ὀλυνθίους. πάλιν αὖ πρὸς | Ποτίδαιαν
 Ὀλυνθίους. ἐφάνη τί (sic) τοῦτο συναμφοτέρων· | νυνὶ δὲ
 Θετταλοῖς, νοσοῦσι καὶ στασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις | ἐπὶ
 τὴν τυραννικὴν οἰκίαν ἐβοήθησαν· καὶ ὅποι τις ἂν οἶμαι |
 προσθῇ κἂν μικρὰν δυνάμιν πάντ' ὠφελεῖ· αὐτὴ δὲ | καθ'
 αὐτὴν ἀσθενῆς καὶ πολλῶν κακῶν ἔστι (sic) μεσῇ· καὶ γὰρ |
 οὗτος ἅπασι τούτοις οἷς ἂν τις μέγαν αὐτὸν ἡγήσαιο | τοῖς
 πολέμοις καὶ ταῖς στρατείαις. ἔτ' ἐπισφαλεστέραν ἢ | ὑπῆρχε
 φῦσει κατεσκευάκεν αὐτῷ· Μὴ γὰρ οἴεσθε ὧς | ἄνδρες Ἀθη-
 ναῖοι τοῖς αὐτοῖς Φιλίππον τε χαίρειν καὶ | τοὺς ἀρχο-
 μένους. ἀλλ' ὁ μὲν δόξης ἐπιθυμεῖ. καὶ τοῦτο | ἐξήλωκε
 καὶ προήρηται πράττων καὶ κινδυνεύων ἂν | συμβῇ τι παθεῖν
 τὴν τοῦ διαπράξασθαι ταῦτα ἅ (μηδεῖς etc.)

Scholia.

πρεσβείαν πέμπειν· ἀπὸ κοινοῦ τὸ φημί· ἥ τις πρεσβεία
 τοὺς μὲν διδάξει· εἰς δύο γὰρ μερίζει τοὺς Θετταλοὺς εἰς
 ἄγνοοῦντας τὸν Φιλίππον· καὶ εἰδότας μὲν, δεδιότας δέ·

ἀξίως τῆς πόλεως. καλῶς ἐπησφαλίσατο· | ἡδύνατο γὰρ
 πολλάκις πέμψαι μὲν ὀλίγους δέ· | διὸ προσέθηκεν ἀξίως
 τῆς πόλεως·

τοσοῦτον (sic) μᾶλλον ἀπιστοῦσιν. ἐπειδὴ | φησὶν εὐχερῶς
 καὶ ἐτοιμῶς ὑπισχνόμεθα | οὐ ποιοῦμεν δὲ. εἰκότως
 ἅπαντες ἡμῖν ἀπιστοῦσιν·

(in altera parte marginis:) μετὰστασις τὸ ἀπὸ Ἀθηνῶν
 ἀπελθεῖν εἰς Ὀλυνθον συμμαχούς. μεταβολὴ δὲ τὸ τὴν ῥα-
 θυμίαν εἰς προθυμίαν μεταβαλεῖν·

εἴπερ τις ὑμῖν προσέξει | τὸν νοῦν· οὕτως φησὶν ἅπαν-
 τες ἀπιστοῦσιν | ἡμῖν μηδὲν ποιοῦσιν. ὅτι κἂν θεάσωνται
 ἡμᾶς ποιοῦντας. θαυμάζω εἰ καὶ τότε ἡμῖν | πιστεύουσιν
 ὅτι ποιοῦμεν·

τὰ | τῆς οἰκείας ἀρχῆς. ὁ ἔστιν αὐτῆς τῆς | Μακεδони-
 κῆς· οὐ τῆς ἔξω τῶν συμμαχῶν· | ἥδη γὰρ περὶ ταύτης
 εἶπεν·

ὅλως μὲν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ. πρὸς | γὰρ Ὀλυνθίους
 πολεμοῦσι τοῖς | Ἀθηναίοις, συνεμάχησε Περδίκκας ὁ ἀδελ-
 φὸς Φιλίππου μετὰ | τῶν Μακεδόνων. λεληθότως οὖν λέγει·

ὅτι ἡ δύναμις ἦν ἔσχομεν τότε ὥσπερ ἐν | προσθήκης
 μέρει πρὸς συμμαχίαν, νῦν ἡμῖν | περὶ τῶν πρωτείων
 φιλονεικεῖ·

(in altero latere:) ἐν μὲν προσθήκης μέρει· ὁ ἔστιν προσ-
 τιθεμένης ἄλλῃ, τινὶ δυνάμει.

ἐπὶ Τιμοθέου. | οὗτος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων πατήρ
 Κόλωνος τοῦ στρατηγοῦ. εὐτυχὴς δὲ σφόδρα | ἐξαρχῆς γενό-
 μενος εἴπερ τις ἄλλος· λέγεται | γὰρ περὶ αὐτοῦ ὥς ἐν
 οἰρῶντι (per hyphen conjunctum, sed spiritu caret) πο-
 λέμῳ | ἐπέμπετο, ἐνίκᾳ· ὅθεν καὶ τοὺς ζωγράφους | ἡνίκᾳ
 αὐτὸν ἔγραφον, γράφειν αὐτὸν | καθεύδοντα· γυναικὰ δὲ
 τινα συγγράφειν. | ἐπιγράφοντες αὐτῇ τὸ τῆς Τύχης
 ὄνομα | πλησίον αὐτοῦ ἱσταμένην καὶ βασιάζειν (l. βασιάζου-
 σαν) δίκτυα | καὶ ἄλλα ὄργανα θηρευτικὰ· δηλοῦντες διὰ
 τούτου. | ὅτι ἡ Τύχη ὑπὲρ αὐτοῦ πάντα ποιεῖ. αὐτοῦ |
 ποιοῦντος μηδὲν· ὥς δὲ ἐπὶ τούτοις βαρέως | ἦνεγκε, μη-
 δέποτε νενικηκέναι διὰ | τῆς Τύχης ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ λέγων.
 ὥσπερ | τοῦ δαιμονίου αὐτῷ νημεσήσαντος τῇ | ἀλαζονείᾳ
 τοῦ ῥήματος. οὐκέτι νενίκηκεν·

(in altero latere:) συναμφοτέρων· ὁ ἔστιν σὺν ἄλλῳ τινὶ
 γενόμενον καὶ οὐ καθ' ἑαυτὸ ὥσπερ εἶπεν ἐν προσθήκης
 μέρει.

Θετταλοῖς νοσοῦσι· νοσοῦσι λέγει. τὰς | γνώμας. ὅτι οἱ
 μὲν αὐτῶν ἐβούλοντο δημοκρατεῖσθαι. οἱ δὲ περὶ τοὺς τυ-
 ράννους | τοὺς Ἀλευάδας καὶ οἱ φίλοι αὐτῶν, τυραννεῖσθαι.
 τυραννικὴν δὲ οἰκίαν, τὸ γένος | λέγει τῶν Ἀλευάδων·

κἂν μικρὰν | δυνάμιν. ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἔδοξεν |
 ὥς πέρ τινα ὑποψίαν δυνάμειος παρέχειν | τοῖς Μακεδόσι
 βούλεται κοινὸν αὐτὸ | δεῖξαι καὶ διὰ τοῦ καθολικοῦ ἑλατ-
 τῶσαι. | ὁ δὲ κανσημος (l. κἂν σημαίνει) ἐνταῦθα, αἵρεσιν
 τοῦ ἐλάττονος ἐν ἀποτυχίᾳ τοῦ μείζονος· οὐ γὰρ εἰσι | δύο
 μέρη· ἀλλ' ἓν· —

ἐτ' ἐπισφαλεστέραν. ζητεῖται πῶς ἀσθενεστέραν ἀλλ' οὐχὶ |
 καὶ μᾶλλον ἰσχυροτέραν ποιεῖ διὰ τοῦ γυμνάζεσθαι καὶ
 συνεχῶς μανθάνειν τὰ πολεμικά. καὶ | φησὶν ὅτι ἀσθενεστέ-
 ραν οὐ λέγει τοῖς | σώμασιν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ· διότι μισοῦ-
 σιν | αὐτὸν δι' ἅπερ αὐτὸς ποιεῖ ὥς ἐπιφέρει· ἢ | ὅτι τῇ
 συνεχεῖ τριβῇ κατακοπτόμενοι, ἀσθενεστεροὶ γίνονται·

μὴ γὰρ οἴεσθε ὧς Ἀθηναῖοι. ἐπειδὴ δειλίαν οὐκ ἔσχεν
 κατηγορεῖσθαι, τὴν γνώμην ἐξετάζει (l. -ζει) τοῦ Φιλίππου
 καὶ τὴν σχέσιν τῶν Μακεδόνων καὶ τὰς προαιρέσεις αὐτῶν
 ἐναντίας ἀποφήνας, οὐχ ὁμοιοῦντας ἀλλήλοις δείκνυσιν·

καὶ προήρηται | πράττων. ἡ σύνταξις οὕτως· καὶ προ-
 ῆρηται πράττων καὶ κινδυνύων παθεῖν ὅτι ἂν συμβῇ· εἴτα
 δεῖ γίγναι ἐπενεγκεῖν. προηρημένος ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς
 δόξαν κτήσασθαι, τὴν τοῦ ταῦτα διαπράξασθαι, ἅ μηδεῖς
 ἄλλος Μακεδόνων·

XXXV. Iliadis cod. Laur. XXXII, 6, a. 1465 Bononiae nitide
 scriptus per Jo. Rhosum Cretensem, qui plurimos tunc codices de-
 scripsit, XIII, 17—53, desumptus e Coll. Florent. t. XV. Vitia rara
 sunt et emendatu facilia. Scriptura est ejus generis, quod inter
 doctos homines tunc invaluit, ad antiquiora exemplaria propius ac-
 cedens, sed vetus litterae β forma (u), quae jam saec. XIV. scribi
 desierat, non est resuscitata.

ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΤΩ ΔΙΚΑ
 ΣΤΗΡΙΩΙ· ΠΟΤΝΙ ΠΙ
 ΠΟΛΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΛΥΕΙ
 ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ Η ΕΤΑΙΡΙΑ
 ΚΟΝΟΥΝΑ ΑΠΗΘΕΩ
 ΠΕΠΟΛΙΝΤΗΝ ΔΙΠΡΟ
 ΔΩΙΤΗΝ ΔΥΣΤΗ ΠΕΖΗΤΗ
 ΤΗΝ ΑΥΤΗ ΚΗΤΗΝ ΣΤΡΑΤΗ
 ΔΗΤΗΡΗ ΤΩ· ΩΝ ΜΗ
 ΛΕΤΗΙ ΤΑΛΑΡ· ΣΤΑΤΩΙ
 ΔΙΠΛΩ ΤΩ· ΔΟΤΗΝ ΔΙ
 ΜΗΧΡΗ ΜΑΤΑΛΑΜΒΑ
 ΛΕΩΝΤΑ ΜΕΝ ΑΝΩΙ
 ΤΩΝ ΟΜΟΚΑΤΑΠΛΗΝ
 ΤΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ
 ΠΡΑΨΑΝΤΕΣ ΕΚΠΑΛΩ
 ΓΑΡ ΚΑΤΑ ΔΙΚΗ ΜΑΤΑ
 ΤΑΤΑ ΜΕΝ ΟΣΙΑΝ ΤΟ
 ΔΕ ΤΕΛΕΥΤΑ ΜΟΝΤΟΥ·
 ΝΟΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΗ
 ΤΟ· ΩΝ Η ΠΑΡΟΙΣ ΕΣΤΙΝ
 ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΨΕΙΝ ΤΑΨΗ
 ΦΙ· ΟΜΑΤΑ· ΕΜΜΙΝΕ
 ΟΥ ΕΓΑΡΔΝΕΙ ΑΛΛΟΤΙΑ
 Ν· ΑΠΡΟΠΙΟΝΤΟΝ ΝΟ
 ΜΟΝ ΤΟΥΤΟ ΝΕΘΕ
 ΟΥΤΗ ΟΥΤΩΣ ΕΨΤΑΣ
 ΜΕΝΗ· ΜΑΤΚΑΤΑΣ

Ο· ΦΕΝΑΣ ΕΚ ΤΟΥ ΛΕ
 ΓΕΙΝ ΟΙ ΡΗΤΟΡΕΣ ΚΑ
 ΠΟΥΝΤΑ ΓΟΥΣ ΔΕΚΗ
 ΔΥΝΟΥΣ ΥΠΕΡ ΑΥΤΩΝ
 ΤΟΙΣ ΔΙΩΤΑΙΣ ΑΝΕΘΗ
 ΚΑΤΕ· ΑΛΛΟ ΜΩΣΤΟΛΥ
 ΕΥΚΕΤΟ ΟΥΤΩΣ ΕΣΤΙΝ
 ΑΝΔΡΕΙ ΟΣΩΣΤΕ ΕΙΣ
 ΑΓΓΕΛΙΑ ΔΙΩΚΩΝ
 ΟΥΚ ΕΦΗΔΕΙΝ ΤΟΥΤΟ
 ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΤΩΙ ΕΙΣ
 ΑΓΓΕΛΗ ΚΩΙΝΟΜΩΙ
 ΧΡΗΤΙΘΩ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ
 ΑΛΛΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΚΑΤΗ
 ΓΟΡΟΙ ΟΤΑΝ ΟΙΩΝΤΑΙ
 ΔΕΙΝΕΝ ΤΩ ΠΡΟΤΕΡΩΙ
 ΛΟΓΩΙ ΦΕΛΕΙΝ ΤΩΝ
 ΦΕΥΓΟΝΤΩΝ ΤΑΣ ΑΠΟ
 ΧΟΡΗΛΟ ΤΟΥΤΟ ΠΑΡΑ
 ΚΕΛΕΥΟΝΤΑΙ ΤΟΙΣ ΔΙ
 ΚΑΣΤΑΙΣ ΜΗΘΕΛΕΝ
 ΑΚΟΥΕΙΝ ΤΩΝ ΑΠΟΛΟ
 ΓΟΥ ΜΕΝΩΝ ΕΑΝΤΗ·
 ΝΕΣΕΖΩ ΤΟΥΝ ΟΜΩ
 ΛΕΤΩ ΟΙΝ ΑΛΛΑΤΙΑΝ
 ΤΑΝΤΙ ΠΡΟΣΤΑΛΕΤΟ ΜΕ
 ΝΑ ΚΑΙ ΚΕΛΕΥΕΙΝ ΤΟΝ
 ΝΟΜΟΝ ΑΝΔΡΙΝΩΙ
 ΟΚΕΙΝ ΣΥΔΕ ΤΟΥΝΑΝ

ΤΙΟΝ ΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΟ
 ΜΟΥΣ ΚΑΤΑΦΥΓΗ· ΝΕΚ
 ΤΗ ΚΑΤΙΟΛΟΓΗΛΑΙ· Υ
 ΔΕΙΝΑ ΦΕΛΕΣΘΑΙ ΕΞΕ
 ΝΗΠΙ· ΥΚΑΤΙΡΟΤΟΥ
 ΤΟΙΣ ΟΥΔΕΒΟΤΙΘΕΙΝ ΟΥ
 ΔΕΝ ΑΦΗΤΕΙΝ ΑΥΤΩ
 ΟΥΔΕ ΣΥΝΑΓΟΡΕΥΕΙΝ
 ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΕΙΝ ΤΟΙ
 ΔΙΚΑΣΤΑΙΣ ΜΗΘΕΛΕΝ
 ΑΥΤΟΙΣ· ΕΙΝ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ
 ΜΟΝΤΩΝ ΚΑΤΟΤΗ
 ΤΟΥΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΙ
 ΔΕΧΤΕΙΟΝ Η ΔΕ
 ΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΕΣΤΙΝ ΤΟΙ
 ΛΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΑΙ
 ΛΩΝ ΟΝΤΩΝ Η ΟΙΟΙ
 ΤΑΝΤΙΣ ΔΙΩΤΗ ΕΙΣ Α
 ΤΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟΝ
 ΙΣΤΑΣ· ΤΑ Ε ΜΗΔΥ
 ΝΗΤΑ ΥΠΕΡ ΕΛΥΤΟΥ
 ΑΠΟΛΟΓΕΙΘΕΝ ΤΟΤΩΙ
 ΤΟΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΝ
 ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΞΕ
 ΝΑΙ ΔΕΝ ΔΕ ΔΑΝΤΑ ΔΟ
 ΤΗΘΗΝΑΙ ΚΑΤΟΥΣ ΔΙΚΑ
 ΟΤΑΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥΤΟ ΠΙΝΑ
 ΤΟ ΣΤΑΔΙΚΗΝ ΑΔΑΞΑΙ

·ΤΟΙΝΥΝΣΥΛΛΟΜΕΘΑΙ ΚΑΙ ΠΑΝΤ
 ΣΥΜΒΗΝΕΙΝ ΜΕΤΟΙΜΕΝ ΜΗΚΑΤ
 ΤΑΤΡΟΠΟΝΤΟΥ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΑΣ
 ΛΕΝΩΝ ΕΑΡΟΥΚΑΝΘΡΩΠΩΝ ΑΝ
 ΠΟΥΤΗΝΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝΥΠΗΚΟ
 ΟΝΑΠΑΣΑΝΕΙΝΑΙΝΟΜΩΔΕΤΩ
 ΤΟΥΤΟΥΤΡΟΠΩΕΞΑΝΑΓΚΗΣΧΡΗ
 ΘΑΙΤΗΝΕΛΛΑΔΑΣΥΝΕΛΩΝΤΑΙ
 ΔΕΙΤΕΙΝΤΗΝΜΑΚΕΔΟΝΩΝΥ
 ΠΕΡΗΦΑΝΙΑΝΚΑΙΜΗΤΗΝΤΟΥ
 ΔΙΚΑΟΥΔΥΝΑΜΕΙΝΙΣΧΥΕΙΝ
 ΠΑΡΕΚΑΣΤΟΙΣΩΣΤΕΜΕΤΕ
 ΓΥΝΑΚΩΝΜΗΤΕΠΑΡΘΕΝΩΝ
 ΜΗΔΕΠΑΙΔΩΝΥΒΡΙΣΑΝΘΕΚ
 ΛΕΙΠΤΟΙΣΕΚΑΣΤΟΙΣΚΑΘΕΣΤΑ
 ΝΑΙΦΑΝΕΡΟΝΔΕΞΤΩΝΑΝΑΓ
 ΚΑΖΟΜΕΘΑΚΑΙΝΥΝΗΤΟΥ
 ΑΣΜΕΝΑΝΘΡΩΠΟΙΣΓΕ
 ΝΑΣΕΦΟΡΑΦΑΓΑΛΜΕ
 ΗΩΜΟΥΣΚΑΙΝΑΟΥΣΤΟΙ
 ΔΜΕΛΩΣΤΟΙΣΘΕΑΝΘΡΩ
 ΜΕΛΩΣΥΝΤΕΛΟΥΜΕΝΑΚΑ
 ΤΩΝΟΙΚΗΤΑΣΩΣΠΕΡΗΡΩΑΤΙ
 ΜΑΝΗΜΑΣΑΝΑΤΚΑΖΟΜΕΝΟΥ
 ΟΠΟΥΔΕΤΑΠΡΟΪΘΕΟΥΣΟΙΔΙΑ
 ΤΗΝΜΑΚΕΔΟΝΩΝΤΥΛΜΑΝΑΝ
 ΗΡΗΤΑΤΙΤΑΠΡΟΣΤΥΧΑΝΘΡΩΠΟΥ
 ΧΡΗΝΟΜΙΖΕΙΝΑΡΟΥΚΑΝΠΑΝ
 ΤΩΑΩΕΚΑΤΑΛΕΥΣΘΑΙΩΣΤΕ
 ΟΣΩΔΕΙΝΟΤΕΡΑΤΑΠΡΟΔΟΧΩ
 ΜΕΝΑΝΤΕΝΕΣΩΚΡΙΝΟΥΜΕΝ
 ΤΟΣΟΥΤΩΜΕΙΖΟΝΩΝΕΠΑΙΝΩΝ
 ΤΟΥΣΤΕΤΕΛΕΥΤΗΚΟΤΑΣΑΖΙΟΥ
 ΧΡΗΝΟΜΙΖΕΙΝΟΔΕΜΙΑΓΑΡ
 ΣΤΡΑΤΕΙΑΤΗΝΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝΑΡΕ
 ΤΗΝΕΝΕΦΑΝΙΣΕΝΜΑΛΛΟΝΤΗΣΝΥΝ
 ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΣΕΝΗΙΤΕΠΑΡΑΤΑ
 ΤΕΣΘΑΙΜΕΝΟΣΗΜΕΡΑΙΑΝΑΓΚΑ
 ΟΝΗΠΛΕΙΟΥΣΔΕΜΑΧΑΣΗΠΩΝΙ
 ΘΑΙΔΙΑΜΑΣΤΡΑΤΗΤΟΥΣ

ΛΛΟΥΣΠΑΝΤΑΣΠΛΗΓΑΣΔΑΜΥ
 ΒΑΝΗΝΕΝΤΩΙΠΑΡΕΠΑΡΑΝΛΥ
 ΤΟΤΙΧΡΟΝΩΙΧΕΙΜΩΝΩΝΔΥ
 ΕΒΟΥΛΩΚΑΙΤΩΝΚΑΘΗΜΕΤ
 ΕΝΑΝΑΓΚΑΙΩΝΕΝΔΕΙΑΣΤΟΕ
 ΤΑΣΚΑΙΤΗΛΙΚΑΥΤΑΣΟΥΤΩΣ
 ΕΡΑΤΩΣΥΠΕΡΜΕΜΝΗΚΕΝΔΥ
 ΕΚΑΙΤΩΙΑΟΥΓΩΙΧΑΛΕΠΤΟΝ
 ΑΙΦΡΑΣΑΙΤΟΝΔΗΤΟΙΔΥΤΑΣ
 ΑΤΕΡΙΑΣΔΟΚΝΩΣΥΠΟΜΕΙΝΑΡ
 ΤΟΥΠΟΛΗΤΕΣΠΡΟΤΡΕΨΑΜΕΝΟΝ
 ΛΕΩΣΘΕΝΗΚΑΙΤΟΥΣΤΩΙΤΟΙΟΥΤΩ
 ΣΤΡΑΤΗΓΩΠΡΟΘΥΜΩΣΣΥΝΑΓΩΝΙ
 ΤΑΣΣΦΑΣΑΥΤΟΥΣΠΑΡΑΣΧΟΝΤΑΣ
 ΑΡΟΥΟΥΔΙΑΤΗΝΤΗΣΑΡΕΤΗΣΑΠΟΔΕΙΞΙ
 ΕΥΤΥΧΗΣΜΑΛΛΟΝΗΔΙΑΤΗΝΤΟΥΣΕΝΗ
 ΑΠΟΛΕΙΨΙΝΑΤΥΧΕΙΣΝΟΜΙΣΤΕΟΝ
 ΟΙΤΙΝΕΣΘΗΝΤΟΥΣΩΜΑΤΟΣΑΦΑ
 ΤΟΝΔΟΞΑΝΕΚΤΗΣΑΝΤΟΥΚΑΙΔΙΑΤΕ
 ΤΩΙΔΑΝΑΡΕΤΗΝΤΗΝΚΟΙΝΗΝΕΛ
 ΘΕΡΙΑΝΤΟΙΣΕΛΛΗΣΙΝΕΒΕΒΩΜΩΛΑ
 ΦΕΡΕΙΓΑΡΓΛΑΣΑΝΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΝ
 ΑΝΕΥΤΗΣΑΥΤΗΝΟΛΕΙΝΑΕΥΘΑΡΑΝΟ
 ΑΠΕΙΛΗΝΑΛΛΑΝΟΜΟΥΣΩΝΗΝΑΥΡΙ
 ΕΥΕΙΝΔΕΙΤΩΝΕΥΔΑΙΜΟΝΩΝΟΥΟΧΥ
 ΤΙΑΝΦΟΒΕΡΑΝΕΙΝΑΙΤΟΙΣΕΛΕΥΘΕΡΟ
 ΑΛΛΕΝΕΓΧΟΝΟΥΟΡΠΙΤΟΙΣΚΟΛΑΚΕΥ
 ΟΥΣΙΝΤΟΥΣΟΥΝΑΣΤΑΣΚΑΙΔΙΑΒΑΛΛΟΥ
 ΣΙΝΤΟΥΠΟΛΗΤΑΣΤΟΤΩΝΠΟΛΙΤΩΝΑΣ
 ΦΑΛΕΣΑΛΛΕΠΙΤΗΤΩΝΝΟΜΩΝΠΙΣΤΗ
 ΓΕΝΕΣΘΑΙΥΠΕΡΩΝΑΠΑΝΤΩΝΟΥΤΕΠΟ
 ΝΟΥΣΠΟΝΩΝΔΙΑΔΟΧΟΥΣΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ
 ΚΑΙΤΟΙΣΚΑΘΗΜΕΡΑΝΚΙΝΔΥΝΟΙΣΤΟΥΣ
 ΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΦΟΒΟΥΣΩΝΠΟΛΙΤΩΝ
 ΚΑΙΤΩΝΕΛΛΗΝΩΝΠΑΡΑΙΡΟΥΜΕΝΟΙΤΟ
 ΖΗΝΑΝΗΛΩΣΑΝΕΙΣΤΟΥΣΕΛΛΗΝΟΥΣ
 ΚΑΛΩΣΖΗΝΑΙΑΤΟΥΤΟΥΤΟΥΣΠΑΤΕΡΑ
 ΕΝΔΟΞΟΙΜΗΤΕΡΕΣΠΕΡΙΒΛΕΠΟΙΤΟΙ
 ΠΟΛΙΤΑΙΣΓΕΓΟΝΑΣΙΔΕΦΑΙΓΑΜΩΝ
 ΤΩΝΠΡΟΣΗΚΟΝΤΩΝΕΝΝΟΜΩΣΤΕΤΥ
 ΧΗΚΑΙΕΚΜΤΕΥΖΟΝΤΑΙΠΑΙΔΕΥ
 ΤΙΟΝΕΙΣΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΔΗΜΟΝ
 ΑΝΤΗΝΤΩΝΟΥΚΑΠΩΔΩΝΤΩΝ

ΑΛΛΕΤΙ ΚΑΙ ΤΩΘΗ ΚΕΘΕΟΣ ΚΑΚΟΝ ΟΤΙ ΠΟΙΟΥΤΙ
 ΠΑΙΔΩΝ ΕΝ ΜΕΙΓΡΟΙΣΙ ΤΟ ΝΗΤΕΝΕΤΟ ΚΡΕΙΟΝ ΤΩΝ
 ΑΛΛΕΝΑ ΠΑΙΔΕΤΕ ΚΕΝ ΠΛΗΝΑΩΡΙΟΝ ΟΥΔΕΝΥΤΟΝ ΤΕ
 ΓΗΡΑΣ ΚΟΝΤΑ ΚΟΜΩΩ ΕΠΕΙ ΜΑΝΤΗΛΟΘΗ ΠΑΤΡΗΣ
 ΗΛΛΙΕΝΕΙΤΟΙ ΗΣΕΤΕ ΚΗΔΩΝΗΔΕΣ ΔΕΤΕΚΝΑ
 ΚΑΙ ΣΕΤΕΡΟΝ ΤΟ ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΑΚΟΥΟΜΕΝΟ ΛΙΟΝ ΕΙΝΑΙ
 ΟΣΣΟΝ ΛΕΣΒΟΣ ΑΝΩΜΑ ΚΑΡΟΣ ΕΔΟC ΕΝΤΟΣ ΕΡΤΕΙ
 ΚΑΙ ΦΡΥΓΗ ΚΑΘΥΠΕΡΘΕΚΧΙΕΛΗC ΤΟΝ ΤΟΝ ΑΠΕΙΡΩΝ·
 ΤΩC ΕΤΕΡΟΝ ΤΙ ΛΟΥΠΩΤΕ ΚΑΙ ΥΓΙΑCΙ ΦΑCΙ ΚΕΚΑΘΑΙ
 ΑΥΤΑ ΕΡΤΕΙ ΤΟ ΠΗΛΥΤΟ ΔΗΤΑ ΤΟΝ ΟΥΤΑΝΙΩΝΕC·
 ΛΙΘΙΤΟΙ ΠΕΡΙΑCΤΥΜΑΧΑΙΤΑΝ ΔΙΟΚΤΑCΙΝ ΤΕ·
 ΑΝ ΟΥ ΕΟΜΗΔΑ ΛΙΧΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΟC ΝΟΚΑΤΑΘΩΜΟΝ·
 ΟΥΤΑΡ ΠΤΗΖΕΙC ΑΚΑΧΗΕΝΟC ΥΪΟC ΕΗΟC·
 ΟΥΔΕ ΜΝΑΝΟCΤΗC ΕΙC ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΚΑΚΟΝ ΑΛΙΟΠΛΩΘΗΘΑ·
 Π ΤΟΝ ΔΗ ΜΕΙΒΕΤΕ ΤΕΙ ΤΑΤΕΡΩΝ ΠΤΙΛΜΟC ΘΕΟΘΙΔΗC·
 Π ΤΙ ΑΛΛΟC ΜΗ ΜΕΠΩCΘΟΡΟΝΟΝΙ ΖΕΔΙΟΤΡΕΦΕC ΟΦΡΑΚΕΝΕΚΤΩΡ
 ΚΗΤΑΙ ΕΝΙΚΙCΙ ΗCΙΝ ΔΚΗΔΗC ΜΑΤΑΧΙCΤΑ
 ΛΥCΟΝΙΝΟΦΘΑΛΜΟCΙΝΙ ΔΩCΥΔΕΔΕΞΑΙ ΑΠΟΙΝΑ
 ΠΟΜΑΤΑ ΤΟΙΦΕΡΟΜΕΝCΥΔΕΤΩΝ ΑΠΟΝΑΙΟΚΑΙ ΕΛΘΟΙC
 CΗΝΕC ΠΑΤΡΙΧΤΑΙ ΑΝΕΠΤΕΙ ΜΕΠΠΩΤΟΝ ΕΚCΑC·
 Π ΤΙ ΤΟΝ ΔΑΡΥΠΟΔΑΡΙΑΔΩΝ ΠΡΟC ΕΦΗΠΤΟ ΔΑCΩΚΤΑΧΙ ΜΕΥC·
 ΑΧΙΛΛΕΥC ΜΗΚΕΠΙΝΥΝ ΜΕΡΕΘΙ ΖΕΤΕΡΟΝ ΝΟΕΩ ΔΕΚΜΑΥΤΟC

205 H 206 H 207 H 208 H 209 H 210 H

ΤΑΙΛΑΔΟC
 ΤΑΙΛΑΔΟC
 ΤΑΙΛΑΔΟC

The image shows a single page of a handwritten manuscript in a cursive script, likely from the 16th or 17th century. The text is written in a dark ink on aged, slightly discolored paper. The handwriting is dense and fills most of the page, with some lines being more prominent than others. The script appears to be a form of early modern English or a related European language. There are no visible illustrations, headings, or other markings on the page.

✓ ΙΣΑΝΕΦΕΡΕΤΟΙΣ ΤΟΝΟΥΝΟΝ

ΕΩΡΑΚΕΝ ΑΙΟΙΛΕ
 ΓΟΥΣΙΝ ΑΥΤΟΝ ΖΗ
 ΚΑΙ ΑΠΗΛΘΟΝΤΙΝ
 ΤΩΝ ΣΥΝΗΜΙΝ Ε
 ΠΙΤΟΜΝΗΜΙΟΝ Β
 ΕΥΡΟΝ ΟΥΤΩΣ ΚΑ
 ΘΩΣ ΚΑΙ ΑΙΓΥΝΑΙ
 ΚΕΣ ΕΙΠΟΝ ΑΥΤΟ
 ΔΕ ΟΥΚ ΕΙΔΟΝ ΚΑΙ
 ΑΥΤΟΣ ΕΙΠΕΝ ΠΡΟ
 ΑΥΤΟΥΣ ΨΑΛΟΝ
 ΤΟΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΕΙΣ ΤΗ
 ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΗ
 ΕΙΝ ΕΠΙ ΠΑΣΙΝ ΟΙ
 ΕΛΛΗΝΣΑΝ ΟΙ ΠΡΟ
 ΦΗΤΑΙ ΟΥΧΙ ΤΑΥΤΑ
 ΕΔΕΙΠΑΘΕΙΝ ΤΟΝ
 ΧΗΚΑΙ ΕΙΣ ΕΛΘΕΙΝ
 ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ
 ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΡΞΑ
 ΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΜΩ
 ΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΑ
 ΤΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗ
 ΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗ
 Ν ΕΥΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΙ
 ΗΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΓΡΑΦΗ
 ΤΑ ΠΕΡΙ ΕΑΥΤΟΥ Κ
 ΗΓΓΙΣ ΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
 ΚΩΜΗΝ ΟΥ ΕΠΟΡΗ
 ΟΝΤΟ ΚΑΙ ΑΥΤΟ
 ΠΡΟΣ ΕΠΟΙΗΣΑΤ
 ΠΟΡΡΩΤΕΡΩΤΕΡ
 ΠΟΡΕΥΕΘΑΙ ΚΑΙ
 ΠΑΡΕΒΙΑΣΑΝ ΤΟΝ
 ΤΟΝ ΛΕΓΟΝΤΕΣ ΜΙ
 ΝΟΝ ΜΕΘΗΜΩ

ΤΩΝ ΔΕ ΔΙΗΝΥΗ
 ΣΑΝ ΟΙΟΦΑΛΜΟΙ ^{ΚΕΝ ΕΝ}
 ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΑΦΑΝ ^{ΣΗΛΗΤΟ}
 ΤΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΑΠΛ
 ΤΩΝ
 ΚΑΙ ΕΙΠΑΝ ΠΡΟΣ Α
 ΛΗΛΟΥΣ ΟΥΧΙ Η ΚΑ
 ΔΙΑ ΗΜΩΝ ΚΕΟΜΕ
 ΝΗΝ ΕΝ ΗΜΙΝ
 ΩΣ ΕΛΛΑΙ ΕΙ ΗΜΙΝ
 ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΣΑΙ
 ΗΝΥΓΕΝ ΗΜΙΝ
 ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ ΚΑΙ Α
 ΝΑΣΤΑΝΤΕΣ ΑΥΤΗ
 ΤΗΩΡΑ ΥΠΕΣΤΗ
 ΎΑΝ ΕΙΣΙ ΕΡΟΥΣ Α
 ΛΗΜ ΚΑΙ ΕΥΡΟΝ Η
 ΘΡΟΙΣ ΜΕΝΟΥΣΤΗ
 ΕΝ ΔΕ ΚΑΚΑΙ ΤΟΥ
 ΣΥΝ ΑΥΤΟΙΣ ΛΕΓ
 ΤΑΣ ΟΤΙ ΟΝ ΤΩ Η
 ΓΕΡΘΗ ΟΥΚ ΣΚΑΙΩ
 ΦΘΗΤΩ ΣΙΜΩΝΙ
 ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΗΓΓ
 ΤΟΤΑ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ
 ΚΑΙ ΩΣ ΕΓΝΩΣΘΗ
 ΑΥΤΟΙΣ ΕΝ ΤΗ ΚΛΑ
 ΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ
 ΤΑΥΤΑ ΔΕ ΑΥΤΩΝ
 ΛΑΛΟΥΝΤΩΝ ΑΥ
 ΤΟΣ ΕΣΤΗΝ ΕΝ ΜΕΩ
 ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙ
 ΑΥΤΟΙΣ ΕΙΡΗΝΗ
 ΥΜΙΝ ΦΟΒΗΘΕΝ
 ΤΕΣ ΔΕ ΚΑΙ ΕΜΦ
 ΒΟΙ ΓΕΝΟΜΕΝΟΙ

ΛΩΤΗΝ ΕΠΑΓΕΝ
 ΑΝΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ
 ΕΦΥΜΑΣ ΥΜΕΙΣ
 ΔΕ ΚΑΘΙΣΑΤΕ ΕΝ ΤΗ
 ΠΟΛΕΙ ΩΣ ΟΥ ΕΝ
 ΔΥΣΗ ΣΘΕΕΣ ΥΠΟΥ
 ΔΥΝΑΜΙΝ
 ΕΣΗΓΑΓΕΝ ΔΕ ΑΥΤΗ
 ΕΩΣ ΠΡΟΣ ΒΗΘΛ
 ΝΙΑ Η ΚΑΙ ΕΠΑΡΑ
 ΤΑΣ ΧΙΡΑΣ ΑΥΤΟΥ Η
 ΥΛΟΓΗΣΕΝ ΑΥΤΟΥ
 ΚΑΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΝ
 ΤΩ ΕΥΛΟΓΙΝΑΥΤ
 ΑΥΤΟΥ ΣΑΙ ΕΣΤΗ
 ΑΠ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΥ
 ΤΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΑ
 ΤΕΣ ΑΥΤΟΝ ΥΠΕΣ
 ΤΡΕΨΑΝ ΕΙΣΙ ΕΡΟΥ
 ΣΑΛΗ ΜΕΤΑΧΑ
 ΡΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΙ
 ΗΣΑΝ ΔΙΑΠΑΝΤΕ
 ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ ΕΥΛΟ
 ΓΟΥΝΤΕΣ ΤΟΝ ΘΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ

ΜΙΛΙΩΝΤΑΣ ΔΙΑ ΤΡΙΒΑΣ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ
 ΤΟΥΤΩ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΤΡ
 ΛΙΣ ΟΝΤΑΝ ΜΕΡΩΝ ΟΚΤΩ ΜΕΝ ΤΩ ΜΕΚΑ
 ΤΟΝ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΜΙΛΙΩΝΩΣ ΚΑΘΕ ΕΚΑΣΤΗ
 Η ΜΕΡΑΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΙΛΙΩΝΑΡΙΘΜΟΥ ΜΕ
 ΝΩΝ ΤΡΙΛΙΣ ΟΝΤΑ ΔΕ ΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟ
 ΛΟΓΙΑΝ ΕΣΤΑΙ ΟΥ ΜΕΝ ΧΕΙΡΟΝΙ ΤΑΞΕΙ Ο ΠΟΡ
 ΡΩΘΕΝ ΔΙΑ ΤΡΙΒΩΝ ΤΟΥ ΕΝΤΟΣ ΕΚΑΤΟΝ
 ΜΙΛΙΩΝΟΝΤΟΣ Η ΕΝ ΑΥΤΗ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΕΙΓΕ
 ΤΟΥΤΟΙΣ ΜΕΝ ΔΕΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ Η ΜΕΡΑ
 ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΕΙΣΙΝ ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΔΕ ΕΛΑΤΤΟΥΣ
 ΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΙΣΤΑ ΧΟΡΗΤΟΝ ΤΟΥ ΝΟ
 ΜΟΥ ΤΑΥΤΗΝ ΑΠΟ ΤΕΛΕΙΤΗΝ ΔΙΑΝΟΙΑΝ
 ΟΜΩΣ Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΘΕΤΟΥ ΑΛ
 ΛΟΒΟΥ ΕΤΑΙΟΥΤΩΣ ΓΑΡΙ ΚΑΙ ΚΕΡΒΙΔΙΟΣ ΚΑΙ
 ΒΟΛΛΑΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΜΙΤΙΟΣ ΟΥ ΑΠΙ
 ΛΜΟΣ ΟΙΚΟΥΡΥΦΑΙΟΙ ΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΤΡΑ
 ΦΟΥΣΙΝ ΦΑΣΚΟΝΤΕΣ ΟΥΤΩΣ ΔΕ ΗΝ ΤΑΥΤΑ
 ΠΑΡΑΦΥΛΑΤΤΕΙΝ ΩΣ ΟΥΔΕ ΠΟΤΕ ΤΙΝΕ
 ΑΥΤΩ ΜΑΔΟΣ ΘΑΙΤΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ Η
 ΜΕΡΩΝ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ ΤΟ ΔΕ ΜΑΛΙΣΤΑ ΚΡΟΤΕ
 ΡΑΝ Ο ΠΟΤΑΝ Η ΔΙΑΡΙΘΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙ
 ΤΗ ΟΔΩ Η ΜΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΙΘΕΜΕΝΗ
 ΤΑΙΣ ΤΡΙΛΙΣ ΟΝΤΑ Η ΜΕΡΑΙΣ ΧΗΡΟΣ ΔΙΚΑΙ
 ΟΛΟΓΙΑΝ Ο ΝΟΜΟΣ ΔΙΔΩΣΙΝ ΥΠΕΡ ΒΛΗΝΕΙ
 ΤΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ Η ΜΕΡΑΣ ΟΙΟΝ ΕΑΝ
 ΤΙΝΑ ΦΩΜΕΝ ΑΠΟ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΩΝ ΤΕΣ
 ΣΑΡΜΕΣ ΟΝΤΑ ΜΙΛΙΩΝ ΔΙΑ ΤΡΙΒΕΙΝ ΟΥΤΟΣ
 ΓΑΡ ΤΗΣ ΜΕΝ ΟΔΟΥ ΣΖΕΙΝ Η ΜΕΡΑΣ ΕΙΚΟΣΙ
 ΔΥΟ ΠΡΟΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑΝ ΔΕ ΑΛΛΑΣ ΤΡΙΑ
 ΚΟΝΤΑ ΠΑΡΑΦΥΛΑΞΟΥΣΙΝ ΔΕ ΤΑΥΤΗΝ
 ΤΗΝ ΠΡΟΣΘΕΣΜΙΑΝ ΠΛΑΝΤΕΣ ΟΙΟΝ ΩΣ
 ΟΥΝ ΠΑΡΑΙΤΟΥ ΜΕΝΟΙ ΕΠΙ ΤΡΟΠΗΝ ΗΚΟΥ
 ΡΑΤΟΡΙΑΝ Η ΔΕ ΡΟΣ ΓΕΤΑΥΤΗΝ ΔΙΚΟΛΟΥ
 ΘΟΝ ΔΕ ΕΣΤΙΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΟΤΙ ΕΚΑΤΙΝΙ
 ΕΙΔΕ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΧΡΩΜΕΝΟΣ
 ΟΥΚ ΑΛΛΩΣ ΑΚΟΥΣΘΗΣΕΤΑΙ ΕΑΝ ΜΗ ΦΥ
 ΛΛΞΗ ΤΗΝ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ ΟΤΙ ΚΑΝ ΔΙΚΑΙΟ
 ΛΟΓΗΣ ΜΕΝΟΣ ΑΦΘΟΝΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ
 ΘΑ ΑΥΤΟΝ ΟΙΘΕΙΟΤΑΙ ΟΙΣ ΕΒΗΡΟΣΙ ΚΑΝ
 ΤΩΝ ΝΟΣΑΝ ΛΟΥΣΙΝ ΕΝ ΔΙΑΤΑΞΕΙ ΚΕΛΕΥ
 ΣΑΝΤΕΣ ΟΙ ΚΡΑΤΕΙΣ ΘΑΥΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΝΑΥ
 ΤΟΥ ΧΕΙΡΟΤΟΝ ΗΘΕΝ ΤΑΩΣ ΟΥΚ ΕΖΟΝ ΔΕ
 ΔΟΞΙΕΝ ΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΝΟΝ ΤΟΣ ΕΠΙ ΤΡΟΠΟΥ
 ΑΠΟΧΡΗΔΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΕΝ ΤΥ

↓
 ΕΙΝΑΡΑΤΙΣ ΕΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΩΣ
 ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΣΤΙΝ ΟΥΤΩΣ ΔΕ
 ΕΤΑΝ ΔΑΓΚΕΣ ΕΣΤΙΝ ΦΥΛΑΤΤΕΙΝ
 ΤΗΝ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ

ΧΕΙΝ ΜΟΝΟΝ ΕΑΝ ΓΑΡ ΕΤΑΤΑΥΤΑ ΜΗ
 ΚΩΝ ΑΠΟΛΗΦΘΗ ΟΥΚ ΕΣΤΑΙ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ
 ΜΟΣ ΔΙΟ ΠΕΡΕΛΛΑΦΟΣΙΩΣ ΕΩΣ ΧΑΡΙΝ
 ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΤΥΧΗ ΜΗ ΕΠΕΙ ΔΕ ΕΙΝ Η ΔΕ
 ΔΕ ΤΑΤΑΥΤΑ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΔΕ ΤΑΤΗΝ
 ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ ΥΠΟΠΕΣΕΤΑΙ ΤΗ ΠΑΡΑΓΡ
 ΦΗ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙ ΤΟΥΤΟ ΔΙΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟ
 ΚΡΑΤΟΡΩΝ ΣΕΒΗΡΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
 ΕΑΝ ΓΑΡ ΤΙΣ ΔΙΑΝΟΣΟΜΗΔΙ ΑΛΛΗΝ ΑΝΑΓ
 ΚΗΝ ΟΙΟΝ ΘΑΛΛΑΣ Η ΣΗ ΧΕΙΜΩΝΟΣ Η
 ΦΑΛΟΥ ΑΝ ΕΣΤΩΝ Η ΤΙΝΑ ΕΤΕΡΑΝ ΠΑΡΑ
 ΠΛΗΣΙΑΝ ΕΜΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΟΥΝ Η
 ΤΑΙ ΕΝ ΤΥΧΕΙΝ ΣΥΓΓΩΜΗΝ ΕΣΤΥΓΧΑΝΕ
 ΟΥ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ Η ΡΗΚΕΙΣ ΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΕΖΟΥ
 ΤΟΥΤΟΥ ΟΥΣ ΕΙΔΙΚΑΙ ΟΥ ΠΛΗΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙ
 ΑΤΑΞΙΣ ΕΣΤΙΝ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΣΕΒΗ
 ΡΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΤΑΥΤΑ ΛΕΓΟΥΣ ΔΕ
 ΔΕΝ ΜΙΔΕ ΔΕΙΟΤΙ ΟΥΚ ΑΠΟΧΡΗΤΟ ΠΡΟΣ ΕΛ
 ΘΕΙΝ ΤΩ ΔΙΚΑΖΟΝΤΙ ΑΛΛΑ ΔΕΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ
 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΟΥΣ ΤΗΣ ΑΦΕΣΕΩΣ ΜΑΡΤΥ
 ΡΑΣ ΘΑΙ ΚΑΙ ΕΙ ΠΟΛΛΑ ΕΧΕΙ ΠΡΟΣ ΑΦΕΣΙΝ
 ΔΙΚΑΙΑ ΠΛΑΝΤΑ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΔΕ ΣΙΝ ΟΜΩ
 ΟΣ ΕΣΤΙΝ ΤΩ ΜΗ ΔΕ ΤΗ ΜΑΡΧΗΝ ΠΡΟΣ Ε
 ΛΗΛΥΘΟΤΙΟ ΠΡΟΣ ΕΛΘΩΝ ΔΙΕΝΑΙ ΚΑΙ Ο
 ΔΕ ΧΦΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΔΕ ΕΠΕΝΤΗ
 ΚΟΝΤΑ Η ΜΕΡΑΙΣ ΟΥΝ Η ΜΕΝ ΜΙΛΥΝ ΦΙΖΟ
 ΤΑΙ ΑΡΧΟΜΕΝ ΔΙΑΠΟΤΟΥ ΚΑΙ ΡΟΥ ΤΗΣ ΓΝΩ
 ΣΕΩΣ ΕΝΩΤΙΣ ΕΓΝΩΣΕ ΑΥΤΟΝ ΔΕ ΔΟΣ ΘΑΙ
 ΧΡΗ ΔΕ ΜΙΛΑ ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΘΑΙ ΠΡΟΒΗΜΑΤΟΣ
 Η ΑΛΛΩΣ ΕΠΙ ΥΠΟΜΗΝΙΑΤΩΝ ΔΥΝΑΜΙ
 ΔΕΙ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΔΕ ΠΙΛΟΥΝ ΔΙΧΜΙΔΕΝ ΩΣ
 ΟΙ ΑΥΤΟΙ ΦΑΣΙΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΑΥΤΑ ΠΕ
 ΡΙ ΤΩΝ ΦΥΛΛΑΣ ΕΙΝ ΤΗΝ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ
 ΟΦΕΙΛΟΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΔΕ ΤΩ ΜΗ ΥΠΟΚΕΙ
 ΜΕΝΩΝ ΤΑΙΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΦΕΡΕΟΙΚΕ
 ΥΩ ΜΕΘΛΟΙ ΓΑΡ ΠΑΡΑ ΝΟΜΩΣ ΔΟΘΕΝΤΕΣ
 ΕΠΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥΤΕΣ ΤΙΝΗ ΥΦΩΝΗ ΕΧΗ
 ΗΟΥΤΟΙ ΟΥΣ ΜΗ ΕΧΡΗΝ Η ΟΙΣ ΜΗ ΕΧΡΗΝ
 Η ΟΜΗ ΕΧΡΗΝ ΤΡΟΠΟΝ ΕΑΝ ΜΗ ΤΕ ΒΕΒΛ
 ΩΘΩΣΙΝ ΜΗΤΕ ΕΦΑΥΩΝ ΤΑΙ ΤΟΥ ΧΕΙΡΙΣ
 ΜΟΥ ΕΙΣΙΝ ΑΝΕΥΘΥΝΟΙ ΟΥΔΕ ΠΡΟΟΙΣ ΕΤΙ
 ΑΥΤΟΙΣ ΟΤΙ ΤΑΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΟΥΚ ΕΤΗΡΗΣΑ
 ΤΩΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΝ ΟΥΔΕ ΓΑΡ ΕΧΟΥΣΙΝ
 ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΑΝΑΓΙΚΗΝ ΩΣ ΔΕΙΚΝΥ
 ΤΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΥΠΟΤΕΙΛΑΜΕΝΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩ

ΑΝΤΙΓΕΠΟΝΘΟΤΑΥΠΑΡΧΕΙΚΤΉΙΣΤΟΡΙΑΝΔΕΙ
 ΚΝΥΝΤΑΙΚΑΙΠΑΡΑΑΡΧΙΜΗΔΕΙΚΑΙΠΕΑΠΟΛ
 ΛΩΝΙΩΚΑΘΑΡΩΣΨΟΥΚΑΝΑΓΚΑΙΟΝΗΜΑΣ
 ΠΑΛΙΝΔΕΙΚΝΥΝΑΙΛΑΜΒΑΝΕΙΝΔΕΕΖΕΤΟΙ
 ΜΟΥΧΡΗΣΙΜΟΝΤΟΛΙΤΟΙΓΕΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥ
 ΑΝΑΓΚΑΙΟΝΟΥΚΑΣΙΟΝΠΑΡΑΓΕΜΨΑΙΤΉ
 ΤΟΙΟΥΤΉΝΤΗΣΕΩΝΟΙΚΕΙΑΚΑΙΠΑΝΤΕΛΩΣ
 ΩΣΕΦΗΝΤΩΔΙΚΑΙΩΣΑΝΚΛΗΘΕΝΤΙΛΟΥΣΩ
 ΥΙΩΠΡΟΣΗΚΟΥΣΑ—

ΠΡΩΤΑΙΓΓΙΑΝΤΕΣΤΕΡΕΟΥΣΧΗΜΑΙΡΟΜΕΝ
 ΠΡΟΣΤΙΜΕΤΕΩΡΟΝΕΥΧΕΡΕΣΤΕΡΑΗΔΕΤΣΜΗ
 ΧΑΝΙΚΟΛΚΗΣΟΠΟΤΑΝΕΚΤΉΚΕΝΤΡΤΟΥΒΑΡΟΥΣ
 ΟΠΛΟΝΕΞΑΦΘΗΜΗΓΙΝΟΜΕΝΓΑΡΤΤΔΥΣ
 ΧΕΡΗΣΤΟΙΣΕΛΚΟΥΣΙΝΗΑΝΑΓΩΓΗΠΑΡΑΚΟ
 ΛΟΥΘΕΙΠΑΝΓΟΥΤΩΣΒΑΡΟΣΚΟΥΦΩΣΤΕΚΑΙ
 ΡΑΔΙΩΣΜΕΤΑΓΕΣΘΑΙΔΥΝΑΤΑΙΠΡΟΣΑΝΤΙΣ
 ΠΡΟΑΙΡΗΤΑΙΤΟΠΟΝΟΠΟΤΑΝΕΚΤΉΚΕΥΤΉΒΑΡΟΥΣ
 ΑΓΗΤΑΙΔΕΤΟΥΤΟΙΣΠΟΛΛΩΝΟΝΤΉΦΙΛΟΣΟΦ
 ΕΝΤΟΙΣΜΗΧΑΝΙΚΟΙΣΑΠΟΔΕΔΩΚΑΣΙΝΠΑΡΑ
 ΚΕΙΛΛΕΝΗΙΔΕΤΗΝΥΠΟΜΗΝΣΙΝΤΑΓΟΥΝΔΕ
 ΡΑΤΑΚΑΙΤΑΤΟΥΤΟΙΣΟΣΑΛΛΑΤΟΥΤΟΙΣΕΧΕΙ
 ΠΕΠΛΗΣΙΑΝΤΗΝΧΡΗΣΙΝΕΙΣΜΕΣΟΥΜΕΝ
 ΑΙΡΕΤΑΙΣΦΕΔΡΑΕΥΧΕΡΩΣΠΤΓΤΟΥΤΤΟΠΟΝ
 ΤΟΙΣΕΚΔΑΚΡΉΠΑΛΙΝΗΤΩΩΣΚΑΙΕΤΖΥΓ
 ΔΕΚΤΤΟΙΟΥΤΤΟΠΕΠΛΗΣΙΟΝΓΙΝΕΤΑΙΤΟ
 ΓΚΡΕΜΑΣΤΟΝΙΣΟΡΡΟΠΟΥΝΤΜΕΝΤΉΚΕΙ
 ΛΙΒΑΡΩΝΕΥΧΕΡΩΣΕΛΑΜΒΑΝΟΜΕΤΕ
 ΩΡΙΖΟΜΕΝΚΑΙΛΙΤΟΜΕΤΕΩΡΙΣΘΟΝΑΝΒΟΥΛΟ
 ΜΕΘΑΤΟΠΟΝΜΗΤΕΘΕΝΤΟΣΔΕΤΟΥΕΛΜΗΔΕ
 ΙΣΟΡΡΟΠΟΥΝΤΤΉΚΕΙΛΙΒΑΡΔΥΣΧΕΡΩΣΩΣ
 ΑΝΟΜΟΙΑΣΤΑΝΘΟΛΚΗΣΤΑΝΤΙΡΡΟΠΟΥΝΤΑ
 ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΗΣΤΗΤΟΙΑΥΤΗΔΙΑΠΑΝΤΟΣ
 ΟΛΚΗΠΡΟΔΗΛΟΥΔΗΤΗΣΑΙΤΙΑΣΥΓΓΑΡΧΟΥ
 ΣΗΣΕΥΓΗΩΣΤΟΝΩΣΔΕΙΠΑΝΤΟΣΣΧΗΜΑΤ
 ΕΣΤΕΡΕΟΥΚΕΙΛΙΟΥΡΑΔΙΩΣΑΓΟΝΤΟΒΑΡΟΣΕΚ
 ΤΤΟΥΚΕΝΤΡΤΟΥΒΑΡΟΥΣΗΩΛΚΗΠΩΣΔΕ

ΤΟΥ ΚΕ ΕΠΕΙ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΓΕΝΟΥΣ ΧΡΥΣΟΥ
 ΑΝΒΛΗΘΕΩΣ ΤΕ ΕΣΒΕΥΤΟΥ ΤΕ ΜΕΘΑΚΕΧΩ
 ΡΗΚΕΝ ^{ΕΛΕΓΧΕΝ} ΕΥΘΥΝΗΝ ΟΣΚΑΝΕΙΛΟΣ
 ΚΑΛΕΙΤΗ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΠΡΟΣ ΑΠΟΒΛΗΤΙΚΗΣ
 ΩΣΤΕΡΗΝ ΙΗ. ΜΕΤΑΘΕΙΜΕΝΟΙ ΔΕ ΓΕΝΕΤΕ
 ΕΥΚΗΝΕΜΟΣ ΚΟΙΛΟΓΕΝΕΙΟΣ ΦΑΚΟΣ ΤΕΡΜΙΝΑ
 ΕΞΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΟΥΔΕΥΤΕΡΩΝ ΧΛΗΝΟΝ ΕΞΑΡΙΣΤΗ
 ΕΥΠΗΜΕΝΟΣ ΤΙΝ ΔΑΞΙΟΝ ΚΑΡΠΟΝ ΤΡΟΜΑΙ
 ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΙΣ ΔΑΦΝΕΣ ΕΧΩΝ ΧΡΥΣΟΥΣ ΕΠΙΤΗΜΟΡ
 ΜΗΤΕΡΑ Γ' ΤΙΝΑΣ Ι ΚΥΚΟΝ ΟΥΔΕΥΤΗ
 ΕΝΩΙΛΑΚΥΘΟΣ ΚΗΖΕΤΕΡΑ ΚΗΤΕΡΙΟΤΩΝ
 ΧΑΛΥΔΑΧΗ ΤΑΡΙΖΩΝ ΤΟΥΤΟΝ ΟΣΤΕΡΗΝ
 ΣΑΤΕ ΛΕΓΕΤΗ ΧΑΛΚΟΣ ΧΒ ΕΥΦΙΡΟΔΕΙΣ ΛΑ
 ΤΟΥΤΗΝ ΔΗ ΝΕΙΟΧΡΕΩΣ ΚΥ ΔΑΙΔΑΙΚΩΣ ΑΓ
 ΜΗΤΕΡΗΝ ΔΕ ΤΟΝ ΒΟΥΛΕΜΕΝ. Ν ΤΟΥΣ ΕΠΙΡΑΤΟΥ
 ΑΥΤΗΤΗΤΟΥ
 ΕΥΤΙΝ ΔΕ ΚΙ 10 ΟΥ Ν ΛΤΟ Δ ΔΑΡΑΚΕΩΣ ΑΥΤΟΥ
 ΒΙΩΝ ΔΟΥΛΟΙ ΕΙΝΗ ΚΡΑΤΟΥ ΤΩΝ ΤΕΡΜΙΝΑΝ
 ΑΡΧΗΤΕΡΕΤΟΥ ΜΕΤΕΘΕΙ ΒΡΑΧΥΤΕΛΕΤΕ
 ΑΠΟΤΕΛΕΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑΚΕΝΗΜΟΣ ΧΑΡΟΤΕ
 ΟΣΚΑΝΕΙΛΟΣ ΑΝΑΚΕΧΩΡΗΚΕΝ ΙΜΑΤΙΟΝ ΚΟ
 ΙΜΑΤΙΔΙΟΝ ΠΛΙΔΑΡΙΟΥ ΜΑΥΡΕΙΟΝ ΤΙΟΝ ΜΗΤ
 ΚΕΙΟΝ ΛΕΙΟΝ ΧΣ ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΝ Ε Ζ
 ΤΟΥΤΟΝ ΟΣΤΕΡΗΝ ΛΕΓΕΤΗ ΟΣΚΑΝΕΙΛΟΣ
 ΤΕΡΜΙΝΑΝ ΜΕΝΕΤ ΛΕΓΕΤΗ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ
 ΤΟΥΤΟ ΤΟΙΣΤΗΛΑΤΟΥΤΗΤΟΥ

CONCISTANTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR

NOU TOU TI
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR

THOUI
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR
XICOUTOOR

φρονταῖς καὶ φιλοστονίας
 τοῦ θεοῦ καὶ ἀγαθῆς καὶ
 καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ
 καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ
 καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ
 καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ

καὶ καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ
 καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ
 καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ
 καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ
 καλῆς καὶ ἀγαθῆς καὶ

[illegible]

TITOG

καὶ δὲ παρασημομένη αὐτῷ, τί τοι σὺ οἶν τοις φραμνι-
 νοσι, ἰδὲ αὖ μὲν ὁποῖοσ' ἦν, παρότιν ἑβάσασθαι
 τοῖσι συνημομένοις, ἀπὸ τῆς δὲ ῥώμης χαλμῆς εἰς ὡ-
 νοσι. ἢ καὶ ταὶ παρὰ τὸν μῦθον ἀλλοτρώσας, τὸν δὲ
 βαρχὴν δόνοσ' ἀντίλυον τοῦ ἱπποδρόμου, γραμμάσι
 ἑκκηνικῶσι βωγύγραμμόν. τὸ δὲ ἡ ἑσθλὸς, ὁ ζυγὸς
 γύται γδνῶται, ἑπρὸς ὀργὴν ἑπρὸς χαρὴν οὐ μὴ νόμοι-
 οσι. ἀμφοτέρωθεν μὲν δὲ τὸ μοι αἰετίζειν, εὐνοῖα μόνος
 πρὸς δὲ τὰς χαρίτας, τὸ βόλιον τοῦ. ἑπὶ τοῖς δὲ βρῦγ-
 τηθείσι, διαπαντὸς ὡσὺ βρῦγῶν, εὐνοῖα καὶ
 πρόθυμος. ὡς καὶ ταὶ τῶν λιτῆματων, τοῖς δὲ πε-
 πονητότασι ὑπὸ αὐτοῦ, πρὸς βίαν ἑσθλὴν: φιλοτιμῶ-
 τατος δὲ ἑπὶ φιλοδοξία τοῖς ὧν, εὐνοῖα τῶν ἀρίστων
 ἑμὴ ἰσχυρὰ πρᾶξων αὐτοῦ τοῦ εἶναι. καὶ τοῖς δὲ τοῖς
 νοσι εὐπαθεῖν μάλλον, ἢ τοῖς εὐποιήσαι δὲ αὐτοῖς
 ἑκατέρωθεν. τοῖς μὲν, ὑλὴν τῆς ἀρετῆς. τοῖς δὲ, ὡς αὐτῶν
 ἀντίπαλον προσδοξάν τὸ μόνος: παιδευθεὶς δὲ
 παῖδες αὐτῶν δὲ αὐτῶν βῶν τῶν ἀρατῶν τιμῶν,
 πομοῖς τοῖς εὐνοῖα τοῖς ῥώμης ἀγωνιζομένοις
 ἀφῶνας, ἑπὶ τῶν ἑκκηνικῶν εὐνοῖα ἀρχὴς δὲ τῶν ἀρα-
 τῶν εἶναι, ἀρατῆς γὰρ διδασκαλῶν, πρῶτον μὲν
 βῶν τῶν προσανίαν πομῶν, χιμᾶρχος ὑπαλβύοντι
 μαρτυρῶν συνάρατῶν τοῖς. ἑπὶ μαρτυρῶν μὲν, βῶν
 δρα πρὸς βῶν, ἀβῶν τῆς. τί τοι σὺ τῆς πρὸς τῶν
 ρανταχώρας, ἑπὶ τῶν ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ εὐνοῖα ἢ
 μωροῖς. ἑπὶ ἀρχος ἀποδειχθεὶς, εὐνοῖα μὲν
 οὐκ ἔστιν ὡς τοῖς δὲ αὐτοῖς, ἢ κατὰ τὴν ἀρατῶν
 ἀποδομῶν ἀπὸ ἰσχυρῶν εἰς ἀντὶ πομῶν, ἀρνεῖ-
 ἀντὶ καὶ ἰσχυρῶν. ἀρχὴν ἢ βῶν εὐνοῖα: τοῦ
 τοῦ δὲ αὐτὸν βῶν ἡρεμάται, τὰς δὲ αὐτοῖς εὐνοῖα
 τοῖς ἑκκηνικῶν ἀρχῶν ὑπὸ βῶν, δημαρχίαν ἑπὶ ἀρα-

ΠΑΛΛΑΣΕΩΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΡΗΙΣ ΕΤΕΡΑΙ ΠΑΡΟΔΟΙ ΤΟ ΔΕ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΝΤΕΣ
 ΝΑ ΕΡΗΤΟΥΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΣ ΒΑΛΕΙ ΤΟΙΣ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ
 ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ
 ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
 ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ
 ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ

+ ΓΥΛΙΝΑΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΣΤΑΥΤΑ ΤΟΙΣ ΦΙΛΙ
 ΝΟΙΣ ΠΡΟ ΤΙ ΘΗΜΙ· ΙΝΑ ΓΝΩΣ ΤΙ ΜΕΝ ΠΑ
 ΛΑΙΩΝ ΠΑΙΔΕΣ ΤΙ ΔΕ ΝΕΩΝΙΩΝ ΚΡΑΤΥΣ
 Α' ΟΛΥΜΠΟΥ ΘΑΓΩΡΗ ΜΟΥ ΣΩΡ ΘΛΙΒΟΡΙΟΥ ΘΕΥΣ
 ΨΩΜΟΙ ΨΩΜΟΙ ΟΨΩΣΟΙ ΣΟΦΙΣ ΚΑΤΑΦΩΝ
 ΣΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΤΟΙΓΑΡ ΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΑΜΦΙΒΑΛΕΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΑΘΑΡΑΤΟ ΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΟΙΤΗΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΤΡΕΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΤΩΣΟΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ

0.5

C. 12.

Δ. 5.

Σ. 2.

Χ. 1.

C. 12.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΛΑ ΠΑΛΛΑΔΟΣ
 ΠΑΛΛΑΣ ΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΑΙ ΖΗΛΩΝ ΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 - ΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΘΕΣ ΠΙΣ ΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 - ΑΥΤΑΡ ΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ
 ΨΩΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ ΣΙΔΟΜΟΙ

C. 12.

Δ. 5.

Σ. 2.

Χ. 1.

C. 12.

Α' ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΡΗΙΣ ΕΤΕΡΑΙ ΠΑΡΟΔΟΙ ΤΟ ΔΕ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΝΤΕΣ
 ΝΑ ΕΡΗΤΟΥΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΣ ΒΑΛΕΙ ΤΟΙΣ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ
 ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
 ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ
 ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
 ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ
 ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
 ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ

Δ. 5.

Σ. 2.

Χ. 1.

C. 12.

Δ. 5.

Σ. 2.

Χ. 1.

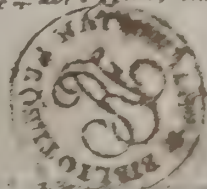
C. 12.

Δ. 5.

Σ. 2.

ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΡΗΙΣ ΕΤΕΡΑΙ ΠΑΡΟΔΟΙ ΤΟ ΔΕ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΝΤΕΣ
 ΝΑ ΕΡΗΤΟΥΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΣ ΒΑΛΕΙ ΤΟΙΣ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ
 ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
 ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ
 ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
 ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ
 ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
 ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΣΚΑΕΙΔΕΝ ΕΥΡΕΙΝΟΣ

Κληρομα του Καν. ΚΚ

Πολλὰ αἰσὶ πρὶ τὸ φιλήδομον ῥέτωρ τῶ· σὺν
 παθῶσιν αἰετὴν ἔχοντα καὶ σὺν δαίμοσι καὶ κο
 λαίᾳ εἶναι πρὸ φύλασιν· οἷδ' ἔρμείας ἐπι
 μύθοι· οἱ ἔχοντες ταῦτο αὐτὰ κέκτυται·
 Ἰμωαὶ κόσμε' ἀνὴρ θουβρόν' ἐπὶ κρῶτι σὺν προύμῃ·
 ποῖα τε φησας ἀμαρτίαν φόνον καὶ ἀρνησάμενος·
 χωρὶς· καρυτέρω παύτωρ καθεύδει· καὶ αἰ
 τὸ εἰς αἶρωι πῶς εἰρήνηκότος· καὶ πῶς δὲ
 αἶρε τὴν ὡμὴν καὶ καθομιλῇ δάχομβν σὺν τῶν
 σίω τῆς οἰκείας αἰρώμενος ἀναβρασιόμενος τῆς
 τῶν μνηστῶν ἀζιόει μεταλήψας· τὸν δὲ πε
 πορμάλει· τὰ ἐξομοιοῦμεν· καὶ τῆς αἰ
 τίας παυόμενον εἰσὶ δάχομβν· ὅτ' ἡ χρόνος αὐτοῦ
 τῶν ἀχράντων μνηστῶν ἀφορίζειν παρ' αὐτῶν·
 ἀποστομίζων τῶν τρέπονται κατόντων· καὶ
 τῆς ἀπορίᾳ καὶ τῶν πλῶντος· τὸ ἀπορομὴν
 μνηστῶν ἀπορομὴ καὶ ἀδιδύκωτος·
 Ἐρβρὴν ἴσσω μὲν καὶ μετρησώμεν καὶ τηρῆσώμεν ποῖ
 αμὲν ἐν τῇ τάλμω δὲ αἶψα τὸν τῆς πορμείας δαί
 μορος ἡδύτης ἡμῶν προσγίγεται· πῶς αὖτε ἔκ τῶν
 λόγων τῶν αὐτῶν καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ὑπαρχούσης
 χάριτος καὶ δὴ ἀμέσως·
 Μὴ μάθῃς σε αὐτὸν ὥς· εἰδομένη ἔκ τῆς τῆς
 πότ' ἡρώ· καὶ οἱ μὲν φυσικὸν ὅτι τὸ πορμῶν τὸ πῶς αἶρω
 ἀρετὴν κελεύει· τὸ ἔκ πορμείας ἐξομοιοῦμεν, χρόνον δὲ ὑπόμον· δαίμον ὡς μνηστῶν
 ἰμῶν παρ' αὐτῶν ἡδονὴν ἀποτρίβει· καὶ τὸ τραῦμα τῆς ἐν τῇ σὺν κίκατορ ὑθῆσιν
 ἀρετῇ· ἀπολίσσιν· καὶ λήθη χρόνιαν· τῶν αὐτῶν λογισμῶν ἀρετῇ ἀπεργασθῇ· εἰ μὲν οὖν τὸ αἶμα
 τῶν ὁμῶν τῶν ἀμφοτέρων διαμῆναι· τὸν τε πῶς πορμάλει· καὶ τὸν εἰς αἶρωι ἔκ τῆς
 μόν· οὐτοσὶ μὲν διὰ τὴν ἀμαρτίαν· ἐκείνος δὲ διὰ τὴν παρ' ἐμὴν ἀσέμειαν· οὐ τὸ ὁμοίον
 ἐξοιωτῆμαί·

μ
 η

μ λ
 ερ χο· σ

Γνωσὶς αἰσὶ σκο
 πῶς τὴν διδασκὰ
 λῶς τῆς τριτῆς πα
 δῶσι ριζοθενέκτε
 το καὶ ὁ μὴ ραμὴ
 αὐτῶν ἀμφοῖν το
 δι' ὁμοίον τῆς ἀπο
 κλῆ· τοῦ καὶ οὐ π
 ὡς ὡς ἐπὶ τῶν

δομῶν τῶν παρ' αὐτῶν
 πρὸ τῶ· ἀλλὰ καὶ
 χρόνον διορίζον
 ὡς σὺν τῇ αἰσῇ
 αἰμῶν τῶν τε καὶ τ
 πόρμῶν τῶν προλα
 ὡς αὐτῶν τῶν μὲν
 ἡδονῶν ἐπὶ τῶν

μοι το· ἄλλο
 περὶ δὲ τῶν φάλα
 τῶν μὲν τῶν ὁρθῶν
 φρόν· καὶ τῶν αἰ
 ἀρετῶν· ὅτι πορμ
 εἰς τὸ τῆς αἰσῆς
 ἡδονῶν παρ' αὐτῶν
 δι' ἐμὴν φρενὴ καὶ
 οὐ κατὰ αἰσῶν

λόγῶν· καὶ τὸ μὲν
 αἶρωι τῶν αἰσῶν
 ἐν τῇ τῆς αἰσῆς
 μίαν· ἡ δὲ πορμ
 ἐκ τῆς προαιρείας
 τῆς κίμης τῆς αἰσῆς
 τὸ σῶμα διὰ τῶν
 φθορῶν τῶν αἰσῶν

ἀρετῶν· ὅτι τῶν
 ἀρετῶν τῶν αἰσῶν
 ἀρετῶν τῶν αἰσῶν
 ἀρετῶν τῶν αἰσῶν
 ἀρετῶν τῶν αἰσῶν

οὐκ ἂν ἐπεμῆς γενεότῃ τῷ μεν ἡ συνέστης οὐκ ἂν ἀνδρῶν τῶν νῦν γεροντικῶν πάντων ἐμαυτῷ
καί μετὰ πᾶσιν ἀρετῶποις ἐμὴς ἀτογερόν τῃ προῖξ καὶ λόγους προῖξ ἐκ τῆς ἀκροχλί-
δος ἐκ τῆς πλάγιω ἡρώδου πομῆς ἐκ τοῦ τῆς ἡμῖν καὶ ὄντος τῶν δοικῶν ἐκ τοῦ μεν ὄντος
ῥῆσιν καὶ ἡρώδης πρᾶξι μεμνῆται ἀριστοφῶν μετρίως ἀνδρῶν καὶ βανδύοις περὶ οὐκ
ἀνθρώπων καὶ φορτῶν βασιζομένων

οὐ καὶ σωθῆναι, ὅτι τοσοῦτ' ἐξοφῶμεν

ΑΝΤΕΥΧΕΡ⁵
ΚΑΙ ΜΕΤΑΡΑ
ΤΩΝ ΗΣ.

αὐτὸν αἰέσω φερόμενον
 ἢ λαχόντες αὐτὸν φερόμενον
 αὐτὸν αἰέσω φερόμενον
 πρὸς τὸν φερόμενον
 αὐτὸν αἰέσω φερόμενον

ὁ φαῦλ' ἄδρ' οὐ μέυς ἀρίστ' ἐφ' οὐ
 πύρρα μμὰ τισὶν δὲ σὺν τ' ἐπὶ πεν
 τικόν τ' πόδας πῦλ' ἀνέ φαῦλ' ἄδρ'.
 ἀέϊς ἐφ' ἄ' ἐκατ' πέντ' ἀποδ' ἐπο
 μέν.

[illegible]

ΔΑΚΡΑΤΙΔ ἈΡΧΑΙΟΣ ἈΡΧΗΝΑ
ΘΗΝΗΣΙΝ ὈΣΚΑΙ ΦΙΛΟΧΟΡΟΣ ΝΗΧ
ΕΠΙΤΗΧΡΟΝ ΔΑΡΕΙ. ΕΦΟΥ ΠΛΕΙΣ
ΤΗΧΙΩΝ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΑΠΕΠΗ
Ξ ΠΑΝΤΑ. ΨΑΜΜΑΔΥΝΑΣ ΕΣΤΙΝ
ΠΡΟΪΕΝΔΙ ΔΙΟΠΟΡΤΑ ΦΥΧΤ
ΠΑΝΤΑ ΔΑΚΡΑΤΙΔ ΕΙΣ ΛΓ.

[illegible]

σχοινη εἰς φυτὶ καὶ παῖς ῥοζέ
καὶ πλῆκτικὸν προσκοιτῶν βε
λῶν· παρατηρεῖν ὅτι οὐκ ἔστι
σενικὸν λέγει τὸ σχοινη δὲ οὐλο
ῖται ἄν τις πρὸς ὡς σχοινη
ὅτι καὶ οὐκ ἔστιν.

ΑΝΤΙΔΙΚΕΣ
 ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΩΝ.
 ΕΠΙΩΔΥΤΟΙΣ ΝΑΥ
 ΤΗΚΟΙ ΔΕ ΟΙ ΔΘΗ
 ΝΑΙΟΙ.

ιεροεθεῖν
 εὐκτις ὅ
 καλίσ τετυ
 χηκ τὸ ἐμπ Διζο
 λείμνη πλω
 πλείμνη· α̇
 ἀπὸ τ βλ
 λείμνη·
 πρόλιγ· χρόν γαρε
 λας οτ βογλ π γνη
 μνη προει
 δόμεν Διζο
 σπονδοφορ
 φύγη
 πατρυσιν
 τή ζω μαρύστ
 ἐνή τὸ ἐτνος
 ἀρύοντ·

(Faint handwritten Greek text, likely bleed-through from the reverse side of the page.)

16 ΔΕ ΓΑΡ ΕΙΠΕΙΝ ΤΗ ΤΕΩ Τ
 ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΒΛΕΠΕΙΝ ΠΑΛΛΗ
 ΝΙΚΕ ΤΕΣΤΙ ΓΕΝΗΑΙ ΕΙΠ
 ΟΙΣ ΠΑΛΛΗΝ· ΟΙ ΠΑΛΛΗΝ· ΑΝΔΡ
 ΕΣΤΙ Τ' ΑΤΤΙΚΕ· ΕΘΑΠΕΙΣΙ ΤΡ
 ΤΩ ΛΟΜΕ ΤΥΡΑΝΗΕΙΝ· ΙΣΑΙ Α
 ΘΗΝΑΙΟΙΣ Δ' ΑΜΥΝΟΜΕΝΟΙΣ
 ΑΥΣΥΝΕΣΤΗ ΠΟΛΕΜΟ· ΟΥ ΒΛΕΤΥ
 ΕΙΠΕΙΝ Τ' ΤΟΙ· ΟΜΟΙ· ΔΙ' ΑΚΕΙΣ ΘΥΣ
 ΤΡΑΧΕ· ΕΧΕΙΝ ΠΡ' Τ' ΣΠΕΙΣ Δ' ΜΕ
 ΛΑΚΕ ΔΥΜΟΝΙΟΙΣ· ΩΣ ΠΑΛΑΙΡ ΠΕ
 ΣΙΣ ΤΡΑΤ' Τ' ΤΥΡΑΝΝ' ΗΝΙΚΑΣ
 ΝΕΣΤΕΙ Δ' ΜΕΝ ΠΑΛΛΗΝ ΗΝ ΤΗΡ
 ΜΑΧΗΝ· ΙΣΑ Τ' Τ' ΔΙΟΝΥΣΙ· ΕΤΡΗ
 ΘΗΝΑΙΟΙΣ Δ' ΕΥΓΕΝΕΙ ΠΑΡΘΕΝ
 ΕΙΣΑΝ ΦΟΡΒ'· ΗΝ Δ' ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΥ ΠΕ
 ΠΟΙΜΑΝΑΤΑ· ΚΑΝΔ' ΕΦΩΝ Τ' Α
 ΠΡ' ΑΠΛΕ ΕΤΙΘΕΙ· ΕΛΑΤΗΡ· ΠΛ
 ΙΣΤ' Δ' ΠΕΜΜΑ ΠΛΑΤΥ·
 Α
 Ο Τ' ΑΝΘΙΣ Τ' ΦΑΛΛΙ· ΦΑΛΛΟ
 ΤΥΛΙ ΕΠΙΜΗΝΕ· ΕΧΕΝ ΤΩ ΔΙ' ΚΡΩΣΙ
 ΤΗΝ ΔΙ' ΑΙΔΙ· ΕΤΗΡΗ ΜΕΝΕ· ΙΣΤΑ
 ΤΟΥ· ΦΑΛΛΟ· ΔΙΟΝΥΣΕΚΑΤΑ Π
 ΜΥΣΤΗΡΑ· Η Δ' ΑΥ Τ' ΦΑΛΛΟ ΠΙΔΥ
 ΛΕΓΕΤ'· ΠΗΓΑΣΕΚ Τ' ΕΛΑΤΟΥΡ·
 ΔΙ' ΩΣ ΕΛΕΥΘΗΡΑΙ ΠΟΛ' ΕΙΣΙ
 Τ' ΒΟΙΩΝΤΙ· ΛΑΒΩΝ Τ' ΔΙΟΝΥΣ

[illegible]

புதுநகரம்.

~ οὐ γὰρ ἔλκε' ἄλλ' ὅτι τας ἑκπύρεσιν ἐπέφραν

[illegible]

πατρὶς ἐκκλησίᾳ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς.

24-3

Tiga may.

[illegible]

ἡ ἡμετέρα γὰρ ἐστὶν ἡ ἐκείνη ἡ ἀποστολή·

2870: ^{πρωτ.} $\chi\kappa\rho\tau$ $\nu\alpha\lambda\gamma\acute{\upsilon}\iota\epsilon$ $\chi\epsilon\lambda\omicron\nu\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\sigma$

Aug 1

५३: २२

weit:

अष्टांगसूत्रः

and!

—

55.

42

22

2, 2.

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

10.10.18.08.

22/1-

over land.

۴۴۴

[illegible]

4
 αὐτὸν ἀποκαταστήσει
 ἐν τῇ πόλει αὐτῆς
 ἐν τῇ πόλει αὐτῆς
 ἐν τῇ πόλει αὐτῆς

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
Q.481.75W34S1897 C001
SCRIPTURAE GRAECAE SPECIMINA, 3D ED BERO

3 0112 023924670